Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

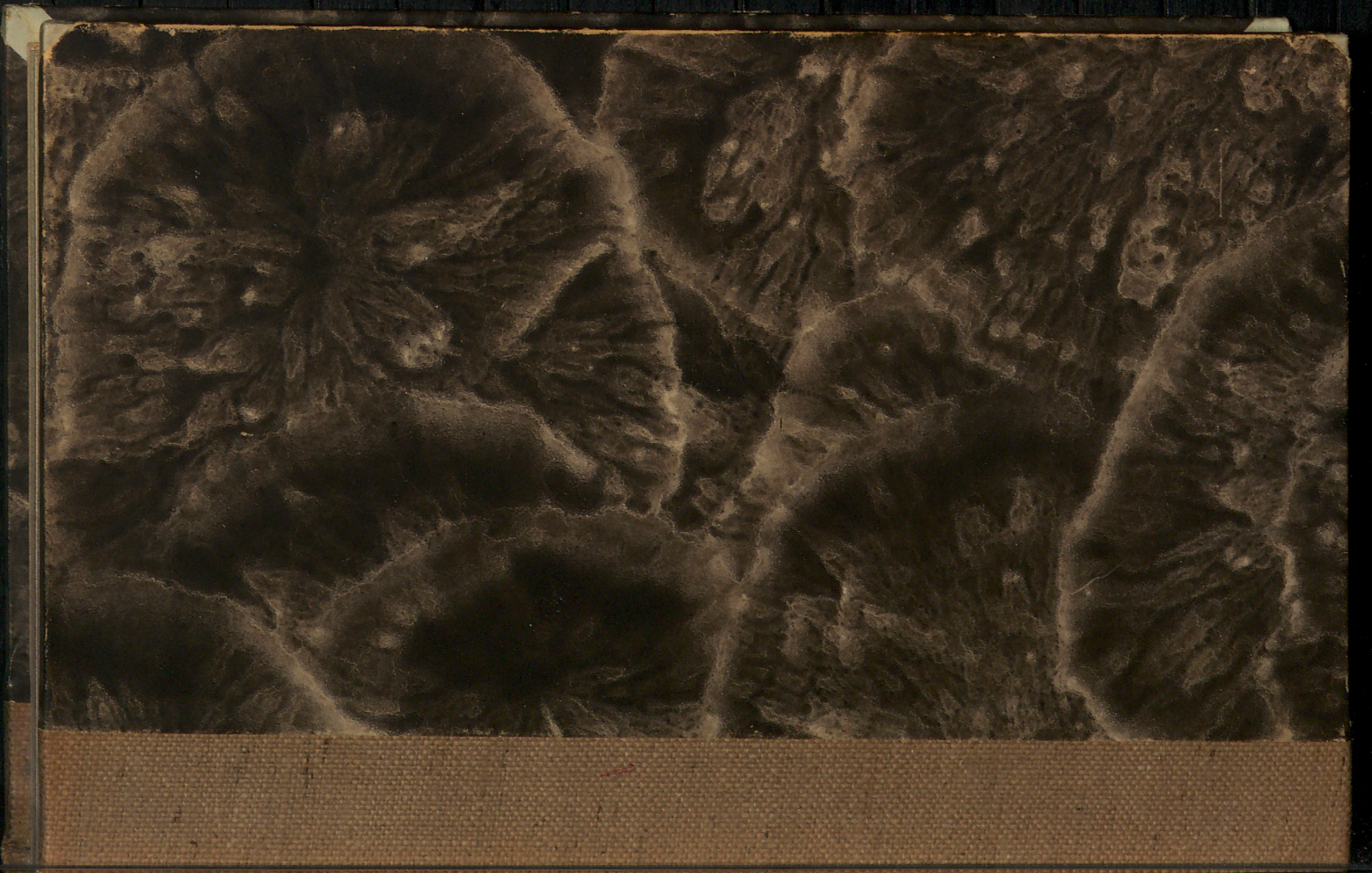
Forfatter(e) | Author(s):	Montgomery, L. M.; Ved Anna Erslev og Dagmar Gade.
Titel | Title:	Anna fra Grønnebrink
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : H. Aschehoug, 1918
Fysiske størrelse | Physical extent:	199 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, -130

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 06565 2 + Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Anna fra Grønnebrink

af

L·M·Montgomery

Efter Originalens 40. Oplag ved Anna Erslev

ANNA FRA GRØNNEBRINK

19. h. 1529

L. M. MONTGOMERY

ANNA FRA GRØNNEBRINK

VED

ANNA ERSLEV OG DAGMAR GADE

EFTER ORIGINALENS 40. OPLAG

FORLAGT AF H. ASCHEHOUG & CO.
KJØBENHAVN
1918

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (IVAR JANTZEN)

INDHOLD.

		Side
I.	Fru Linde og Martin Cuthbert bliver meget overrasket	7
II.	Marilla bliver ogsaa overrasket	20
III.	Den første Morgen paa Grønnebrink	26
IV.	Annas Historie	32
V.	Marilla tager en Afgørelse, der overrasker hende selv	37
VI.	Marilla begynder sit Opdragelsesværk	42
VII.	Fru Linde bliver denne Gang ikke alene overrasket, men forfærdet	52
VIII.	»Jeg angrer dybt!«	58
IX.	I Søndagsskole og en Hjerteveninde	66
X.	Anna laver »Fest« i Skolen	74
XI.	Værtinden paa Grønnebrink	82
XII.	Sygeplejersken Anna Shirley	93
XIII.	Hvor er Brochen blevet af?	100
XIV.	En Koncert, et Overfald og en Tilstaaelse	109
XV.	»Sort fortvivlet!«	121
XVI.	En »lækker« Kage	127
XVII.	Den skibbrudne Lillie-Mø	136
XVIII.	Anna som Linedanserinde	144
XIX.	Martin gør nogle løjerlige Indkøb	149
XX.	Frøken Stacys Klasse	158
XXI.	Hvem blev Nr. 1?	163
XXII.	Anna optræder offentlig	170
XXIII.	Paa Kollegiet	175
XXIV.	Hjemme igen	181
XXV.	Livets Alvor	186
XXVI.	Grønnebrink!	192

I.

Fru Linde og Martin Cuthbert bliver meget overrasket.

»Hvor i Alverden skal Martin hen paa denne Tid?« udbrød Fru Linde halvhøjt. Hun sad og strikkede ved Vinduet i sit lille Hus i Landsbyen Avonlee og bøjede sig nu ivrigt frem for at se efter en Vogn, der lige rullede forbi.

»Det var i Dag, Martin vilde saa Roer, og nu kører han her forbi i Ponyvogn og har baade Frakke og hvid Flip paa,« vedblev hun sin Tankegang. »Bare Marilla ikke er blevet syg — nej, saa vilde han have standset og bedt mig se op til Grønnebrink.«

Fru Linde rejste sig og lagde Strikketøjet i sin Arbejdskurv.

»Jeg maa høre, hvad der er paa Færde,« mumlede hun og var kort efter ude paa Vejen.

Fru Linde var kendt i Avonlee som en virksom Dame med en skarp Tunge, der undertiden lidt for meget sagde Folk Sandheden. Men i Bunden havde hun et godt Hjerte og var altid rede til at hjælpe sine Medmennesker. Til Gengæld kunde hun ogsaa nok lide, at man tog hende til Raadgiver, og blev krænket, naar nogen forbigik hende ved vigtige Afgørelser. Hun var Leder af Menighedsplejen, Syforeningen, den næstøverste i Søndagsskolens Bestyrelse og meget andet, og hun var tillige Landsbyens levende »Nyhedsavis«. Derfor var hun for Øjeblikket bristefærdig af Nysgerrighed efter at høre, hvad hendes gode Venner Martin og Marilla Cuthbert havde for.

Avonlee ligger paa Prins Edwards Ø i St. Laurencebugten ved Kanadas Kyst. Øen, der er noget mindre

end Sjælland og noget større end Fyen, har en rig Jordbund med grønne Marker og Enge og fremfor alt Frugttræer; om Foraaret er hele Avonlee som en Tryllehave med duftende, lyserøde og hvide Blomstergrene. Bag ved hæver sig skovklædte Højdedrag med rislende Kilder og Bække. Paa den anden Side skimtes Havet langt ude bag Markerne og Hvide Sandes Fiskerleje med det flotte Badehotel, hvor baade Kanadier og Amerikanere om Sommeren søger hen.

Aller yderst i Avonlee oppe paa Skovskrænten laa Grønnebrink, Søskendeparret Cuthberts lille Ejendom, med et vel vedligeholdt Stuehus og nogle solide Udbygninger. Martins og Marillas Forældre havde lagt deres Hjem her noget borte fra Landsbyen, og af alle Avonlees Frugthaver var Grønnebrinks om Foraaret den skønneste. Saaledes netop denne Eftermiddag, hvor den laa omringet af sin svulmende Blomsterpragt med Skoven som Baggrund og et vidt Udsyn til St. Lawrencebugten i det fjerne.

Fru Linde traf Marilla Cuthbert i det store, lyse Spisekøkken paa Grønnebrink. Ejerinden var kendt som en af Avonlees dygtigste Husmødre, hver Krog i hendes Hjem skinnede af Properhed, og tidlig og silde var hun paa Færde med Kost og Støveklud.

Denne Eftermiddag sad hun dog med sit Strikketøj, mens alt var rede til Aftensmaaltidet. — Idet Fru Linde traadte ind, kastede hun et lynsnart Blik paa det dækkede Bord. Der stod tre Tallerkener, altsaa ventedes der en Gæst, men Retterne var aabenbart kun dagligdags: Brød, Smør, Ost og henkogte Æbler.

Hvad i Alverden betød saa Martin Cuthberts hvide Flip og Ponyvognen?

»God Dag, Rachel,« tog Marilla Ordet. »Det er pænt af dig at se herop. Hvordan har du det?«

Marilla Cuthbert var en høj, mager Kvinde, middelaldrende med enkelte graa Stænk i sit sorte Haar, der var strøget glat tilbage og knyttet i en fast Knude i Nakken. Hun var kendt som en meget bestemt Dame, men der kunde undertiden komme et Træk om hendes Mundvige, der tydede paa, at hun havde Sans for at op-

fatte Livets komiske Side og ikke altid lod Strengheden raade. Den lille Dirren og et lunt Blink i Øjet var her netop nu, da hun bød sin Gæst at tage Plads.

»Tak, jeg har det godt,« svarede Fru Linde paa den andens Spørgsmaal, »men jeg var bange for, at *du* var daarlig, da jeg saa Martin køre forbi. Jeg troede, han skulde hente Doktoren.«

Nu kunde Marilla ikke holde et Smil tilbage — hun havde nok tænkt sig, at hendes kære Byesbarn havde set Broderen køre af Sted, og hun vidste, at Fru Linde gispede efter at høre Grunden.

»Jeg fejler ikke det mindste i Dag,« sagde hun og tog atter fat paa Strikketøjet, »skønt jeg i Gaar havde min slemme Hovedpine. Nej, Martin og jeg har bestemt at tage en forældreløs Dreng til os fra Børnehjemmet i Ny Skotland. Martin er nu kørt til Stationen for at hente ham.«

Dersom Marilla havde fortalt, at Martin var kørt ud for at hente en Kænguru fra Australien, kunde Fru Linde ikke være blevet mere overrasket. Hun sad bogstavelig stum i flere Sekunder. Det vilde være utænkeligt, at Marilla gjorde Løjer med hende, og dog — Fru Linde var næsten nødt til at tro det.

»Taler du i Alvor, Marilla?« spurgte hun, da hun havde faaet sit Mæle igen.

»Selvfølgelig taler jeg i Alvor,« svarede Marilla rolig, som om det at tage et forældreløst Barn til sig var en Del af det daglige Arbejde paa Grønnebrink og ikke en uhørt Tildragelse.

Fru Linde blev igen stum. At tænke sig, at Martin og Marilla vilde tage et Plejebarn, en Dreng — Verden stod paa Hovedet! Efter dette vilde hun aldrig forbavses over nogetsomhelst — *aldrig!*

Og saa havde de gjort det uden at spørge hende, deres gamle Veninde, til Raads!

»Hvorlænge har I haft den Idé?« spurgte hun stramt.

»Aah, vi har tænkt paa det hele Vinteren. Martin begynder at føle Alderen, han trænger til Hjælp, og ingen af os er jo mere Aarsunger. Du ved — det ved

alle her —, at Far og Mor efterlod os Gaarden i god Stand, og at vi nu sidder godt i det, som man siger. Men vi har ingen nære Slægtninge og vil nødig efterlade vort jordiske Gods til nogen, vi ikke kender. Derfor vil vi tage et Plejebarn, der kan hjælpe Martin nu og senere afløse ham, naar han ikke mere magter Bedriften.«

Fru Linde var som sagt af den Slags Folk, der roser sig af altid at sige Sandheden. Hun følte, at hun maatte tage Bladet fra Munden:

»I maa naturligvis gøre, hvad I vil, men I burde dog have raadført jer med fornuftige Folk. Jeg maa sige, jeg finder, det er en *meget* taabelig Handling. Tage et Barn til jer, som I ikke aner det bitterste om. Gud fri os, det er ikke mere end en Uge siden, at jeg læste i Avisen om et Ægtepar, der havde adopteret en forældreløs Dreng, og han satte Ild paa Gaarden, — satte Ild paa Gaarden, Marilla, med Villie gjorde han det, og havde nær brændt sine Plejeforældre inde i deres Senge.«

Marilla lod dog ikke til at blive rystet ved dette Skræmmebillede. Hun strikkede roligt videre og svarede:

»Der kan være noget i, hvad du siger, men Martin har nu sat sig det i Hovedet, og du ved, naar han vil noget, saa *vil* han det. Og hvad Risikoen vedrører, da er det altid vanskeligt at opdrage et Barn. Hvor mange Mødre forstaar vel *det?*«

»Jamen du og Martin er jo slet ikke vant til Børn.«

»Vi kan vænne os til dem. Og gaar det galt med ham — ja, saa bliver det en Sorg, men hvormange Forældre har ikke ogsaa Sorg af deres *egne* Børn?«

»Kender I slet ikke noget til ham?«

»Slet ikke. Men Fru Spencer var her kort før Jul, og hun fortalte, at hun vilde tage en lille Pige til sig fra Børnehjemmet i Ny Skotland. Det er hendes Kusine, som styrer det, og hun kender det hele. Hun vilde hente hende til Foraaret, og saa bestemte vi os til ogsaa at tage et Barn derfra, men *vi* vilde have en Dreng. Vi stillede kun det Vilkaar, at han skulde være en 10—12 Aar, og man maatte indestaa for, at han var en ærlig Dreng og ikke løgnagtig — for Løgn er det, jeg mest

afskyer. Vi vil give ham en god Opdragelse og lade ham søge en god Skole. I Formiddags fik vi Telegram fra Fru Spencer, at hun kom med Toget 6,30 i Eftermiddag. Hun bringer Barnet med sig. Derfor er Martin kørt til Stationen for at hente ham. Selv tager hun videre til Hvide Sande.«

Fru Linde indsaa, at der var ikke noget for hende at gøre. Hun rejste sig med en Mine som en krænket Dronning.

»Nuvel, Marilla, I vil tage et fremmed Barn ind i Huset, et Barn, I ikke kender det mindste til, det maa blive *jeres* Sag. Det skal glæde mig, om det lykkes for jer.«

Dermed svævede Fru Linde — hvis man kan bruge et Ord som sveve om en Dame af hendes Tykkelse — værdigt ud af Døren, mens Marilla saa efter hende med sit lune Smil.

Imens rullede Martin Cuthbert af Sted til Stationen, der laa flere Timers Kørsel borte fra Landsbyen. Vejen løb mellem velbyggede Gaarde omgivet af blomstrende Frugttræer, eller den førte ned gennem Dalfurer med fyrre- og granklædte Højder paa Siderne.

Gaardejeren nød den rolige Køretur paa egen Haand. Han var ikke noget Selskabsmenneske, og særlig holdt han ikke af at omgaas Kvinder; dem hadede han allesammen undtagen Søsteren og Fru Linde, de to, der havde været hans Barndoms Legekammerater. Han havde altid den Tanke, at de andre hemmelig lo ad hans kejtede, tavse Væsen og hans noget aparte Udseende. Hans klodsede Skikkelse med det lange, graa Haar og det lange Skæg, som han havde haft i mange Aar, gav ham ogsaa Udseende af en gammel Nissefar.

Da han naaede Stationen, var der ikke Tegn til, at man ventede et Tog. Han tænkte, det var for tidligt, og derfor satte han Hest og Vogn ind i Hotellets Gaard og gik selv over til Banegaarden.

Her var næsten øde; det eneste levende Væsen, han kunde øjne, var en lille Pige, der sad paa en Grusdynge ved Enden af Perronen. Martin skænkede hende kun et flygtigt Øjekast og skyndte sig forbi hende. Havde

han set nøjere til, vilde han have opdaget hendes forventningsfulde, spørgende Udtryk. Hun sad her og ventede, det var tydeligt, ventede paa noget eller nogen med hele sit Sind optaget kun af dette ene.

Da Martin naaede hen til Billetkontoret, mødte han Stationsforstanderen, der var ved at gaa hjem efter at have lukket.

»Undskyld, Hr. Brown, men mon der er længe til, at Halvsyvtoget kommer?« spurgte han.

»Toget 6,30 er gaaet for en halv Time siden,« lød Svaret.

»Men dog« — Martin trak sit Ur frem — »saa viser mit Ur jo rent galt.«

»Det gør det aabenbart. Men der var en Passager med til Dem, Hr. Cuthbert, en lille Pige. Hun sidder derhenne paa Grusbunken. Jeg sagde, hun kunde gaa ind i Ventesalen, men hun svarede, at hun foretrak at blive her. »Inde i Ventesalen var der ikke noget Spillerum for Fantasien.« En løjerlig lille Skabning lader hun til at være.«

»Jeg venter absolut ingen Pige,« imødegik Martin mildest talt forfærdet. »Jeg kommer for at hente en Dreng, som Fru Spencer skulde bringe med Halvsyvtoget — fra Ny Skotland.«

Stationsforstanderen fløjtede.

»Naada, det var en fæl Misforstaaelse. Fru Spencer var med Toget og satte Pigebarnet af her. Hun sagde, det var den lille forældreløse, som Martin og Marilla Cuthbert vilde tage til sig fra et Børnehjem, og at De vilde komme og hente hende. Det er alt, hvad jeg kender til den Sag — jeg har ikke modtaget flere forældreløse Børn end denne her.«

»Jeg *kan* ikke forstaa det,« stammede Martin hjælpeløs. Havde han dog bare sin snarraadige Søster til at klare Stillingen!

»Tal selv med Pigebarnet,« foreslog den anden. »Hun ser ikke ud til at være tabt bag af en Vogn, den lille Jomfru! De havde maaske ikke flere Drenge paa Hjemmet.«

Dermed gik Jernbanemanden, og den ulykkelige

Martin var nødt til at gøre noget, der var lige saa svært for ham som at stikke sin Haand i en Løves Gab — han maatte gaa hen til et Pigebarn — en ganske fremmed lille Pige — en forældreløs Pige — og spørge, hvorfor hun ikke var en Dreng!

Men det *maatte* gøres, og Martin tøflede tilbage til Enden af Perronen.

Barnet havde ikke haft sine Øjne fra ham og stirrede nu stift paa ham. Martin derimod saa ikke paa hende og lagde derfor ikke Mærke til, hvad en almindelig Iagttager vilde have opfattet:

Det var et Pigebarn paa 10—12 Aar. Hendes Kjole var af et grimt, groft Stof, meget for snæver, lappet og stoppet. Hun havde en falmet, brun Straahat paa Hovedet, og ned ad Ryggen hang to tykke, stærkt røde Fletninger. Ansigtet var lille, blegt og magert, fuldt af Fregner; Munden stor og ligeledes de graa Øjne.

Saaledes saa Barnet ud for en almindelig Iagttager. Den, der havde et skarpt Blik og saa dybere, vilde lægge Mærke til, at Næsen var fint bøjet, Munden udtryksfuld, de store Øjne fulde af Liv og Klogskab, Panden høj, og hvis det magre Ansigt ved nærende Føde kunde faa Huld og frisk Farve, vilde Pigebarnet trods det ildrøde Haar slet ikke være grim.

Martin Cuthbert tænkte imidlertid ikke paa Barnets Udseende, og hun sparede ham for at begynde Samtalen. Da hun saa, at han stilede hen imod hende, rejste hun sig hastig, greb med sin lille, tynde Haand en gammeldags Vadsæk, der stod ved Siden af hende, og sagde med en klar, blød Røst: »Det er sikkert Hr. Cuthbert fra Grønnebrink. Hvor jeg er glad ved, at De kom! Jeg begyndte at blive bange for, at De slet ikke kom, og jeg sad og tænkte paa alle de Ting, der kunde have hindret Dem.«

Hun rakte sin Haand ud imod ham, idet hun tillidsfuldt saa op i det venlige, solbrændte Aasyn.

»De ved ikke, hvor jeg er glad over, at De ikke udeblev,« pludrede hun videre. »Jeg havde bestemt, at hvis De ikke kom, vilde jeg klatre op i det vilde Kirsebærtræ, der staar. Jeg vilde slet ikke være bange, og det vilde

være morsomt at sove i et vildt Kirsebærtræ med alle de hvide Blomster, der vilde lyse i Maaneskinnet. Synes De ikke, det vilde være interessant? Man kunde tænke sig, man dvælede i en Sal af Marmor — ligesom i en Roman. Og jeg vilde slet ikke være bange, for jeg vidste jo godt, at kom De ikke i Aften, saa kom De i Morgen. De har jo selv bestilt mig!«

Mens hun snakkede løs, havde Martin taget den lille, ru Haand i sin, paa en underlig, sky, forlegen Maade. Men nu vidste han, hvad han vilde gøre. Han kunde ikke fortælle dette Barn, hvis Øjne lyste af Glæde over at se ham, at det var en Misforstaaelse. Han vilde tage hende hjem og saa lade Marilla bøde paa Fejltagelsen; alle Forklaringer maatte opsættes, til man var under Grønnebrinks Tag.

»Jeg er ked af, at du maatte vente,« sagde han kun. »Kom saa med sig; min Vogn staar ovre i Hotellets Gaard. Giv mig din Vadsæk.«

»Nej Tak, jeg kan godt bære den selv,« svarede Barnet fornøjet, »den er slet ikke tung. Jeg er vant til baade at slæbe Vand og andre tunge Ting. Og hvis Vadsækken ikke bliver baaret paa en bestemt Maade, gaar Hanken løs. Det er alt, hvad jeg ejer i Verden, der er i den Vadsæk, saa jeg maa helst bære den selv. Aah, De ved ikke, hvor jeg er glad over, at De og Deres Søster vil tage mig som Deres Plejebarn, ikke som en Tjenestepige, men som en, der virkelig hører Huset til. Jeg har aldrig før hørt nogen til, og de var meget rare paa Børnehjemmet, men der var saa grimt alle Vegne, slet ikke Spillerum for Fantasien. Jeg kunde jo nok indbilde mig, at den Pige, der sad ved Siden af mig, var Datter af en Jarl, og at hun som spæd var blevet stjaalet fra sine Forældre, men det var ogsaa det eneste, jeg kunde hitte paa. Herude skal der være saa smukt, sagde Fru Spencer, saa her bliver der Spillerum for Fantasien. Og Fru Spencer sagde, at De og Deres Søster var saa rare — rigtig gode Mennesker, sagde hun.«

»Hm — naa ja —« mente Martin diplomatisk.

»Og hun sagde ogsaa, at her vilde jeg jo nok faa lidt Fedt paa Kroppen — jeg er saa forfærdelig tynd,

ikke?« vedblev Barnet. »Det er, fordi de Folk, jeg har været hos, havde saa mange Børn, at der ikke blev saa meget til mig. Det var jo rimeligt, at de *smaa* Børn skulde have først, ikke sandt? Fru Spencer sagde, at der var ikke Fugls Føde paa mine Albuer, og den Tid, jeg har været paa Børnehjemmet, var for kort til at fede mig. *Der* havde de saamænd heller ikke saa meget til alle de Børn. Men jeg vilde saa forfærdelig gerne have Smilehuller i Albuerne. Synes De ikke, at Smilehuller i Albuerne er nydeligt?«

Jo, det syntes Martin naturligvis, skønt han aldrig før i sit Liv havde hørt om Smilehuller i en Albue.

De var nu naaet til Vognen, og et Øjeblik efter kørte de rask af Sted fra Stationen.

Langs Vejen stod der en Række vilde Kirsebærtræer med deres hvide Blomster. Barnet strakte sin Haand ud og brød i Forbikørslen en Gren af et Træ, der strejfede Vognen.

»Hvor er den dejlig!« udbrød hun. »Hvad bringer de Træer med de hvide Blomster Dem til at tænke paa?«

»Naa — jeg ved ikke.«

»En Brud, naturligvis — en Brud i hvidt med et spindelvævsagtigt, florlet Slør. Jeg kan aldrig selv vente at blive Brud, jeg er altfor grim til at blive gift. Der er ingen, som vil have mig — det skulde da være en Hedningemissionær. Jeg tænker, en Hedningemissionær er ikke saa kræsen. Men jeg haaber nu, at jeg alligevel en Gang skal faa en hvid Kjole. Det er mit højeste Ideal i denne Verden. Jeg holder i det hele saa meget af smukke Klæder, men jeg har rigtignok aldrig haft noget smukt Tøj. Det her, jeg nu gaar i, er fra Børnehjemmet. Der var en Købmand, som for nogle Aar siden skænkede en hel tyk Rulle af det til Hjemmet, men der var rigtignok nogen, som sagde, det var kun, fordi han ikke kunde sælge det, saa grimt var det. Jeg synes nu, det var pænt af ham alligevel, han kunde maaske have solgt det til en Bissekræmmer. Taler jeg for meget? Jeg snakker altid meget, og nu er jeg saa

forfærdelig glad. Men De kan bare sige til, saa tier jeg stille.«

Til Cuthberts egen Forbavselse svarede han, at hun skulde bare snakke løs, det morede ham at høre paa hende — og det var Sandhed. Aldrig havde han tænkt, at en lille Piges Snak kunde more ham. Men hun var saa sød i al sin Grimhed, som hun sad der og pludrede om løst og fast, helt anderledes end de forlegne eller næsvise Pigebørn, han ellers havde truffet paa. Hun var hverken sky eller fræk — noget helt for sig selv, syntes den ensomme, gamle Pebersvend. Og han lyttede ivrigt til hendes glade Tale.

»Det er godt, jeg maa snakke,« vedblev hun. »Jeg er vis paa, De vil være rar at være hos. Det er saa dejligt at tale til en, der vil høre efter og ikke siger, at Børn skal tie stille. Folk ler ad mig, fordi jeg bruger saa mange Ord, men naar man har mange Idéer, maa man ogsaa bruge mange Ord — ikke?«

»Naa — ja, det er jo rimeligt,« mente Martin.

»Fru Spencer sagde, at der var saa mange Træer omkring Grønebrink. Jeg elsker Træer. Paa Børnehjemmet var der kun et Par smaabitte Stykker, de lignede selv et Par forældreløse Børn, jeg var tit nær ved at græde, naar jeg saa dem! De skulde staa ude i en stor Skov med blødt, lysegrønt Mos omkring og Blomster ved deres Fod og Fugle, som sang i deres Kroner. Jeg var helt bedrøvet, da jeg sagde far vel til dem i Morges. Men nu er jeg saa glad — jeg er næsten helt lykkelig — næsten, for .... hvad Farve kalder De *det?*«

Hun trak en af sine lange, tykke Fletninger frem over Skulderen og holdt den op for Martins Øjne. Han havde ganske vist ikke studeret Farven i Damers Haar, men i dette Tilfælde kunde der ikke være Tvivl.

»Det er rødt, synes jeg.«

Med et dybt Suk lod Pigebarnet Fletningen falde tilbage over Skulderen.

»Ja, det er rødt,« sagde hun nedslaaet, »gloende rødt. Kan De nu forstaa, hvorfor jeg ikke kan være fuldkommen lykkelig? Det kan ingen, der har et gloende rødt Haar. De andre Ting bryder jeg mig ikke

saa meget om — Fregnerne og de graa Øjne og min Magerhed. Det kan jeg indbilde mig er borte. Jeg kan tænke mig, at jeg har en dejlig rosenrød Hudfarve og elskelige, straalende, blaa Øjne, men jeg *kan* ikke indbilde mig, at jeg har andet end rødt Haar. Og det faar mit Hjerte til at briste. Det bliver mit Livs Sorg. Hvor det maa være vidunderligt at være himmelsk skøn. Har De nogen Sinde indbildt Dem at være himmelsk skøn?«

»Naa — næh — det har jeg ikke,« maatte Martin tilstaa.

»Jamen det har jeg. Hvad vil De helst være — himmelsk skøn eller engleagtig god?«

»Naa — ja — det ved jeg ikke.«

»Jeg heller ikke. Men naar jeg ser mig i Spejlet, saa ved jeg, at jeg aldrig bliver himmelsk skøn, og naar man elsker skønne Ting, saa er det haardt altid at se sig selv som et Uglebillede. Saa maa jeg prøve paa at blive engleagtig god, men det kan jeg heller aldrig, det ved jeg. Fru Spencer sagde ... aah, Hr. Cuthbert! Hr. Cuthbert!! Hr. Cuthbert!!!«

Det var ikke, hvad Fru Spencer sagde, og der var heller ikke sket noget mærkeligt. De var kun drejet om et Hjørne af Vejen og kørt ind i den saakaldte Æbleallé, et langt Stykke Vej med store blomstrende Æbletræer paa Siderne, det var som et hvælvet Loft af hvidt og lyserødt, og Solen kastede gyldne Striber mellem Grenene. Al denne Skønhed gjorde med eet den lille, snakkesalige Pige stum. Hun lænede sig tilbage i Vognen, foldede Hænderne over Brystet og stirrede ufravendt op mod det lysende Dække. Selv efter at Vognen var naaet ud af Alléen, og de kørte ned ad Kløften til en Bro over Floden, hverken rørte hun sig eller talte. End ikke da de havde passeret en lille Landsby, hvor Hunde gøede efter dem og smaa Børn nysgerrigt stirrede paa dem.

Martin begyndte at føle sig trykket af den usædvanlige Tavshed ovenpaa al Ordflommen.

»Du er nok træt, lille, træt og sulten,« sagde han. »Men nu er vi snart hjemme.«

Hun vaagnede af sine Drømmerier med et dybt Suk.

»Aah, Hr. Cuthbert,« hviskede hun, »hvad var det for et Sted — det hvide, lyse Sted?«

Cuthbert saa eftertænksomt frem for sig.

»Naa — ja — du mener vel Alleen, Æblealleen? Den er ogsaa køn.«

»Køn — den er meget mere, den er vidunderlig — *vid—under—lig!* Det er første Gang, jeg har set noget, hvor jeg ikke har nødig at tage Fantasien til Hjælp. Æblealleen er et kønt Navn, men den burde hedde — lad mig se — Henrykkelsens hvide Vej! Ja, det er godt, for man er i Henrykkelse, naar man kører igennem den. Synes jeg ikke om Navnet paa et eller andet, saa finder jeg altid noget nyt. Paa Børnehjemmet var der en Pige, som hed Josefine Jenkins, men jeg indbildte mig altid, hun hed Rosalie de Vere. Jeg vil altid kalde Æblealleen for Henrykkelsens hvide Vej. Det er kun en Fejl, at den staar aaben for alle. De Folk, der kører derigennem, burde ikke have grimme, dagligdags Klæder paa, og deres Vogne burde være forgyldte og Hestene kridhvide med sorte Manker og Haler. Og Herrerne burde have røde Fløjelsfrakker og store vajende Fjer i Hattene og Damerne blaa Silkekjoler og guldindvirkede Slør ligesom Feerne. — Er vi virkelig snart hjemme? Tænk, at man kan sige *hjemme* — jeg har jo aldrig før haft et virkeligt Hjem. Det giver mig saadan et Stød i Hjertet, et behageligt, fornøjeligt Stød ved den Tanke. Kender De ogsaa til at faa et behageligt Stød i Hjertet, Hr. Cuthbert?«

»Naa — næh — det just ikke.«

Men Martin kendte *u*behagelige »Hjertestød«, og det fik han netop, da den lille Pige saa tillidsfuldt talte om det Hjem, der havde aabnet sig for hende — det Hjem, der snart grusomt vilde skuffe hendes glade Forventning.

De var kørt over en Bakkekam. Nedenfor laa der en Dam, som Folk kaldte den, men den lignede en Flod, saa lang og bred var den. En Bro strakte sig tværs over Midten; paa de høje Brinker, der skraanede ned

mod Vandet, myldrede det med brogede Blomster, Krokus, Tulipaner og Blaasimmer, den synkende Sols Straaler lyste paa Vandet, og hele den stærkt farvede Blomsterpragt spejlede sig i det.

Martins lille Gæst udstødte et Gisp af Glæde.

»Aah, det er atter vidunderligt!« udbrød hun. »Prins Edwards Ø er jo et helt Ferige. Hvad hedder saa dette Sted?«

»Det hedder Barrys Dam — eller Dammen alene. Gaarden derhenne tilhører nemlig Robert Barry.«

»Det er umuligt, den kan hedde Barrys Dam — sikken et prosaisk Navn! Lad mig se, jeg vil kalde den »Blomstersøen med det skinnende Vand«.

»Barrys er vore nærmeste Naboer paa denne Side,« ytrede Cuthbert. »De har en lille Pige paa din Alder.«

»Saa?« Barnets Røst lød meget ivrig, »hvad hedder hun — kan jeg maaske lege med hende? — Hvor gammel er hun?«

»Hun er vel saadan noget som en halv Snes Aar og en meget rar, lille Pige.«

»Hvad hedder hun?«

»Isabella.«

»Det var da et dejligt Navn — naa, far vel skinnende Blomstersø, jeg synes, Vandet smiler til mig.«

Det var med et tungt Hjerte, at Grønnebrinks Ejer kørte op ad Bakken til Hjemmet — hvad vilde Marilla sige til den Gæst, han bragte hende?

Den lille Piges Mund var atter gaaet i Staa, Øjeblikkets Alvor greb hende for stærkt til, at hun som ellers kunde finde Ord for sine Følelser. Da Martin havde løftet hende af den lave Vogn — hun syntes, det var saa trygt at føle sig omfavnet af hans stærke Arme — tog hun sin Vadsæk i Haanden og fulgte ham tavs ind i Huset.

II.

Marilla Cuthbert bliver ogsaa overrasket.

Da Marilla hørte Yderdøren blive aabnet, kom hun hurtigt ud i Gangen. Hun havde ikke lagt Mærke til, at Vognen var kørt ind i Gaarden, for hun havde været oppe at lave Sengene i Stand til Natten. Da hun fik Øje paa den lille Skikkelse i den gamle, lappede Kjole med de lange røde Fletninger og de store, forventningsfulde Øjne, standsede hun brat.

»Hvad er dog dette, Martin?« spurgte hun. »Hvor er Drengen?«

»Der var ikke nogen Dreng,« svarede Broderen stilfærdigt, »der var kun hende her.«

Han nikkede til Pigebarnet, mens det med eet faldt ham ind, at han rent havde forsømt at spørge om hendes Navn.

»Ingen Dreng! Jamen der *maa* have været en Dreng,« paastod Søsteren. »Vi skrev jo til Fru Spencer om at bringe os en Dreng.«

»Naa — ja! Men hun bragte nu en Pige. Jeg spurgte mig for hos Stationsforstanderen, men der var kun hende. Og jeg var nødt til at tage hende med hjem, for hun kunde da ikke sidde alene paa Stationen hele Natten, enten Fru Spencer saa har misforstaaet os eller ikke.«

»Jeg maa sige, det er en net Redelighed,« udbrød Søsteren.

Under denne Samtale havde den lille Pige set fra den ene til den anden, mens hun skiftevis blev rød og bleg. Paa een Gang gik Sandheden op for hende, og idet hun lod Vadsækken falde paa Gulvet, for hun et Par Skridt fremad og slog Hænderne sammen.

»De vilde have en *Dreng*,« udbrød hun, »en Dreng og ikke en Pige! Det var slet ikke *mig*, De ønskede! Det burde jeg have gættet. Der er aldrig nogen, som ønsker mig, jeg er alt for grim. Jeg burde have vidst, at ingen ønskede mig. Aah, hvad skal jeg gøre?«

Hun brast i Graad og lod sig falde ned paa en Stol,

der stod i Hjørnet, mens hun skjulte Ansigtet i sine Hænder.

De to voksne saa et Øjeblik tavse paa hende. Saa lagde Marilla Haanden paa Barnets Skulder.

»Naa, naa, græd nu ikke. Det er ikke noget at hulke saadan for.«

»Ikke?« Barnet løftede sit taarevædede Aasyn med de skælvende Læber op imod Marilla. »*De* vilde ogsaa græde, det vilde *De*, hvis De var en forældreløs Pige og troede, De var kommet til et virkeligt Hjem og saa hørte, at man slet ikke ønskede Dem, fordi De ikke var en Dreng. Det er det mest tragiske, der er hændt mig i mit Liv.«

Noget, der lignede et Smil dirrede om Marillas Mund, da hun gentog:

»Naa, græd nu ikke mere. Vi vil ikke jage dig bort lige paa Stedet. Du kan blive her, til vi faar Sagen ordnet. Hvad hedder du?«

»Vilde De — vilde De synes om at kalde mig Cordelia?« lød Svaret tøvende.

»*Kalde* dig Cordelia — er det da ikke dit Navn?«

»Næh — ikke rigtigt! Men Cordelia er saadan et elegant Navn. Og det hedder Kong Lears gode Datter.«

»Hvad i Alverden mener Pigebarnet? Dersom du ikke hedder Cordelia, hvad hedder du da?«

»Anne Shirley, men vil De ikke nok kalde mig Cordelia? Det kan jo være ligegyldigt, *hvad* De kalder mig, naar jeg kun bliver her saa kort. Anne er saadan et uromantisk Navn — —«

»Vrøvl,« afbrød den prosaiske Marilla hende. »Anne er et godt, solidt Navn, det behøver du saamænd ikke at skamme dig over.«

»Jeg skammer mig ikke over det, jeg holder kun mere af Cordelia. Jeg har altid indbildt mig, at jeg hed det smukke Navn, idetmindste de sidste Aar, mener jeg. Da jeg var lille, legede jeg, at jeg hed Geralda, men nu holder jeg mere af Cordelia. Men vil De da ikke nok i alle Tilfælde kalde mig Anna stavet med a?«

»Hvad Forskel gør det?« spurgte Marilla, mens et

virkeligt Smil denne Gang oplyste hendes alvorlige Ansigt.

»Jo, Anna er meget, meget kønnere end Anne. Hvis jeg maa hedde Anna, vil det trøste mig over ikke at blive kaldt Cordelia.«

»Godt, Anna med a, rejs dig nu op og kom ind og faa en Kop Te. Vi kan ikke blive staaende her i Gangen til evig Tid. Hæng din Hat paa Knagen og læg Vadsækken paa Stolen.«

Anna adlød tavs, saa vendte hun sig til Martin.

»Hvorfor sagde De mig ikke paa Stationen, at De ikke ønskede mig?« klagede hun. »Saa havde jeg aldrig set Henrykkelsens hvide Vej eller den skinnende Blomstersø, og saa vilde det ikke have været saa haardt at blive sendt tilbage til Børnehjemmet, for skønt det ender paa Hjem, saa er det dog ikke *mit* Hjem — saadan som jeg troede, Grønnebrink skulde blive.«

Marilla var standset med Haanden paa Laasen.

»Hvad er det, hun mener med Henrykkelsens hvide Vej og Blomstersøen?« spurgte hun Broderen.

»Det var kun noget, vi talte om paa Vejen,« svarede han undvigende. »Nu sætter jeg Brune ind i Stalden, saa kan vi drikke Te.«

»Var der ingen Drenge paa Børnehjemmet?« spurgte Marilla, da de var kommet ind i Køkkenet.

»Ih jo, Bunker af Drenge. Men Fru Spencer sagde udtrykkelig, at De vilde have en Pige — en lille ærlig og sanddru Pige, og det sagde Frøken Hampton, at jeg var. Kun havde jeg nogle sære Ideer, men de blev nok pillet ud af mig.«

»Havde Fru Spencer ikke andre med sig end dig?« spurgte Marilla videre.

»Jo, hun havde selv taget Lily Johnson. Hun er kun fire Aar og saa sød og smuk. Hun har nøddebrune Krøller. Hvis jeg havde nøddebrune Krøller og var en Skønhed, saa vilde De naturligvis have beholdt mig.«

»Nej, vi vilde ikke. Vi ønsker en Dreng, som kan hjælpe Martin med Gaarden, en Pige kan ikke hjælpe ham med det.«

Da Martin kom tilbage, skænkede Søsteren Teen.

Men Anna spiste næsten ingenting. Hun nippede kun til Brødet og pillede lidt ved de henkogte Æbler, som Marilla lagde paa hendes Tallerken.

»Du spiser ikke noget,« ytrede Marilla.

Anna sukkede.

»Jeg kan ikke, Frøken Cuthbert! Jeg er i en Tilstand af dyb Fortvivlelse, akkurat som i en Roman. Kan *De* vel spise, naar De er i en Tilstand af dyb Fortvivlelse?«

»Det kan jeg ikke svare paa, for jeg har aldrig været i den Tilstand,« sagde Marilla tørt.

»Jamen De kan jo indbilde Dem, at De er i en Tilstand af dyb Fortvivlelse, ikke?«

»Nej, det kan jeg ikke!«

»Ja, saa kan De heller ikke forstaa, hvad jeg føler. Det er, som om der var en Klump i min Hals, hver Gang jeg skal synke en Mundfuld. Selv om det var et fyldt Chokoladestykke, kunde jeg ikke synke det. Jeg fik engang for to Aar siden et fyldt Chokoladestykke. Det var det dejligste, jeg nogen Sinde har smagt. Jeg har siden den Gang tit drømt, at jeg havde faaet en hel Æske fyldte Chokolader forærende, men hver Gang jeg skulde til at spise dem — at nyde dem, vilde jeg sige — saa vaagnede jeg. Alting her paa Bordet er rart, og Æblerne er vist delikate, men jeg *kan* nu ikke spise noget. Og det maa De ikke være vred over.«

»Hun er træt, lad hende komme i Seng,« foreslog Martin.

»Ja, saasnart vi er færdige.«

Kort efter fulgtes Marilla og Anna op ad Trappen. Mørket var faldet paa, og Marilla havde tændt et Lys, som hun satte paa Bordet i det lille Gavlværelse, der havde været tiltænkt deres Plejesøn.

»Nej, hvor her er fint!« udbrød Anna og standsede i Døren.

Mange forvænte Smaapiger vilde næppe have fundet det tarvelig udstyrede Værelse »fint«, men det fattige Barn, der kom fra fattige Omgivelser, fandt det herligt. Der var kun det nødvendigste Bohave: Et lille, rundt Bord, et Par Stole, en ældgammel Mahognikom-

mode, et Vandbord, en Knagerække og en Seng. Men Væggene var overtrukket med nyt blomstret Tapet, og de simple Fyrretræsmøbler var nymalede med en køn lysegraa Farve. Omkring Vandbordet var der sat et rødt- og gulstribet Stykke Sirts, og Sengen var dækket med et lignende. Alt var tarveligt, men lyst og venligt og skinnende af Renlighed.

»Hvor De har lavet det hyggeligt — til Deres Plejesøn,« sagde Anna, denne Gang med et Suk.

»Har du en Natkjole?« spurgte Marilla kort.

»Ja, jeg har hele to. Men de er saa forfærdelig snævre. Børnehjemmet er saa fattigt, skal jeg sige Dem, saa vi maa nøjes med *lidt* Tøj i hvert Stykke. Uf, jeg hader for snævre Natkjoler. De skal falde i dybe, lange Folder og have Pynt paa Ærmerne og omkring Halsen — Tunger eller posede Strimler. Og saa skal de naa en ned til Fødderne. Mine er saa snævre og gaar kun lidt nedenfor Knæerne.«

»Klæd dig nu hurtigt af. Jeg kommer tilbage efter Lyset om lidt. Du skal ikke selv slukke det; du kunde sætte Ild paa Gaarden.«

Det varede en lille Stund, saa kom Marilla atter op og fandt forskellige snævre Klædningsstykker hulter til bulter paa Gulvet. Anna selv var forsvundet, men Dynen laa ikke længer glat; det var tydeligt, at Pigebarnet var krøbet helt ned under den.

Marilla samlede omhyggelig Annas Ting op og lagde dem paa Stolen, saa tog hun Lyset i Haanden og gik hen til Sengen.

»God Nat, Anna!« sagde hun kort, men ikke uvenligt.

Annas blege Ansigt og store Øjne dukkede et Øjeblik op fra Sengklæderne. . . . .

»Hvordan kan De ønske mig en god Nat, naar De ved, det bliver en af de værste Nætter i mit Liv?« spurgte hun med bævende Stemme.

Saa dukkede hun atter ned i Puderne og slog Lagenet over Hovedet.

Marilla gik langsomt ned ad Trappen og gav sig

til at vadske af inde i Opvadskningsrummet, mens hun lod Døren staa aaben.

Martin sad ved Bordet i Midten af Køkkenet og røg en Pibe. Han røg sjældent, for Søsteren satte sig imod det som en grim Vane, men ved visse Lejligheder tog han Piben uden at spørge om Lov, og Marilla vidste af Erfaring, at en Mand af og til maa have Udløb for sine Følelser.

»Det er en net Redelighed, vi er kommet i,« gentog Marilla, da hun kom ind i Køkkenet efter at have vadsket Tetøjet af. »Det kommer der ud af at sende mundtlig Besked i Stedet for et Brev. En af os maa i Morgen køre over og tale med Fru Spencer. Pigen maa tilbage snarest.«

»Naa — ja — det maa hun vel.«

Martin pustede en stor Røgsky ud i Værelset.

»Maa hun vel? Er du ikke sikker paa det?«

»Naa — ja — hun er saadan en sød, lille Ting, Marilla! Er det ikke Synd at sende hende tilbage, naar hun saa nødig vil?«

»Martin, Martin« — Marilla vendte sig om med et Ryk — »du mener da ikke, at vi skal beholde hende? Jeg forbavses over dig, Martin Cuthbert!«

Marillas Forbavselse kunde ikke have været større, om den satte Broder havde ytret Lyst til at staa paa Hovedet.

»Naa — ja, — jeg mener jo ikke saadan nøjagtig, at vi skal beholde hende, det vil næppe blive ventet af os, da vi har forlangt en Dreng.«

»Nej, selvfølgelig er der ingen, som venter det. Hvad godt skulde hun kunde gøre os?«

»Naa, nej, men — *vi* kunde maaske gøre noget godt for *hende.*«

Marilla tav et Øjeblik. Det Svar havde hun ikke ventet. Saa sagde hun paa sin bryske Maade:

»Jeg tror, den Tøs har forhekset dig, Martin! Det er tydeligt nok, du ønsker at beholde hende her.«

»Ja, jeg gør,« lød nu Martins Svar i en for ham ualmindelig fast Tone. »Hun er saadan en interessant lille Ting, helt anderledes end andre Pigebørn. Du

skulde bare have hørt alt det, hun fortalte mig under Kørslen.«

»Jeg har saamænd hørt nok af hendes Vrøvl. Og hun maatte hellere være en nyttig Ting end en interessant Ting. Jeg tror, hun allerede har smittet dig med sine løjerlige Udtryk.«

»Jeg kunde faa en Dreng fra Byen til at hjælpe mig — der er jo Jim Millers Harry. Saa kunde Anna være til Selskab og Nytte for dig.«

»Jeg bryder mig ikke om nogen til Selskab og Nytte,« indvendte Søsteren. »Og jeg vil ikke beholde hende.«

»Naa — ja — naar du ikke vil, saa maa hun jo rejse. God Nat, nu vil jeg i Seng.«

Martin gik i Seng. Og til Sengs gik Marilla med sin mest bestemte Mine. Og i det lille Gavlværelse græd et ensomt, frænde- og venneløst Barn sig i Søvn.

III.

Den første Morgen paa Grønnebrink.

Det var højlys Dag, da Anna vaagnede og satte sig op i Sengen. Forvirret stirrede hun hen imod Vinduet, hvorfra en Strøm af Solskin vældede ind, mens noget hvidt, fjeragtigt viftede mod den blaa Himmel.

I det første Øjeblik kunde den lille Pige ikke fatte, hvor hun var, men ved Synet af alt det lyse, fik hun, som hun kaldte det, »et Hjertestød af den behagelige Slags«. Dog i samme Nu huskede hun, hvad der var hændet: Hun var paa Grønnebrink, og de vilde ikke beholde hende, fordi hun var en Pige.

Men det var en lys Morgenstund, og min Sandten om der ikke stod et Kirsebærtræ fuldt af Blomster udenfor Vinduet!

Med et Spring var hun ude af Sengen og løb tværs over Gulvet. Hun slog Gardinet til Side, trak en Stol

hen til Vinduet, lagde sig paa Knæ og stirrede henrykt paa al Skønheden udenfor.

Hvor var det dejligt! Hvor var dog Grønnebrink et herligt Sted! Grønnebrink? Nej, *Blomster*brink skulde den hedde, og her skulde lille Anna Shirley bo altid — altid! Hun vilde slet ikke tænke paa, hun skulde bort, for her var rigtignok Spillerum for Fantasien.

Lige udenfor Vinduet stod det store Kirsebærtræ, saa fuldt af hvide Blomster, at der ikke var et Blad at skimte, og nedenunder i Haven var der blomstrende Syrenbuske, hvis Duft slog op imod Vinduet, baaret af Morgenvinden.

Frugthaven laa foran Annas Kammer, til den ene Side var Gaardens Lade, til den anden det vide Udsyn over Markerne til Havet.

Mellem Haven og Markerne rislede en Bæk af Sted, det stærke Fald ned ad Brinken bragte Lyden vidt omkring.

Den lille Piges skønhedstørstende Øjne dvælede ved det altsammen, idet hun nikkede rundt som for at sige god Morgen. Hun havde set saa meget grimt i sit Liv, stakkels Barn, at dette skønne Sted forekom hende som en Drøm.

Hun blev revet ud af sine Tanker ved, at en Haand lagde sig paa hendes Skulder; det var Marilla, som ubemærket var kommet ind.

»Det er Tiden, at du skulde være paaklædt,« sagde hun kort.

Den enlige Kvinde, der aldrig havde omgaaedes Børn, stod famlende overfor dette mærkelige Pigebarn, og Følelsen af Usikkerhed gjorde hendes Maade at tale paa kort og haard.

Anna rejste sig op og aandede dybt.

»Aah, det er saa vidunderligt altsammen,« sagde hun. »Se bare Kirsebærtræet!«

»Det er et stort Træ, og det blomstrer rigeligt,« ytrede den anden, »men Bærrene duer ikke meget, de er smaa og syrlige.«

»Jeg tænker ikke paa Træet alene. Det er smukt

— lysende smukt, Blomsterne mener jeg — men jeg tænker paa alting her omkring, Gaarden og Frugthaven og Søen og Skoven og det hele. Jeg er saa glad over, at her er en Bæk — naar jeg senere tænker paa Grønnebrink — Blomsterbrink kalder jeg den — vil jeg altid huske paa Bækken; hvis *den* ikke var her, vilde det være nemmere at tage herfra. Jeg elsker en Bæks Rislen, gør De ikke ogsaa? Jeg er nu ellers ikke mere i en Tilstand af dyb Fortvivlelse — det er umuligt at være fortvivlet paa saadan en dejlig Morgen. Jeg vil bilde mig ind, at jeg er en Dreng, og det netop var mig, De ventede.« — — —

»Se nu at blive klædt paa og kom ned og spis Frokost,« afbrød Marilla den glade Ordstrøm. »Vadsk dit Ansigt og dine Hænder og red dit Haar. Luk Vinduet op og spred Sengklæderne paa Stolen og over Fodenden af Sengen. Lad mig se, du skynder dig, saa meget du kan.«

Anna kunde aabenbart skynde sig, naar det gjaldt, for hun var nede ad Trappen ti Minutter efter, pænt klædt paa med det røde, tykke Haar flettet og Ansigt og Hænder rene. Det maa dog tilstaas, at hun i Hastværket havde glemt at sprede Sengklæderne.

»Jeg er forskrækkelig sulten nu,« udbrød hun, saasnart hun havde sat sig ved Bordet. »Verden synes mig i Dag ikke slet saa uhyggelig som i Aftes. Det er, fordi det er Solskin. Det er meget lettere at være glad i Dagens Lys end om Aftenen — ikke? Jeg synes — —«

»Aah, ti dog stille, Barn og spis,« afbrød Marilla. »Du taler alt for meget for en lille Pige.«

Hvorpaa Anna lydigt tav, indtil hendes vedblivende Tavshed gjorde Marilla nervøs, den var aabenbart ikke naturlig. Martin sagde heller ikke noget — det var ikke hans Vane at snakke ved Spisningen — og Maaltidet gled hen under dyb Tavshed.

Anna blev mere og mere aandsfraværende. Hun spiste mekanisk, og hendes store Øjne var stift rettet mod Himlen. Marilla havde en ubehagelig Følelse af, at mens det underlige Barn sad ved Bordet, var hendes Sjæl langt borte fra den virkelige Verden oppe i det

luftige Skyrige, baaret paa Fantasiens Vinger. Hvem vilde ønske at have saadan et Barn omkring sig?

Og alligevel vilde Martin gerne beholde hende. Søsteren følte, at han ønskede det ligesaa stærkt nu til Morgen som Aftenen før. Det lignede Martin! Satte han sig noget i Hovedet, holdt han ved til det yderste, altid i en stille, stum Modstand, ti Gange mere virkningsfuld end lange Taler.

Da man rejste sig fra Bordet, vaagnede Anna af sine Drømmerier og tilbød at vadske op.

»Kan du hjælpe med Opvadskning?« spurgte Marilla tvivlende.

»Ja, det kan jeg rigtignok. Men jeg kan endnu bedre passe Børn. Jeg savner ligefrem nogen at se efter.«

»Jeg kan ikke sige, jeg ønsker flere Børn her,« mumlede Marilla. »Jeg har saamænd nok i den, vi har for Øjeblikket.«

»Skulde Hr. Cuthbert nu ud i Marken?« spurgte Anna, uden at lade sig gaa paa af Marillas Meninger. »Hvor er han dog rar! Han sagde, jeg maatte gerne snakke. Lige fra det første Øjeblik følte jeg, at han og jeg var aandsbeslægtede.«

»I er lige løjerlige begge to, hvis det er det, du mener med Udtrykket at være aandsbeslægtet. Hvor har du dog faaet de aparte Udtryk fra, Barn?«

»Jeg har læst en hel Del,« svarede Anna med en gammelklog Mine.

»Naa — det er derfor, du er lidt forvirret i Hovedet. Men tag nu fat og vadsk Tallerkenerne af. Fyld Ballien godt med varmt Vand og gnid dem rigtig tørre. Naar du er færdig, kan du gaa op og rede din Seng. Du har Formiddagen for dig. I Eftermiddag vil vi køre over til Hvide Sande og tale med Fru Spencer.«

Anna fik hurtig Opvadskningen til Side. Marilla, der stadig holdt skarpt Øje med hende, maatte indrømme, at hun gjorde det net og pænt.

Da hun lidt senere kom ned efter at have redt Sengen, gav Marilla hende Lov til at gaa ud i Haven og more sig indtil Middag.

Barnet fløj ud af Døren med straalende Øjne, men det varede kun nogle faa Minutter, saa kom hun tilbage og satte sig stilfærdigt med et yderst nedslaaet Udtryk.

»Hvad er der nu i Vejen?« spurgte Marilla.

»Jeg kan ikke lide at være ude,« svarede Anna ynkelig i en Tone, som en Martyr, der maa give Slip paa alle Jordlivets Glæder. »Siden jeg ikke maa blive her, er der ingen Grund for mig til at gaa rundt og lære alle de kønne Ting at kende. Det er haardt nok i Forvejen, saa jeg vil ikke gøre mig Livet endnu haardere. Det synes altsammen at kalde paa mig, baade Træerne og Blomsterne og Bækken: »Kom herud, Anna, kom herud og leg med os.« Men det er bedre at lade være. Jeg er bestemt paa at finde mig i min Skæbne. Hvad hedder den Plante henne i Vinduet med de smaa bitte røde Blomster?«

»Den hedder Geranium«.

»Nej, jeg mener, hvad Navn har De selv givet den? Jeg giver altid mine Ting Navne. Maa jeg døbe den — lad mig se, den kan hedde Lilleput. Maa jeg kalde den Lilleput, mens jeg er her?«

»For mig gerne. Men det er en underlig Idé saadan at give Tingen andre Navne.«

»Synes De? Vilde De synes om kun at blive kaldt en Kvinde? Jeg tror, det saarer en Geraniums Følelser altid kun at blive kaldt Geranium. Jeg gav ogsaa Kirsebærtræet udenfor mit Vindue Navn. Jeg kaldte det Snedronningen, fordi det er saa hvidt. Naturligvis vil det ikke altid blive ved at være hvidt, men saa kan man jo lege, at det er det.«

»Aldrig i mine Levedage har jeg set eller hørt hendes Lige,« tænkte den stadig forbavsede Marilla, mens hun gik ned i Kælderen efter Kartofler. »Hun er jo virkelig interessant, som Martin siger. Jeg griber mig selv i at tænke paa, hvad det næste vil være, hun kommer med. Jeg tror, hun er ved at forhekse mig, ligesom hun har forhekset Martin. Han er aabenbart rent væk i hende. Det Blik, han gav mig, da han gik, sagde tydelig nok, at han ikke havde skiftet Mening siden i Aftes. Bare han var ligesom andre Mænd og talte fra Leveren

— skønt, han sagde sin Mening tydelig nok i Gaar. Men naar han nu er stum som en Fisk, kan man jo ikke sige ham imod og tale ham til Rette.«

Da Marilla kom tilbage, var Anna atter faldet i Drømmerier; hun sad ved Vinduet med Haanden under Kinden og stirrede op mod Himlen. Marilla lod hende sidde rolig, indtil hun bad hende hjælpe sig med Middagsbordet.

Atter viste den lille Pige sig flink, og Marilla glædede hende ved venligt at sige, at hun havde et godt Haandelag.

»Jeg kan vel nok faa Brune og Vognen?« spurgte Marilla Broderen, da de var færdig med at spise.

Martin nikkede og saa bedrøvet paa Anna. Søsteren lagde Mærke til det og sagde bistert:

»Jeg vil køre over til Hvide Sande og faa Opklaring paa den Historie med Barnet. Anna kan følge med, og Fru Spencer vil nok ordne det hele, saa hun kan blive sendt tilbage til Børnehjemmet. Jeg vil sætte Te og Smørrebrød af til dig, og jeg skal være her igen saa tidligt, at jeg kan malke.«

Martin svarede ikke et Muk, og Marilla havde en Følelse, som om hun havde spildt sin Veltalenhed.

Kort efter stod den forspændte Vogn udenfor, og Marilla steg op. Martin sagde ikke far vel til Anna; han løftede hende kun tavs op i Vognen, skønt den var saa lav, at hun godt selv kunde have hoppet op. Saa gik han hen og aabnede Gaardens Led, og idet de langsomt kørte forbi, sagde han uden at se paa Søsteren:

»Jim Millers Harry var her i Morges, og jeg fæstede ham til at hjælpe mig i Sommer.«

Marilla svarede ikke, men hun gav stakkels Brune et saadant Rap med Pisken, at det velnærede Dyr, der ikke var vant til den Behandling, vrinskede yderst krænket, og i susende Fart for ned ad Skraaningen. Da de naaede til Omdrejningen af Vejen, saa Marilla tilbage mod Gaarden — der stod Broderen endnu lænende sig over Leddet med sit alvorlige Blik fæstet paa dem.

IV.

Annas Historie.

Vognen var næppe kommet ud af Gaarden, førend Anna pludrede løs paa sin gamle, fornøjelige Maade.

»Ved De hvad, Frøken Cuthbert,« begyndte hun, »jeg vil *nyde* Køreturen, forstaar De. Aah, se den dejlige, vilde Rose! Bare Roserne kunde tale! Er rosenrødt ikke den skønneste Farve i hele Verden? Men jeg kan desværre ikke bære den. Rødhaarede Folk kan ikke gaa i rosenrødt. Har De nogen Sinde hørt om nogen, hvis Haar var rødt i Barndommen, men forandrede Farve siden hen?«

»Nej, det har jeg ikke,« svarede Marilla ubarmhjertigt. »Og jeg tror næppe, det vil hændes *dig*.«

Anna sukkede.

»Naa, saa er der igen gaaet et Haab tabt. Mit Liv er en Kirkegaard fuld af begravede Haab. Den Sætning har jeg læst i en Bog, og den trøster jeg mig med, naar jeg bliver skuffet af et eller andet. Saa føler jeg mig som en Heltinde i en Roman. Jeg elsker romantiske Ting, og en Kirkegaard bugnende fuld af begravede Haab, det er romantisk, ikke sandt? Kommer vi over Blomstersøen med det skinnende Vand i Dag?«

»Nej, vi kommer ikke over Barrys Dam, dersom det er den, du mener. Vi skal ad Kystvejen.«

»Kystvejen er ogsaa et kønt Navn, og Hvide Sande er nu *meget* kønt, men jeg holder dog mere af Avonlee. Det er ligefrem et elskeligt Navn; det er ligesom Musik. Hvor langt er der til Hvide Sande?«

»Der er et godt Stykke Vej, og hør nu, Anna, mens vi kører, kan du fortælle mig lidt om dit Liv. Men lad nu ikke din Fantasi faa Spillerum, som du siger, men fortæl den nøgne Sandhed.«

»Aah, hvad jeg kan fortælle om mit eget Liv, er der saamænd ikke noget ved, maa jeg ikke hellere fortælle noget, jeg bilder mig ind. Det er meget morsommere.«

»Nej, jeg vil netop *ikke* høre dine indbildte Historier. Fortæl mig om dig selv, men lad være at pynte paa det.«

»*Virkelige* Ting pynter jeg aldrig paa,« oplyste Anna i en krænket Tone. »Det vilde jo være at lyve, og jeg lyver aldrig.«

»Naa, hvor gammel er du, og hvor er du født?«

»Jeg er snart 12 Aar, og jeg er født i Bolingbroke i Ny Skotland. Min Far hed Walter Shirley, og han var Lærer i Bolingbrokes Latinskole. Mor hed Bertha. Er Walther og Bertha ikke kønne Navne? Det vilde have været en Sorg for mig, hvis Far havde haft et almindeligt Navn som Tom eller Dick.«

»Lad nu det fare og gaa videre.«

»Naa — Mor var ogsaa ansat ved Skolen, men da hun blev gift, opgav hun at være Lærerinde. Fru Thomson sagde, at de var som to Pattebørn uden Spor af Forstand paa Verden. De boede i et lillebitte Hus med Gedeblad over Dagligstuevinduet og Syrener og Lilliekonvaller i Haven. Og de havde Mousselins Gardiner for alle Vinduerne. Der maa have været henrivende. Fru Thomson sagde, jeg var den grimmeste Unge, hun i sit Liv har set. Men Mor var alligevel saa glad for mig. Det havde ogsaa været saa sørgeligt, hvis jeg havde skuffet hende, for hun blev syg og døde, da jeg var tre Maaneder gammel. Jeg vilde ønske, at hun havde levet saa længe, at jeg kunde huske, at jeg havde kaldt hende Mor. Det vilde være saa rart at kalde en for Mor. Og Far døde fire Dage efter Mor, og der var ikke en Skilling efter dem, da Jordefærden var forbi. Og Folk anede ikke, hvad de skulde gøre ved mig. *Der* var heller ikke nogen, som vilde have mig. Det er nu engang min Skæbne i Livet. Far og Mor var begge kommet langvejs fra og havde slet ingen Slægtninge. Saa endte det med, at Fru Thomson tog mig, skønt hun var fattig og havde en fordrukken Mand. Det var saa kønt af hende, sagde alle Folk, og det sagde hun ogsaa selv. Hun flaskede mig op, og det er et meget vanskeligt Stykke Arbejde, som jeg altid skal være hende taknemmelig for. Er det rigtigt, at Børn, der bliver flasket

op, bør blive bedre end andre Mennesker? Jeg er det ikke, men det maa jo være en stor Fejl af mig.«

»Hvordan mener du?«

»Jo, Fru Thomson sagde altid, naar jeg var uartig: »Din stygge Tøs, har jeg ikke flasket dig op og haft saadan en Umage for din Skyld, og saa er du alligevel saadan en led Unge.«

»Hm!« — Marilla vilde ikke nærmere udtale sig om Fru Thomsons selvgode Ytringer. — »Og saa voksede du op *der?*«

»Ja! Men de flyttede fra Bolingbroke til Maryville, da jeg var 8 Aar. Jeg hjalp Fru Thomson med at passe hendes fire Børn, for der kom det ene efter det andet, men saa faldt Thomson en Dag under et Tog og blev dræbt, og Fru Thomsons Mor vilde saa have hende og Børnene, men ikke mig. Saa var der en Fru Hammond fra den anden Side Floden, som tog mig, fordi jeg var saa flink til at hjælpe med smaa Børn. Vi boede paa en ryddet Plads midt imellem Stubbene, uf, der var saa kedeligt og grimt! Havde jeg ikke haft min Fantasi, var jeg død. Hr. Hammond ejede en lille Savmølle der, og de havde otte Børn. Hun fik Tvillinger to Gange. Jeg holder meget af smaa Børn — med Maadehold, men to Gange Tvillinger i Træk er *for* meget. Det sagde jeg ogsaa til Fru Hammond, da det sidste Par kom. Jeg blev saa inderlig ked af stadig at passe dem.«

»Hvor længe blev du saa der?«

»Noget over to Aar. Saa døde Hr. Hammond, og hans Kone opløste Hjemmet. Hun fordelte Børnene mellem sine Slægtninge og rejste bort. Da der ikke var nogen, som vilde have mig, kom jeg til Børnehjemmet. Der brød man sig heller ikke om mig, for der var helt overfyldt, men de tog mig alligevel, og det var pænt af dem. Der var jeg saa i fire Maaneder, til Fru Spencer kom.«

Anna sluttede med et dybt Suk. Hun mindedes aabenbart ikke det Thomsonske og det Hammondske Hjem med særlig Glæde.

»Har du aldrig gaaet i Skole?« spurgte Marilla og vendte Brunes Hoved i Retning af Kystvejen.

»Ikke meget, kun det sidste Aar, jeg var hos Fru Thomson. Da jeg boede hos Hammonds saa langt borte fra alting, kunde jeg ikke gaa til Skole om Vinteren, og om Sommeren var der jo Ferie. Saa det blev kun lidt om Foraaret og Efteraaret. Men de Maaneder, jeg var paa Børnehjemmet, gjorde jeg det naturligvis. Jeg kan da ogsaa baade læse og skrive, og jeg kan saa mange Digte udenad. Fru Hammond havde arvet en hel Hylde fuld af Bøger efter en Tante. Dem var der ellers ingen, som gad læse i, men jeg fik Lov til det, naar jeg sad ved Vuggen. Og De kan tro, jeg læste — skønt jeg blev jo idelig forstyrret af de andre smaa. Men jeg tiggede og bad saa meget om det. Og jeg læste ogsaa tit om Natten. Der var et helt tykt Bind med Komedier af Shakespeare, han var Verdens største Digter, sagde Fru Hammond, baade Hamlet og Kong Lear og Richard den Tredie og Macbeth — aah, nogle af dem var saa uhyggelige, det krillede lige ned ad Ryggen. Og saa er der en Digter, som hedder Tennyson, og han har skrevet et Digt, der hedder »Elaine« — aah — det er saa yndigt ,og jeg har grædt saadan over det. — Kender De Stedet med hendes Ligfærd paa Floden: »I den venstre Haand hun Lillien havde — — al hendes lyse Haar frit strømmed ned, og hendes Overtæppe var af Guldstof, — og hun selv var klædt i hvidt, kun hendes Ansigt bart —« er det ikke vidunderligt — kan De ikke se hende?«

Nej, det laa ikke for Marilla Cuthbert at se Fostre af Fantasien.

»Var de to, Fru Thomson og Fru Hammond gode mod dig?« spurgte hun kun, idet hun skottede til Anna.

Blodet skød op i Barnets blege Kinder.

»Jo—o —« stammede hun, »De mente sikkert at være det. Og naar Folk mener det, saa maa man ikke blive ked af det, selv om man ikke synes, de er det, vel? Fru Thomson kunde saamænd ogsaa godt slaa sine egne Børn. Men hun kunde nok tabe Taalmodigheden, for det er ikke let at have en fordrukken Mand — vel? Og at Fru Hammond kunde tabe Taalmodigheden, var da heller ikke til at undres over, for det er virkelig ikke

Spøg at faa Tvillinger to Gange. Jeg tror nu, at de mente det godt. Men selvfølgelig — jeg var jo kun et forældreløst Barn, og saa er jeg saa grim.«

Hun tav, og Marilla spurgte ikke mere. Der var paa een Gang vokset en Medlidenhedsfølelse op i hende. Hvor havde det Barn dog haft en sørgelig Barndom! Marilla var klog nok til at læse mellem Linierne af Annas Fortælling og gætte den hele trøstesløse Tilværelse, der laa bagved: Gaaet fra Haand til Haand, misbrugt ved Arbejdet, behandlet som en udstødt — ingen »ønskede hende«, hun blev kun taalt. — Intet Under, at den lille Stakkel havde været saa henrykt ved Tanken om at faa et virkeligt Hjem, hvor man vilde være god imod hende. Det vilde — ja, det vilde næsten være Synd at sende hende tilbage. Og Barnet lod jo til baade at være artig og skikkelig.

Paa højre Haand af Kystvejen voksede der et tæt Fyrretræskrat, som ikke lod sig kue af de mange Aars Kamp med Stormen fra Havet. Til venstre var der stejle Klipper af rød Sandsten. Saa nær førte Vejen langs Randen af Klipperne, at det kunde være farligt at køre der med en mindre rolig Hest end Brune.

Ved Foden af Skrænten skyllede Brændingen ind over Klipperne, som hist og her blev afbrudt ved smaa, sandede Indskæringer, hvor alle Slags Sten og Konkylier laa skyllet op paa Bredden, lig Havjuveler. Ude over Bølgerne fløj Maagerne, hvis Vinger glimrede som Sølv i Solskinnet.

»Dette her er ogsaa en vidunderlig Vej,« tog Anna atter Ordet efter en længere Tavshed, hvor hun havde siddet med aabne Øjne og spejdet rundt til alle Sider. »Alting er vidunderlig paa denne vidunderlige Prins Edwards Ø. Engang, da jeg boede hos Thomsons, lejede Hr. Thomson en Vogn og kørte os allesammen til Kysten. Vi var der en hel Dag — og som jeg nød den Dag — aah! — skønt jeg havde Mas nok med at holde Styr paa Børnene. Men dette her er meget smukkere end Maryvilles Strandbred. Se Maagen der. Vilde De holde af at være en Maage? Jeg tror nok, jeg vilde — hvis jeg ikke allerede var en Menneskepige. Jeg synes, det

maa være henrivende at vaagne ved Solopgang og hver Dag sveve over Vandet og op mod den blaa Himmel. Men hvad er det for et stort, stort Hus derhenne?«

»Det er Hvide Sandes Hotel; men Sæsonen er endnu ikke begyndt. Der er en Mængde Amerikanere her om Sommeren, ogsaa vore egne Landsmænd.«

»Jeg er bange for, at Fru Spencers Hus er det derhenne,« sukkede Anna, »saa kommer der en Ende paa det hele.«

V.

Marilla tager en Afgørelse, der overrasker hende selv.

Og der kom en Ende paa det.

Fru Spencer boede ganske rigtigt i det Hus, Anna havde peget paa, et stort flot et, og da hun hørte Vognens Rumlen, kom hun selv ud i Døren med et overrasket Velkomstsmil paa sit godmodige Ansigt.

»Men, kæreste Frk. Cuthbert,« udbrød hun. »De er da den sidste, jeg havde tænkt at faa til Gæst i Dag! Vil De sætte Hest og Vogn om i Gaarden. Og der er jo Anna Shirley! Hvordan har du det?«

»Tak, saa godt, som man kan vente det,« svarede Anna uden et Smil paa det lille, alvorlige Ansigt.

»Jeg lovede Martin at være hjemme i god Tid til Malkningen,« sagde Marilla. »Maa jeg binde Hesten her ved Træet.«

»Gør som De synes, nu gaar jeg imens ind og sætter Vand paa til en Kop Eftermiddagste. Lily er ude med Pigen.«

Da Marilla havde spændt Brune fra, gik hun ind i Huset fulgt af den stadig tavse Anna.

Fru Spencer bød dem tage Plads og saa fuld af Forventning paa sine Gæster. Marilla gik lige løs paa Sagen.

»Ser De, Fru Spencer,« begyndte hun paa sin rolige Maade. »Der er sket en kedelig Fejltagelse, og jeg

er kommet over for at faa den bragt i Orden. Vi, Martin og jeg, havde ønsket en Dreng fra Børnehjemmet. Vi bad Deres Broder sige det til Dem, hvis De mulig vilde gøre os den Tjeneste at tage ham med. Men vi fik et Pigebarn i Stedet for.«

»Nu har jeg aldrig hørt Mage!« udbrød Fru Spencer ærgerlig. »Robert paastod ganske bestemt, det skulde være en Pige, det vil sige, han sendte sin Datter Nancy over med den Besked — det har jeg min Pige Jane til Vidne paa. Det er forfærdelig kedeligt, men De ser, det er ikke min Fejl, Frøken Cuthbert! Jeg gjorde mit bedste og troede at opfylde Deres Ønske. Men min Broderdatter er saa tankeløs; jeg har tit skændt paa hende for hendes Dumheder.«

»Nej, det er altsammen vor egen Fejl,« genmælede Marilla. »Vi skulde have skrevet til Dem selv og ikke ladet en saa vigtig Besked gaa gennem mundtligt Bud. Men Misforstaaelsen er nu en Kendsgerning, og det gælder at faa bødet paa den. Kan vi sende Barnet tilbage til Børnehjemmet? Jeg tænker, de nægter ikke at modtage hende.«

»Det gør de næppe, men det kan maaske blive ordnet med det samme. Fru Blomfield var her i Gaar, og da hun hørte, at jeg havde skaffet Dem en lille Pige, ønskede hun saameget, at jeg ogsaa havde skaffet hende en. Hun har en Mængde Børn, og her er vanskeligt at faa Hjælp. Det er ligefrem et Skæbnens Vink.«

Skønt her altsaa var en god Lejlighed til at blive det uvelkomne Pigebarn kvit, saa Marilla mærkelig nok ikke ud til at være henrykt over »Skæbnens Vink«. Hun kendte tilfældigvis Fru Blomfield af Folks Omtale, og den lød paa, at hun var en ualmindelig skrap Kvinde med et hidsigt og umedgørligt Sind. Hun skiftede Piger hvert Øjeblik, og hendes Børn var næsvise og uartige. Marilla følte sin Samvittighed vaagne ved Tanken om at overgive Anna til Fru Blomfields Naade og Barmhjertighed.

»Jeg skal tænke over det,« ytrede hun.

»Men der kommer jo Fru Blomfield selv ude paa Vejen. Det er en Styrelse!« udbrød den velvillige Fru

Spencer. »Saa kan vi faa det hele i Orden med det samme.«

Hun aabnede Vinduet.

»Aah, Fru Blomfield, kan De ikke komme lidt herind?« spurgte hun. »Jeg kan maaske hjælpe Dem til et lille Pigebarn.«

»Tak, det var udmærket.« Og et Øjeblik efter stod Damen inde i Fru Spencers Stue.

»God Dag, Fru Spencer!« hilste hun. »Er det muligt, De kan hjælpe mig?«

»Det kan jeg rimeligvis. Maa jeg præsentere de to Damer for hinanden: Frk. Cuthbert — Fru Blomfield. Vær saa god at sætte Dem.«

Mens den nysankomne tog Plads, sad Anna med sammenknugede Hænder og stirrede paa hende. Hun saa en høj, mager Dame med et lige saa bestemt Aasyn som Marilla. Men mens Marillas Smil og hendes Mund, selv naar hun talte barske Ord, mildnede de haarde Træk og indgød Anna en uforklarlig Følelse af Tillid, var der om Fru Blomfields tynde Læber et grimt, hovmodigt Drag og i hendes Øjne et skarpt Glimt, modsat det milde, der ofte viste sig i Marillas.

Lille Anna gyste. Skulde hun overlades til denne Dame? Hun vilde faa det ti Gange værre hos hende end hos Thomsons og Hammonds.

Fru Spencer forklarede nu Tingenes Stilling og endte med at spørge Fru Blomfield, om hun endnu havde Brug for en Hjælper til Børnene, saa kunde hun faa Anna.

Fruen maalte den lille Pige fra Hoved til Fod.

»Hvor gammel er du, og hvad hedder du?« spurgte hun i en kommanderende Tone.

»Anna Shirley,« stammede det forskrækkede Barn, »og jeg er næsten 12 Aar.«

»Hm! Du ser ikke ud til at kunne tage meget fat, lille Splejs! Du er saa forskrækkelig mager — paa den anden Side har jeg lagt Mærke til, at de magre har mere Arbejdskraft end de tykke. Naa, jeg vil tage dig, dersom du er en god Pige — hurtig til dit Arbejde og høflig i alle Henseender. Jeg taaler ikke at blive modsagt,

det vil jeg sige dig — du har at lystre straks, at du ved det. Du skal lære at arbejde for din Føde.«

Hun vendte sig til Marilla og vedblev:

»Saa tager jeg hende hjem med det samme. Vor yngste er saa gnaven for Tænder, jeg er aldeles ødelagt af at passe ham. Nu kan hun da hjælpe mig og have ham om Natten.«

Marilla saa hen paa Anna og mødte et Blik saa fuldt af Fortvivlelse, at al hendes kvindelige Medlidenhed blev vakt. Hun følte, at dersom hun ikke gav efter for denne stumme Bøn, vilde det Blik forfølge hende til hendes Dødsdag. Overgive dette følsomme Barn, der ansaa hendes Hjem for et Paradis, til denne haarde Kvinde — nej, nej, hun kunde, hun turde ikke tage det Ansvar paa sig.

»Naa, nej — jeg ved ikke,« sagde hun tøvende, idet hun ubevidst brugte den langsomme Broders Yndlingsudtryk. »Jeg har ikke sagt, at Martin og jeg absolut afslaar at beholde hende. Jeg kørte nærmest herover for at høre, hvordan Fejltagelsen var sket. Martin vil meget gerne have hende. Jeg maa i alle Tilfælde tale med ham, førend der tages nogen Afgørelse. Hvis vi ikke beholder hende, vil hun blive sendt herover i Morgeneftermiddag, er hun ikke kommet til den Tid, bliver hun hos os. Skal vi gøre den Aftale, Fru Blomfield?«

»Ja, det bliver jeg jo nødt til at gaa ind paa,« lød Fru Blomfields unaadige Svar.

Under Marillas Tale var Annas fortvivlede Udtryk forsvundet, saa dukkede et Glimt af Haab frem og Øjnene lyste af Glæde. Mens Værtinden fulgte Fru Blomfield til Døren, og Marilla og Anna var alene, sprang den lille Pige op fra sin Stol som skudt ud af en Kanon og for hen til den anden Side af Bordet, hvor Marilla sad.

»Aah, Frøken Cuthbert, sagde De virkelig, at De muligvis vilde beholde mig,« hviskede hun aandeløs. »Sagde De det virkelig? Eller var det min Fantasi, der indbildte mig det?«

»Du maa lære at holde din Fantasi i Tømme, Anna, saa du kan skelne mellem Sandhed og Digt,« svarede

Marilla gnavent, »det er rigtigt nok, at du hørte mig sige, at vi mulig vilde beholde dig. Men det er ikke afgjort, og maaske lader vi alligevel Fru Blomfield faa dig. Hun har aabenbart mere Brug for dig end vi.«

»Jeg vil hellere tilbage til Børnehjemmet end bo hos hende,« udbrød Anna lidenskabeligt. »Hun ligner præcis et — et Vridbor.«

Marilla holdt et Smil tilbage; hun følte, at Anna burde have en Bebrejdelse og ikke en Opmuntring.

»Saadan maa en lille Pige ikke tale om en fremmed Dame,« sagde hun strengt. »Gaa tilbage til din Stol og sæt dig pænt ned. Ti stille og opfør dig som en artig, lille Pige!«

»Jeg skal være saa artig, saa artig, bare De vil beholde mig.« Og Anna satte sig taalmodig ned.

Lidt efter kom Fru Spencer ind med Teen, og da den var drukket, kørte de tilbage.

Martin mødte dem allerede udenfor Gaarden, og et Smil opklarede hans alvorlige Aasyn, da han saa, at Anna var med hjem. Men ingen af de to Søskende ytrede noget om Sagen, førend de begge var gaaet ud i Stalden for at malke Køerne.

Saa fik Marilla Munden paa Gang og fortalte Annas Historie og Udfaldet af Gæstet hos Fru Spencer.

»Jeg vilde ikke give en Hund, jeg holdt af, i Fru Blomfields Hænder,« ytrede Martin.

»Jeg holder heller ikke af hendes Maade at være paa,« samstemmede Søsteren, »men en anden Ting er det selv at beholde Barnet. Dog siden du vil være glad for det, vil jeg ikke sætte mig imod det. Jeg er rigtignok ængstelig ved at opdrage et Pigebarn, men jeg skal gøre mit bedste. Skal vi saa slaa fast, at hun bliver?«

Broderens Ansigt var eet straalende Smil.

»Jeg tænkte nok, du kom til at se Sagen i det Lys,« sagde han. »Hun er saadan en interessant lille en.«

»Ja, det skal ikke hjælpe paa Sagen,« brummede Marilla, »jeg vil faa mit Mas med at opdrage hende. Og hør, Martin, du maa love mig, at du absolut ikke vil blande dig i min Opdragelsesmetode. Maaske en gammel Pebermø vanskelig kan opdrage et Barn, men en

gammel Pebersvend kan det nu slet ikke. Du vil forkæle hende over alle Grænser, det ser jeg tydeligt. Hvis *jeg* maa opgive Ævret, er det tidsnok for dig at træde til.«

»Naa, ja —, du skal faa frie Hænder. Kun maa du love at være god ved den lille Stakkel, saa god du kan uden at forkæle hende. Jeg tror nu, hun er af den Slags, som man kan faa til alting med det Gode. Hvis hun bare kan komme til at holde af dig, vil du let kunne styre hende.«

Marilla snøftede — hendes Maade at udtrykke sin Foragt paa for Broderens Meninger, skønt hun i sit Hjerte gav ham Ret.

»Jeg vil ikke i Aften fortælle hende, at vi vil beholde hende,« sagde hun til sig selv, da hun gik over Gaarden med Mælkespanden. »Hun er saa nervøs, at hun ikke vilde faa Søvn i sine Øjne af Henrykkelse. Det vilde give hende for meget Spillerum for Fantasien, som hun siger.« Marilla lo sagte. »Ja, hun er en morsom lille Ting. Men tænke sig, at jeg paa mine gamle Dage skal til at opdrage en forældreløs Pige! Det er forbavsende! Men ikke mere end det, at Martin er rent væk i hende, han, der løb langt bort bare ved Tanken om smaa Piger. Naa, nu er jo Loddet kastet, og vi maa se at gøre det bedste ud af det.«

VI.

Marilla begynder sit Opdragelsesværk.

Marilla fulgte atter Anna til Sengs, og da de var kommet op, sagde hun:

»Jeg lagde i Aftes Mærke til, at du kastede dine Klæder rundt omkring paa Gulvet i Stedet for at folde dem pænt sammen og lægge dem paa Stolen. Det maa du lære.«

»Aah, det kan jeg godt, og jeg skal nok huske det

for Fremtiden. Vi maatte altid paa Børnehjemmet lægge vore Klæder pænt sammen. Men jeg var saa fortvivlet i Gaar, at jeg rent glemte det.«

»Glem det ikke efterdags,« paamindede Marilla. »Sig nu din Aftenbøn og gaa saa i Seng.«

»Jeg siger aldrig Aftenbøn,« indvendte den lille Pige.

»Hvad for noget! Det mener du da ikke? Alle artige Smaapiger beder Aftenbøn til Vorherre. Du ved da vel, hvem Gud er?«

»Gud er en Aand, uendelig, evig og uforanderlig. Hans Væsen er Visdom, Magt, Hellighed, Retfærdighed, Godhed og Sandhed,« svarede Anna hurtigt og sikkert.

Marilla aandede lettet.

»Det er da godt, du ved noget og ikke er en hel Hedning. Hvem har lært dig *det*?«

»Det lærte vi paa Børnehjemmet i Søndagsskolen. Vi lærte hele Katekismen. Den synes jeg godt om. Der er noget saa prægtigt ved mange af Ordene. »Uendelig, evig og uforanderlig« — lyder det ikke imponerende? Det ruller ligefrem. Det er ikke Poesi, men det ligner noget, ikke sandt?«

»Vi var ikke ved at tale om Poesi, men om din Aftenbøn. Har aldrig nogen lært dig at bede?«

»Nej, hvem skulde haft Tid til *det*? Jeg bryder mig heller ikke om Gud, for Fru Thomson sagde, at han havde gjort mit Haar rødt med Villie. Og det var ikke pænt af ham. Og jeg var desuden altfor træt om Aftenen til at tænke paa Aftenbøn. Naar man skal passe Tvillinger og saa af og til stjæle sig til at læse lidt om Natten, saa kan man ikke bede Aftenbøn.«

Der manglede aabenbart meget i Annas Religionsundervisning; det gjaldt at tage fat straks.

»Saalænge du er under vores Tag, maa du som andre pæne Smaapiger bede Aftenbøn,« afgjorde Marilla.

»Naturligvis, naar De ønsker det,« lød Pigebarnets høflige Svar. »Jeg vil gøre alt, hvad De synes om, Frk. Cuthbert! Men De maa sige mig, hvordan jeg skal bære mig ad.«

»Hm,« Marilla rømmede sig lidt forlegent, »ja, først maa du knæle ned.«

Anna knælede lydigt foran Marilla og saa alvorlig op paa hende. »Hvorfor skal Folk altid knæle, naar de beder Aftenbøn? Jeg synes, det maa være meget bedre at gaa dybt, dybt ind i Skoven eller ogsaa helt ud paa en aaben Mark og saa se op — op — op i den blaa Himmel. Men hvad skal jeg sige?«

»O gode Gud, jeg takker dig — —« Marilla standsede brat. En Bøn, som Børn bad, der havde »en kærlig Moder og en god og trofast Fader«, kunde umulig denne lille forældreløse bede.

»Du er da stor nok til selv at kunne bede,« sagde hun forvirret. »Tak Gud for hans Gaver og bed ham ydmygt om de Ting, som du ønsker dig.«

»Naa saadan« — Anna drog Vejret dybt — »saa siger jeg ligesom Præsten i Kirken, for det maa da være rigtigt: »Naadige, himmelske Fader, jeg takker dig for Henrykkelsens hvide Vej og Blomstersøen med det skinnende Vand, men fremfor alt for den dejlige Blomsterbrink. Jeg er saa uendelig taknemmelig for det altsammen. Men hvad de Ting angaar, som jeg ønsker, saa er det saadan en Masse, at det vilde tage en hel Time at remse dem op, og det vilde trætte dig for meget. Jeg vil kun nævne to Ting af de vigtigste: Lad mig blive her paa Blomsterbrink og lad mig blive køn, naar jeg bliver stor. Jeg forbliver

ærbødigst

Anna Shirley.«

Var det godt?« spurgte hun ivrig og rejste sig. »Jeg kunde have lavet det meget bedre, hvis jeg havde haft Tid til at tænke mig om.«

Stakkels Marilla! Hun følte, at det vilde være umuligt at forklare Anna, hvor løjerlig hendes saa velmente Bøn var. Hun nikkede derfor kun og sagde, hun skulde klæde sig af. Hun ventede, til Barnet laa i Sengen, saa stoppede hun Dynen ned om hende — en uvant Venlighed, der virkede paa den lille Pige som et Kærtegn og bragte et Lysglimt i de graa Øjne.

Da Marilla var ved at gaa ud af Døren, kaldte Anna hende tilbage.

»Aah, vent et Øjeblik. Jeg skulde vist have sagt »Amen« i Stedet for ærbødigst, skulde jeg ikke? Amen siger Præsten altid. Tror De, Vorherre er vred, fordi jeg glemte det?«

»Nej, nej, men det, du sagde, *var* galt — det skriver man kun i Breve. Læg dig nu til at sove som en god, lille Pige. God Nat.«

»God Nat, Frk. Cuthbert — i *Dag* kan jeg sige *god* Nat med en fri Samvittighed.«

Og med et tilfreds Smil puttede Anna sig ned under Dynen.

Da Marilla kom tilbage til Køkkenet, satte hun Lyset haardt mod Bordpladen og vendte sig til Martin.

»Martin!« sagde hun højtidelig. »Det var sandelig paa Tide, at nogen tog sig af dette forsømte Barn. Hun er lige ved at være en hel Hedning. Vil du tænke dig, at hun har aldrig i sit Liv bedt en Bøn! Hun er da stor nok til at lære sit Fadervor. Jeg vil sende Bud i Morgen til Præstens om at laane Bibelhistorien, de læser efter i Søndagsskolen. Hun maa straks derhen, det vil sige, jeg maa jo først skaffe noget ordentlig Tøj til hende. Jeg vil saamænd faa Hænderne fulde, men vi kan jo ikke altid leve i Fred og Ro i denne Verden.« —

— Næste Morgen var Anna tidlig paa Benene. Hun løb fornøjet ned ad Trappen og traf Marilla i Færd med at vadske Gulvet i Forstuen.

»Maa jeg hjælpe?« bad hun. »Fru Hammond sagde, jeg vadskede meget ordentlig Gulv — Fru Thomsom havde nemlig lært mig altid at gaa i Krogene.«

»Nej Tak, min Pige,« svarede Marilla glad over, at Barnet selv tilbød sig, »men dit eget Værelse skal du selv vadske. Jeg skal give dig en mindre Spand og den mindre Gulvskrubbe. Og en god Støveklud. Se her.«

Annas Øjne lyste ved Udtrykket »dit eget Værelse«, men hun vovede ikke at spørge. Skulde det være muligt, at dette fine, lille Værelse skulde blive »Annas Værelse«? Hjertet bankede i Barnets Bryst ved Tanken.

Mens Formiddagen gled hen, satte Marilla sit Pleje-

barn til forskellige Arbejder og opdagede tilfreds, at hun var baade flink og paalidelig. Hendes værste Fejl var aabenbart Tilbøjeligheden til at »falde i Staver«, lade Fantasien »faa Spillerum« og derover glemme sit Arbejde.

Da Middagen var spist og Opvadskningen til Ende, kunde Anna ikke dy sig længere. Hun stillede sig op foran Marilla med et bestemt-fortvivlet Udtryk. Hele hendes tynde Legeme skælvede fra Hoved til Fod; hendes Kinder blussede, og hun knugede Hænderne i hinanden, idet hun bønfaldende udbrød:

»Frøken Cuthbert, nu kommer jo Tiden til Afgørelsen. Efter Middag skulde jeg sendes tilbage, hvis De ikke vilde have mig. Aah, De *maa* have bestemt Dem, ikke sandt? Jeg beder Dem — jeg beder Dem saa inderligt — sig mig Afgørelsen. Vil De beholde mig — har De talt med Deres Bror om det?«

Marilla saa paa det ængstelige Barn — det var Synd at pine hende længere.

»Ja,« svarede hun. »Min Bror og jeg er enige. Du bliver her paa Grønnebrink. Men Barn, hvad gaar der af dig?«

Anna var bristet i Graad, og helt forfærdet over sig selv hulkede hun:

»Hvorfor græder jeg — hvorfor græder jeg? Jeg græder ellers kun, naar jeg er bedrøvet. Men jeg er bare saa glad, saa glad, nej, jeg er ikke glad, jeg er *lykkelig,* er jeg! Men hvorfor græder jeg saa?«

»Jeg tænker, det er, fordi du er saa ophidset og nervøs. Sæt dig ned, Barn og forsøg paa at være rolig. Du har for let baade til Graad og Latter. Ja, du kan blive her, og vi vil forsøge paa at give dig det Hjem, du saa højlig ønsker. Du skal gaa i Skole hver Dag og lære noget ordentligt, men der er kun fjorten Dage til Sommerferien, saa du skal ikke begynde før i September.«

Anna tørrede sine Øjne. Saa spurgte hun:

»Hvad maa jeg kalde Dem? Skal jeg altid sige Frøken Cuthbert? Maa jeg kalde Dem Tante Marilla?«

»Nej, sig Marilla og du. Jeg er ikke vant til at

blive kaldt Frøken, det er kun Byfolkene, der siger Frøken til mig, blandt andre Fru Spencer. Her kalder hele Landsbyen mig Marilla, undtagen Præsten.«

»Jeg vilde saa gerne kalde Dem Tante Marilla. Jeg har aldrig haft nogen Slægtning. Og Fornavnet alene det lyder da saa uærbødigt.«

»Lad du *mig* om det.«

Anna tav et Øjeblik, saa tog hun atter Ordet:

»Men saa er der Hr. Cuthbert. Mon han havde noget imod, at jeg kaldte ham Onkel Martin? Han staar og hugger Brænde omme ved Stalden. Maa jeg løbe ud og spørge ham ad?«

Marilla nikkede temmelig misfornøjet, hun vilde ikke nægte Anna at spørge Broderen, skønt hun i Forvejen vidste, hvad Svaret vilde blive. Martin kunde saamænd ikke afslaa den lille Tøs noget.

Og ganske rigtigt. Lidt efter vendte Anna straalende glad tilbage. »Det vilde være Hr. Cuthbert en Glæde at blive kaldt Onkel.«

Marilla ytrede ikke en Stavelse om »Hr. Cuthberts« Onkelglæder, men sagde lidt skarpt:

»Du maa lære dit Fadervor, Anna! Gaa ind i Dagligstuen og tag mig det Kort med malede Blomster, der staar paa Kaminhylden. Inden i Blomsterrammen er der trykt Fadervor. Det skal du først og fremmest lære.«

Anna gik hurtig over Forstuen og ind i Dagligstuen, men da hun efter 10 Minutters Forløb endnu ikke var kommet tilbage, lod Marilla sit Strikketøj ligge og marcherede ud af Køkkenet med en bister Mine.

Hun fandt Plejedatteren staaende med foldede Hænder, stirrende paa et Skilderi, der hang mellem de to Vinduer.

»Anna, hvad tænker du paa?« spurgte Marilla strengt.

Den lille Pige kom tilbage til Virkeligheden med et Ryk.

»Det der« — hun pegede paa Billedet, der bar Titlen: Kristus velsigner de smaa Børn —, »jeg indbildte mig, at jeg var en af dem, at jeg var den lille Pige, der

staar derhenne for sig selv. Hun hører ikke nogen til, ligesom jeg. Hun ser saa ensom og bedrøvet ud, ikke? Hun har nok hverken Far eller Mor. Men hun vil saa forfærdelig gerne velsignes, og derfor lister hun sig hen bag ved de andre, hun haaber, at ingen vil lægge Mærke til hende — undtagen *ham*. Jeg er sikker paa, jeg ved, hvad hun føler. Hendes Hjerte banker, og hendes Hænder bliver kolde, ligesom mine blev, da jeg bad Dem, om jeg maatte blive her. Hun er saa bange for, at han ikke vil lægge Mærke til hende. Men han vil gøre det, det er jeg vis paa, han vil velsigne hende. Han vil se hende, kalde hende hen til sig og lægge sin Haand paa hendes Hoved. Og det vil give hende et Stød i Hjertet, ligesom jeg fik, da De sagde Ja — aah, saadan et dejligt Stød. Men jeg vilde ønske, han ikke saa bedrøvet ud. Hvorfor er han lavet saa alvorlig? Børnene kan let blive bange for ham.«

»Anna, Anna, dog!« Marilla rystede paa Hovedet, »du maa ikke snakke saadan om den Slags Ting, det er ikke ærbødigt. Og naar jeg sender dig efter noget, saa skal du gøre, hvad jeg har sagt og ikke falde i Drømmerier, husk det! Tag nu Kortet og kom med mig.«

Anna adlød. Nede i Køkkenet stillede hun Kortet op mod den Haandfuld Æbleblomster, hun havde pyntet Middagsbordet med — Marilla havde kastet et misbilligende Blik paa dem, men ikke sagt noget. Saa støttede den lille Pige Hovedet i begge Hænder og begyndte at læse. Lidt efter saa hun op.

»Det er skønt,« sagde hun. »Jeg har hørt det før i Søndagsskolen, men Kapellanen havde saadan en grim Stemme, og han bad saa forfærdelig højtideligt. Nu indser jeg først, hvor smukt det er: »Vor Fader, du, som er i Himlen, helliget vorde dit Navn —,« det lyder som en Linie af Musik. Jeg er saa glad over, at De tænkte paa at lære mig det, Frøken — jeg mener Marilla.«

»Godt, lær det saa og hold Bøtte,« sagde Marilla utaalmodig.

Anna trak Glasset med Æbleblomsterne hen til sig trykkede et varsomt Kys paa en lyserød Knop og læste

derpaa ivrigt i nogle Minutter. Men saa udbrød hun med eet:

»Tror du, at jeg kan faa en Hjerteveninde her i Avonlee?«

»En hvad for noget?«

»En Hjerteveninde — en »Bedsteven«, forstaar du. En virkelig aandsbeslægtet Veninde, som jeg kan betro min Sjæls dybeste Tanker. Jeg har drømt om saadan en hele mit Liv. Jeg tænkte jo ikke paa, at det skulde blive Alvor, men nu er saa mange af mine dejligste Drømme gaaet i Opfyldelse, saa maaske denne her ogsaa vil det. Tror du, den kan blive til Virkelighed?«

»Der er jo den lille Isabella Barry. Hun er paa din Alder; den ældste af 3 Søskende. Hun er en sød, lille Pige, og maaske hun kan blive din Legekammerat. Hun er for Øjeblikket hos sin Tante i Carmody. Hun har haft Skarlagensfeber og skulde derefter være fri for Skolen i flere Maaneder. Du maa være *meget* artig, naar du er sammen med hende, for Fru Barry er en streng Dame. Hun vil ikke lade Isabella lege med andre end artige Piger.«

Anna saa gennem Æbleblomsterne over paa Marilla med Øjne, der spillede af Nysgerrighed.

»Hvordan ser Isabella ud? Hendes Haar er da vel ikke rødt? Det er slemt nok selv at have rødt Haar, men jeg ser da ikke stadig paa det. Jeg tror ikke, jeg kunde holde ud at se det hos en Hjerteveninde.«

»Isabella er en køn, lille Pige. Hun har sorte Øjne og sort Haar og røde Kinder. Hun er sød og artig, og det er bedre end at være smuk.«

»Jeg er saa glad, hun er smuk,« vedblev Anna uden at lade sig forknytte af Marillas moralske Udgydelser. »Næst efter selv at være smuk, er det allerbedste at have en smuk Hjerteveninde. Den Gang, jeg boede hos Fru Thomson, var der et Bogskab, hvor der kun var Bøger bag den højre Glasdør. Den venstre havde Hr. Thomson smadret en Aften, han kom fuld hjem. Men jeg legede altid, at der boede en lille Pige derinde i det tomme Rum. Jeg kaldte hende Rowena Elisabeth, og vi var meget intime. Jeg fortalte hende alt muligt, hun

var mit Livs Trøster. Mit Hjerte var nær bristet, da jeg skulde fra hende, fordi Fru Hammond tog mig. Jeg holdt saa meget af Rowena Elisabeth, at jeg ikke kunde tænke paa en Hjerteveninde fra Børnehjemmet.«

»Barn, Barn« — Marilla rystede atter paa Hovedet — »du synes jo næsten selv at tro paa dine Drømmerier. Det vil blive godt for dig at faa en virkelig Veninde i Stedet for et Fantasifoster. Men jeg raader dig til ikke at fortælle Fru Barry om Rowena Elisabeth, hun vil tro, du er halvtosset.«

»Nej, nej, jeg fortæller det ikke til alle og enhver, Mindet om min første Hjerteveninde er for helligt til det. Men jeg synes, du burde vide det — — — — aah, se dog den tykke Bi, som flyver ud af en Æbleblomst. Det maa være et dejligt Sted at leve, jeg mener i en Æbleblomst. Tænk at sove der, mens Vinden sagte vugger en frem og tilbage! Dersom jeg ikke var en Menneskepige, vilde jeg ønske at være en Bi og leve mellem Blomster.«

»I Gaar vilde du være en Maage,« sagde Marilla med et Skuldertræk. »Du er ikke fri for at være vægelsindet. Jeg sagde, du skulde lære denne Bøn og ikke snakke, men da det lader til at være umuligt at faa standset din Veltalenhed, naar der er nogen, som vil høre efter, saa kan du gaa op paa dit Værelse og lære den der.«

»Aah, jeg kan den næsten helt, — altsammen undtagen den sidste Linie.«

»Det er ligemeget, gør, som jeg siger. Du kan blive deroppe, til jeg kalder paa dig for at hjælpe med Teen.«

»Maa jeg tage Æbleblomsterne med mig til Selskab?«

»Nej! Du maa ikke fylde dit Værelse med Blomster. Du skulde slet ikke have plukket dem af Træet.«

»Det synes jeg ogsaa paa en Maade,« indrømmede Anna. »Det var i Grunden Synd at forkorte deres Liv — jeg vilde ikke synes om at blive plukket, hvis jeg var en Æbleblomst. Men Fristelsen *var* ikke til at modstaa. Hvad vilde du gøre, hvis du kom i en uimodstaaelig Fristelse?«

»Anna, hørte du ikke, hvad jeg sagde?«

Anna sukkede, løb op paa sit Kammer og satte sig ved Vinduet.

»Jeg kan Bønnen rigtig godt,« vedblev hun sin Tankegang, »den sidste Linie lærte jeg jo paa Trappen. Nu vil jeg indbilde mig, at mit Værelse er endnu kønnere og finere end det er. Lad mig se, paa Gulvet er der er hvidt Fløjls Tæppe med røde Roser, Væggene er dragne med Guld- og Silkebrokades-Tapeter, Sengen har vældig store Silkepuder, røde og blaa og gule, og jeg selv hviler yndefuld i den. Jeg kan se mig i det prægtige, store Spejl, som hænger paa Væggen. Jeg er høj og slank, bærer en folderig Kjole af hvide Kniplinger med et Perlekors paa Brystet og Perler i mit mørke Haar. Mit Navn er Lady Cordelia Fitzgerald — nej, det hedder jeg ikke, det kan jeg ikke faa til at synes virkeligt.«

Hun løb hen til det lille Spejl, som Marilla havde hængt op til hende. Hendes lille, magre, fregnede Ansigt og dybe, graa Øjne mødte hende i Spejlet.

»Du er kun Anna fra Grønnebrink,« sagde hun alvorlig, »og jeg ser dig akkurat, som du er, skønt jeg forsøger at indbilde mig at være Lady Cordelia. Men det er en Million Gange bedre at være Anna fra Grønnebrink end Anna fra noget Steds ellers i Verden, er det ikke?«

Hun bøjede sig forover og kyssede Spejlbilledet. Saa løb hun hen og aabnede Vinduet.

»God Aften, kære Snedronning, og god Aften, kære Birketræer, nede i Dalen. Og god Aften du graa Hus der henne ved det skinnende Vand. Bare nu Isabella vil blive min Hjerteveninde — aah, hvor jeg skal elske hende! Men jeg vil aldrig glemme Rowena Elisabeth, hun vilde føle sig saaret, hvis jeg gjorde det, og jeg vil aldrig saare nogens Følelse, selv om det kun er en lille Bogskabspige. Jeg vil altid mindes hende og sende hende et Kys hver Aften.«

Og Anna sendte et Fingerkys ud i Luften til den indbildte Veninde.

VII.

Fru Linde bliver denne Gang ikke alene overrasket, men forfærdet.

Anna havde været hele fjorten Dage paa Grønnebrink, førend Fru Linde fik hende at se. Det var sandelig ikke Fruens Skyld, men hun havde haft et stærkt Anfald af Influenza, som havde holdt hende hjemme, lige siden hun havde været paa Visit hos Marilla. Fru Linde var ikke ofte syg og nærede i sit Hjerte en dyb Foragt for de Folk, der var det, men hun forsikrede, at Influenza lignede ikke nogen anden Sygdom paa Jorderig og kunde tvinge selv en Engel til at holde Sengen.

Saa snart som Doktoren tillod hende at sætte sin Fod udendørs, skyndte hun sig op til Grønnebrink, bristefærdig af Nysgerrighed efter at se Martin og Marillas Plejebarn og for at faa Stadfæstelse paa alle de Historier, der gik om hende i Avonlee.

Anna havde gjort god Brug af de fjorten Dages Ophold. Hun var allerede fortrolig med hvert Træ og hver Busk paa Stedet, og hun var blevet Ven med Kilden nede i Dalen, denne vidunderlige, dybe, iskolde Kilde. Den rislede ned over rødt Grus, og gennem et fugtigt palmelignende Bregnekrat faldt den ud i Søen med det skinnende Vand. Nær Udløbet var der lagt en lille Bro, og bag ved den hævede en træklædt Højde sig med slanke Graner, hvor der herskede et stadigt Tusmørke. De eneste Blomster var et Mylder af fine blaa Klokker.

I sin Glæde over al Skønheden snakkede Anna Søskendeparret halvt døvt. Men Martin i det mindste klagede ikke. Han lyttede til Barnets Praten, tavs, men med et glad Smil paa det solbrændte Aasyn. Og Marilla tillod »Snakken«, indtil hun fandt sig selv saa optaget af at høre efter, at hun for sin Værdigheds Skyld standsede Anna med et:

»Saa, nu har vi hørt nok. Ti nu stille!«

Anna var ude i Frugthaven, da Fru Linde kom i Gæste. Hun traf derfor Marilla alene, og efter den nød-

vendige langvarige Forklaring om Hovedpine og Feber, naaede hun til den egentlige Hensigt med sit Gæste.

»Naa, Marilla,« indledede hun det brændende Emne, »jeg har hørt nogle mærkelige Historier om dig og Martin, Ting, som i højeste Grad overraskede mig.«

»Du kan saamænd ikke være blevet mere overrasket, end jeg selv. Jeg er endnu ikke kommet over den Forbavselse.«

»Det kan jeg forstaa,« sagde den anden medfølende. »Kunde I ikke have sendt hende tilbage?«

»Jo, vi kunde, men vi nænte det ikke. Hun var saa glad ved Tanken om at have fundet et Hjem, stakkels lille! Og Martin er saa glad ved Anna. Jeg maa sige, jeg synes selv godt om hende, skønt jeg tilstaar, hun har sine Fejl. Hjemmet her er virkelig helt anderledes, siden hun kom. Hun er som en lille Solstraale.«

Marilla udtrykte sig stærkere, end hun egentlig havde tænkt i en første Samtale med sin gamle Veninde, men hun læste tydelig Fru Lindes Tanker i dennes stramme Mine.

»Det er et stort Ansvar, Marilla, et *meget* stort Ansvar, du og din Bror har paataget jer,« sagde hun med Eftertryk. »I kender jo ingenting til Børn og specielt ikke noget til hende eller hendes Karakter. Men nu er det sket, og I maa se at gøre det bedste ud af det og ikke tabe Modet.«

»Jeg taber ikke Modet,« var Marillas tørre Svar. »Naar jeg har paataget mig noget, fører jeg det igennem. Nu skal jeg kalde paa hende.«

Anna kom løbende ind i Værelset med det røde Haar flyvende vildt om Ørene, idet den ene Fletning var gaaet løs, mens hun rendte Væddeløb med to hvide Sommerfugle. Undseelig ved at finde sig Ansigt til Ansigt med en fremmed Dame, standsede hun brat midt i Døren.

Den lille, kantede Skikkelse med det viltre Haar og den gamle, snævre Kjole fra Børnehjemmet, der fremhævede de lange, tynde Ben, frembød just ikke noget yndefuldt Syn, og den gode Fru Linde var ikke den, der skyede at udtrykke sin Mening.

»Naa, det er da ikke for hendes Skønheds Skyld, I har beholdt hende,« udbrød hun. »Hun er jo kun Skind og Ben, ligesom en Græshoppe. Og sikken et Haar, ildrødt! Og sikken en Masse Fregner! Kunde I dog ikke have fundet et kønnere Pigebarn? Kom herhen, du lille Grimrian, og lad mig se dig i Nærheden.«

Anna adlød, men rigtignok ikke paa den Maade, Gæsten havde ventet. I et eneste Spring stod hun foran den taktløse Kvinde, og med blussende Ansigt, skælvende Læber og knyttede Hænder raabte hun, idet hun stampede i Gulvet:

»De er en ondskabsfuld gammel en — jeg hader Dem — hader Dem —« nyt Stamp med Foden —. »Hvorfor kalder De mig Skind og Ben og Grimrian? Og siger, at jeg er fregnet og rødhaaret? De er en simpel, uhøflig og følelsesløs Kvinde.«

»Anna, Anna!« Marilla slog Hænderne sammen i Forfærdelse over sin »Solstraales« Opførsel.

Men eengang i Farten var Anna ikke til at stoppe.

»Hvorfor siger De saadanne Ting om mig?« vedblev hun heftigt. »Vilde De holde af, hvis nogen sagde til Dem, at De var tyk og klodset og saa ud til ikke at eje en Gnist af Indbildningskraft i Deres Hoved — vilde De?«

»Aldrig i mine Livsens Dage har jeg oplevet noget lignende,« stønnede Fru Linde rystet i sin Sjæls Inderste.

»Anna, ti stille og gaa øjeblikkelig op paa dit Værelse,« bød Marilla, der med Magt tog sig sammen for at hævde sin Værdighed som Opdragerinde.

Anna brast i en lidenskabelig Hulken og styrtede ud af Døren, som hun slog i efter sig med et Smæld, saa Tintallerkenerne i Køkkenhylden raslede af Sympati.

»Naa, min Pige, jeg skal saamænd ikke misunde dig Opdragelsen af *den* Solstraale,« fremstødte Fru Linde med en Røst, der dirrede af Vrede.

Marilla aabnede Munden for at gøre en Undskyldning paa sit uopdragne Pigebarns Vegne, men atter svarede hun andet, end hun egentlig vilde, idet hun sagde:

»Jamen, du drillede hende med hendes Grimhed, Rachel!«

»Marilla Cuthbert, du vil da ikke tage den uartige Tøs i Forsvar?« spurgte Fru Linde oprørt.

»Nej,« svarede Marilla langsomt, »jeg vil ikke forsøge paa at undskylde *hende*. Det var upassende og uartigt, som hun svarede dig, men hun er kun et Barn med et højst følsomt og ømtaaleligt Sind, og hun har aldrig faaet nogen virkelig Opdragelse, kun haarde Ord og Slag. Og du *var* meget haard imod hende, Rachel! Det, du bebrejdede hende, kan hun jo ikke gøre ved.«

Fru Linde rejste sig med sin allerstrammeste Mine.

»Jeg indser, at jeg for Eftertiden maa være *meget* nøjeregnende med, hvad jeg siger, hvis jeg ikke vil støde de fine Følelser hos jeres Plejebarn, en forældreløs, stammende fra Gud ved, hvad for Folk. Jeg er slet ikke fornærmet over det — ih nej, kun *bedrøvet* paa *jeres* Vegne, for tro mig, der vil vanke til jer ved at opdrage *det* Barn! Men dersom I vil høre *min* Mening — og jeg antager, den har *nogen* Vægt, siden jeg har opdraget seks Børn og begravet to — saa vil jeg kun tillade mig at udtale, at det, Pigen først og fremmest trænger til, er en ordentlig Dragt Prygl. Det er det eneste, der bider paa den Slags uvorne Unger. Hendes Sind ligner hendes ildrøde Haar. Naa, far vel, Marilla! Jeg haaber, du ofte vil se hen til mig, for du kan ikke vente Besøg af mig foreløbig. Jeg vil ikke risikere igen at blive modtaget med en Strøm af Skældsord. *Den* Behandling er jeg ikke vant til.«

Dermed skred Fru Linde majestætisk ud af Døren, mens Marilla med et Aasyn som en Tordensky søgte ovenpaa.

Mens hun gik, spekulerede hun over, hvordan hun skulde gribe Sagen an. Hun var meget ked over Annas Uartighed og dobbelt, fordi den gik ud over Fru Linde, den Dame i hele Avonlee, som hun allermest ønskede, hendes Plejebarn skulde gøre et godt Indtryk paa. Nu gik Rachel rundt og gengav den skrækkelige Scene for hele Byen.

Højlig angrede Marilla, at hun ikke i Tide havde

advaret Anna mod Fru Lindes skarpe Tunge og bedt hende ikke svare igen!

Tages med det gode skulde Pigen, havde Martin sagt. Ja, men her *maatte* der Straf til. Og hvordan? Prygl var paa Forhaand udelukket — Fru Lindes Børn vilde vist selv haft godt af en Dragt Prygl en Gang imellem, saa uvorne de havde været i hele deres Barndom.

Marilla fandt Anna paa Sengen med Ansigtet skjult i Puderne.

»Anna!« kaldte Plejemoderen, ikke uvenligt.

Intet Svar.

»Anna!« kom det med større Strenghed, »rejs dig straks op og hør efter, hvad jeg har at sige dig.«

Anna tumlede op af Sengen og satte sig stiv paa en Stol foran Marilla. Barnets Ansigt var opsvulmet af Graad, og hun holdt Øjnene stædig fæstet paa Gulvet.

»Jeg maa sige, vi har Ære af dig,« begyndte Marilla. »Skammer du dig ikke over din Uartighed?«

»Hun havde ikke Lov til at kalde mig grim og rødhaaret,« undveg Anna Bebrejdelsen.

»Men *du* havde aldeles ikke Lov til at blive saa uartig — jeg skammede mig over dig, det gjorde jeg. Og hvorfor blev du saa rasende, fordi hun kaldte dig rødhaaret og fregnet? Det siger du jo selv, du er.«

»Jamen, der er stor Forskel paa selv at sige det og høre andre skælde en ud for det,« indvendte den lille Pige. »Jeg bliver helt ude af mig selv, naar andre taler om min Grimhed. Hvad vilde du sige, hvis man kaldte dig for grim og rødhaaret og en Græshoppe?«

Anna brast atter i Graad.

Et Barndomsminde dukkede paa een Gang op i den gamle Jomfrus Sind. Hun var som Barn lille af sin Alder, og hun havde en Dag hørt en af Moderens Veninder sige: »Hvor er det dog Skade, at Marilla er saadan en lille Myre.«

Der var gaaet lang Tid, inden »den lille Myre« havde glemt de Ord.

»Jeg siger ikke, at Fru Linde havde Ret i at tale, som hun gjorde,« tog hun Ordet i en venligere Tone. »Men alle her ved, at Rachel har en skarp Tunge, og du

er ikke den eneste, det gaar ud over. Og i alle Tilfælde gælder der ingen Undskyldning for Uartighed. Hun er en ældre Person, og hun var min Gæst, to Ting, som alene gør, at du burde have været høflig imod hende. Og —« nu vidste Marilla med eet, hvad Straffen burde være — »du maa gaa hen og bede hende om Forladelse.«

»Aldrig,« Anna rystede energisk paa Hovedet. »Du kan banke mig og slutte mig inde i et mørkt, fugtigt Fangetaarn kun med Selskab af Slanger og Tudser og kun give mig Vand og Brød, jeg skal ikke klage. Men aldrig beder jeg Fru Linde om Forladelse!«

»Vi lever ikke i en Tid, hvor man slutter Folk inde i mørke, fugtige Fangetaarne,« imødegik Marilla, idet hun rejste sig. »Nu kan du tænke over det til i Morgen. Men bede Fru Linde om Forladelse, det *skal* du og *maa* du, og du bliver paa dit Værelse, lige til du fortæller mig, at du vil gøre det.«

»Saa bliver jeg siddende heroppe til evig Tid,« sukkede Anna bedrøvet, »for jeg kan aldrig fortælle Fru Linde, at jeg angrer, hvad jeg har sagt til hende, det vilde være en Usandhed. Jeg kan ikke indbilde mig, at jeg skammer mig, for det gør jeg ikke.«

»Maaske din Indbildning vil virke bedre, naar du har sovet paa det, din uartige Pige,« sagde Marilla vredt. »Du sagde til mig, du vilde prøve paa at være god og artig, og saa opfører du dig saadan!«

Dermed forlod Marilla Værelset. Hun var vred paa sit Pigebarn, men naar hun genkaldte sig Fru Lindes forbløffede Udtryk, dirrede der et Smil om hendes Mundvig. Rachel havde i Grunden saa inderlig godt af engang at høre Sandheden — den, ingen før i Avonlee havde vovet at sige den mægtige Dame.

VIII.

»*Jeg angrer dybt!*«

Marilla sagde ikke noget til Martin om den pinlige Affære førend næste Morgen, men da Anna ikke kom ned til Frokostbordet, maatte Sandheden for Dagen. Marilla gengav hele den bevægede Scene med en Veltalenhed, der nærmede sig Annas, det gjaldt jo, at Martin ikke følte for megen Medlidenhed med sin Yndling.

Selvfølgelig tog han Annas Parti og ytrede, at Rachel havde altid som Barn været en rapmundet Tøs, og nu paa hendes gamle Dage var hendes Tunge som en Ragekniv. Man skulde beklage det stakkels Barn, som for Resten slet ikke var saa grimt, og ikke haane hende.

Det var al den Trøst, Marilla hentede hos Broderen.

»Du er uforbederlig, Martin,« sukkede hun, »jeg tænkte nok, at du vilde holde med hende. Om Rachel end havde ti Gange saa hvas en Tunge, saa var Anna *meget* uartig. Du vil maaske slet ikke have, at hun skal straffes?«

»Naa — ja — nogen Straf *maa* hun vel have,« mente Martin usikkert, »men vær ikke for haard. Er du — har du i Sinde at give hende Frokost op?«

»Tror du, jeg vil sulte hende, fordi hun har været uartig?« spurgte Marilla krænket. »Jeg er da ikke af den Slags, der sulter Folk, som lever under vores Tag. Hun skal faa sine Maaltider regelret, men hun skal blive paa sit Værelse, indtil hun beder Rachel om Forladelse, det skal hun. Og hun vil ende med at gøre det, Martin!«

Frokost, Middag og Aftensmad blev den Dag meget stille Maaltider paa Grønnebrink, for Anna udeblev stadig. Efter hvert Maaltid bar Marilla en vel fyldt Bakke op til den lille Fange og bragte den ned igen, næsten eller delvis tømt. Martin fulgte hver Gang Bakken med opmærksomme Øjne — spiste mon Pigebarnet tilstrækkelig? Jo, Appetit var der.

Om Aftenen gik Marilla ud for at trække Køerne

hjem til Malkning, mens Martin havde givet sig noget at bestille i Stalden. Men ikke saa snart var Søsteren ude af Syne, før Martin var færdig med sit »meget nødvendige Arbejde« og sneg sig ind i sit eget Hus med en Mine som en Indbrudstyv. Op ad Trappen listede han og hen til Annas Dør. Her stod han stille et Øjeblik og lyttede.

Alt var roligt. Han fattede endelig Mod til at banke paa Døren med Spidsen af sin Finger, og da der ikke kom noget Svar, gik han ind.

Den lille Fange sad ved Vinduet og stirrede sorgfuld ud i Haven. Hun saa' saa lille og bleg og tynd ud, at Martins Hjerte fyldtes af en øm Medlidenhed.

Han listede hen over Gulvet og lagde sin Haand paa hendes Hoved.

»Anna, lille Anna,« hviskede han. »Hvordan har du det?«

Anna smilede svagt.

»Tak, meget godt, Onkel Martin! Jeg lader min Fantasi have frit Spillerum, og det hjælper til at faa Tiden til at gaa. Men her *er* jo ensomt. Dog, jeg faar jo vænne mig til Tanken om den lange Række af Aar, der venter mig som Fange! Lyder den Sætning ikke romantisk?«

»Det kan gerne være, men du kan tro, det bliver forskrækkelig kedeligt i Længden. Og Marilla giver *ikke* efter, det vil jeg sige dig, for hun er *meget* bestemt. Vær nu en god Pige og se at faa det overstaaet.«

»Mener du at bede Fru Linde om Forladelse?«

»Ja, ja, gør det.«

»Jeg vilde ønske, jeg kunde, men det kan nu ikke ske. Det vil sige, jeg kan godt sige, at jeg er bedrøvet nu, for det *er* jeg. Jeg var kun vred i Gaar, slet ikke bedrøvet. Jeg var helt ude af mig selv. Jeg ved det med Sikkerhed, for jeg vaagnede tre Gange i Nat, og jeg var lige vred hver Gang. Men nu til Morgen er Vreden forsvundet. Jeg kan nok indse, at jeg har baaret mig galt ad, og jeg er saa forknyt over, at du og Marilla skal skamme jer over mig. Men gaa hen til Fru Linde og fortælle det til *hende*, vilde være alt for ydmygende.

Jeg har taget min Afgørelse. Jeg vil blive her hele mit Liv.«

»Men vi to, Marilla og jeg, der skulde have haft saa megen Glæde af at have dig om os? Marilla sagde forleden, at her var blevet helt anderledes, siden du kom, og hun glædede sig til at opdrage dig til en flink og dygtig Pige og give dig et godt Hjem.«

»Sagde hun det?« Annas Øjne lyste. »Vil hun savne mig dernede?«

»Ja, det vil hun, og — *jeg* vil savne dig, lille Anna. Vi er saa bedrøvet over dig.«

»Ja — a — det — det forandrer jo rigtignok Sagen,« sagde Anna langtrukkent. »Det har jeg nu slet ikke tænkt paa. Og jeg vil saa nødig gøre dig og Marilla bedrøvet —, det *maa* jeg ikke. Ja —,« sluttede hun med et dybt Suk, »saa er der jo ikke andet for, end jeg maa bede om Forladelse.«

»Det var rigtigt, nu er du en god Pige,« sagde Martin glad og klappede det røde Haar. »Men du skal ikke sige til Marilla, at *jeg* har overtalt dig til det — eller at jeg har været oppe hos dig.«

»Vilde Heste skal ikke drage Hemmeligheden ud af mig,« lovede Anna højtidelig.

Henrykt over det gode Udfald gik Martin ned og trak sig tilbage til den yderste Krog af Hestestalden, for at Søsteren ikke skulde fatte Mistanke og opdage hans diplomatiske Snildhed.

Marilla selv blev behagelig overrasket, da hun ved sin Tilbagekomst fra Malkningen hørte en klagende Stemme, der kaldte »Marilla!« og saa' et rødhaaret Pigehoved bøjet ud over Trappens Rækværk.

»Naa?« spurgte hun kun.

»Jeg er bedrøvet, meget bedrøvet, fordi jeg blev ude af mig selv, og jeg er villig til at bede Fru Linde om Forladelse.«

»Godt, saa kan du komme ned.«

Marilla tog det tilsyneladende som en naturlig Ting, at den lille Oprører havde givet efter, men i sit Hjerte var hun himmelglad, for hun havde forgæves

brudt sin Hjerne med at finde paa en Udvej til at faa en Ende paa den kedelige Historie.

Kort efter kunde man se Marilla Cuthbert og hendes Plejedatter endrægtig vandre sammen ned ad Brinken og hen ad Vejen til Fru Lindes Hus, Marilla med hævet Hoved, Anna med sænket og et meget nedslaaet Udtryk.

Men da de var naaet omtrent Halvvejen, vaagnede Pigebarnet med eet af sin trøstesløse Tilstand. Hun gik hurtigere, idet hun knejsede og saa op mod Himlen, som om hun ventede en Opmuntring derfra.

Plejemoderen lagde misfornøjet Mærke til Forandringen, det var ikke mere den ydmyge Mine, som det sømmede sig at træde frem for Fru Linde med.

»Hvad tænker du paa, Anna?« spurgte hun skarpt.

»Jeg spekulerer paa, hvad jeg skal sige til Fru Linde,« lød Svaret, mens Pigebarnet stadig stirrede op mod Himlen, saa hun et Par Gange var ved at snuble over sine egne Ben.

Hendes Svar burde have været beroligende for Marilla, men alligevel havde denne Dame en vis Følelse af, at hendes vel opfundne Straf var ved at glide hende ud af Hænderne. Hvorfor var Anna med eet blevet saa tilfreds?

Barnets glade Udseende holdt sig, indtil de traadte ind i Fru Lindes Værelse, hvor hun selv sad ved Vinduet med sit Strikketøj. Da forsvandt Annas Glæde som ved et Trylleslag, og sorgfuld Anger traadte i Stedet. Førend nogen af de to Kvinder fik sagt et Ord, havde hun kastet sig paa Knæ foran Fru Linde og med de foldede Hænder strakt bedende frem for sig, udbrød hun med skælvende Røst:

»Aah, Fru Linde, jeg angrer saa dybt, saa dybt, at jeg var uartig imod Dem, og jeg beder Dem paa mine Knæ om Forladelse. Om jeg saa brugte et helt Leksikon, vilde jeg aldrig finde Ord nok til at udtrykke min Sorg. Jeg opførte mig forfærdelig forleden Dag, og jeg har været utaknemmelig imod Onkel Martin og Marilla, som har givet mig Lov til at blive paa Grønnebrink, skønt jeg ikke er en Dreng. Jeg er en ond, utaknemme-

lig Pige, der fortjente at straffes og blive jaget bort fra alle hæderlige Folks Selskab. Det var baade dumt og uartigt af mig at blive saadan ude af mig selv, fordi De sagde mig Sandheden. For det *var* Sandheden, hvert Ord: Mit Haar er rødt, og jeg er fregnet, og mager som en Græshoppe, og en lille Grimrian. Hvad jeg sagde til *Dem,* var ogsaa sandt, men jeg burde aldrig have *sagt* det. Aah, Fru Linde, tilgiv mig, tilgiv mig! Dersom De ikke vil tilgive mig, vil det blive en Livssorg for mig. De vil ikke være Skyld i, at en lille, forældreløs Pige altid skal bære paa en Livssorg — vel, selv om hun har været meget uartig. Aah, Fru Linde, vær ikke mere vred! Jeg beder saa bønligt om Forladelse — tilgiv mig, kære Fru Linde! Jeg angrer saa dybt!«

Hun lod Hænderne synke, bøjede Hovedet og ventede sin Dom.

Der kunde ikke være Tvivl om hendes Oprigtighed — den aandede i hver Tone af hendes Røst; baade Marilla og Fru Linde følte, at Barnet talte Sandhed, naar hun sagde, hun angrede, men Marilla indsaa tillige, at Anna med sit Sinds fyrige Indbildningskraft uden at være sig det bevidst, overdrev sin Følelse af Anger og ligesom de gamle Selvpinere *nød* sin Ydmygelse. Hvad var der nu blevet af Marillas »Straf« — Synderinden havde vendt den til en behagelig Følelse af Ruelse.

Den krænkede Part saa' heldigvis ikke saa dybt. Fru Linde var ikke nogen skarp Iagttager, hun opfattede kun, at den lille Pige »angrede dybt« og bad om Forladelse, og alt Nag forsvandt fra hendes i Virkelighedens gode Hjerte.

»Naa, naa, Barn, rejs dig op,« sagde hun venligt. »Naturligvis tilgiver jeg dig. Og jeg tilstaar, jeg var lidt for haard imod dig. Men jeg er saadan en aabenmundet gammel en. Du skal ikke bryde dig om, hvad jeg har sagt. Dit Haar er ganske vist frygtelig rødt, men jeg kendte engang en Pige — hun var en af mine gamle Skolekammerater — hvis Haar var ligesaa rødt som dit. Men da hun blev voksen, forandrede det Farve og blev kønt brunligt. Jeg skal ikke blive forbavset, hvis det samme hændes dig.«

»Aah, Fru Linde!« — Anna drog Vejret dybt, idet hun rejste sig — »hvad er det dog, De siger? De har givet mig et Haab, som jeg aldrig havde drømt om — jo drømt om, men alligevel ikke tænkt, det kunde ske i Virkeligheden. Marilla kendte ingen, det var hændt med. Men jeg vil altid anse Frue for min Velgører. Alting kunde jeg bære, dersom jeg kunde haabe, at mit Haar vilde blive brunt engang. Det vilde være meget lettere at være artig og god, hvis ens Haar var brunt.«

»Du skal se, det kommer nok,« trøstede Fru Linde. »Men nu kan du gaa ud i Haven, mens Marilla og jeg taler sammen. Du maa gerne plukke dig en Buket Pinselillier henne fra Hjørnet under de store Buske — hvis du bryder dig om Blomster.«

»Aah, Tak, Tak — jeg elsker Blomster. Og der er saa smukt i Deres Have, der vil være et godt Spillerum for Indbildningskraften.«

Dermed fløj den lykkelige Anna ud af Døren, i Farten tilkastende Marilla et Fingerkys.

De to Kvinder saa' et Øjeblik paa hinanden, saa tog Fru Linde Ordet som Svar paa den andens spørgende Blik:

»Ja, Marilla, jeg kan nu bedre forstaa, at I beholder hende. Hun er ganske vist en løjerlig lille en med nogle sære Udtryk, men som du sagde forleden, man maa bære over med hende, da hun ingen Opdragelse har faaet. Naar hun nu kommer til at leve mellem civiliserede Folk, vil det nok hjælpe paa hende. Og om ogsaa hun farer op som en Hvirvelvind, er hun paa den anden Side vist aldrig muggen, vel?«

»Nej, nej, hun taler lige venlig, hvor meget man saa skænder paa hende.«

»Ja, ser du, det er et stort Gode. Jeg maa i det hele tilstaa, at jeg synes godt om hende. Maaske I alligevel kan faa Glæde af jeres Plejebarn.«

Det var med lettet Hjerte, at Marilla og Anna noget efter gik hjemad i Tusmørket.

»Gjorde jeg ikke den Undskyldning rigtig godt?« spurgte Anna, da de var kommet udenfor. »Jeg tænkte,

at skulde det gøres, kunde jeg lige saa godt gøre det grundigt!«

»Jo, du gjorde, hvad du skulde,« lød Marillas korte Svar. Hun havde en Følelse af, at hun burde tage til Genmæle overfor Annas Tilfredshed med »den gode Undskyldning«, men hun havde mest Lyst til at le ad al Barnets Højtidelighed — og det vilde hun ikke. Hun vedblev derfor:

»Nu vil jeg haabe, Anna, at du i Fremtiden holder din Hidsighed i Tømme.«

»Det vilde ikke være saa vanskeligt, naar bare Folk vilde lade være med at drille mig med mit Udseende,« sukkede Anna. »Jeg bliver aldrig saadan Fyr og Flamme, undtagen naar man taler om mit røde Haar.«

»Du tænker for meget paa dit Udseende, det er det, man kalder Forfængelighed.«

»Nej, hvor kan jeg være forfængelig, naar jeg er en Grimrian? Jeg elsker smukke Ting, men du kan tro, det er tungt at se sig selv i Spejlet og saa altid kun møde et Uglebillede. Jeg bliver ogsaa bedrøvet, naar jeg ser andre grimme Ting; jeg føler Medlidenhed med dem, fordi de ikke er smukke.«

»Smuk er den, der handler smukt, siger et gammelt Ord.«

»Ja, det har jeg hørt før, men jeg bliver aldrig smuk, hvor kønt jeg saa handler,« ytrede Anna og lugtede til sine Pinselillier, »men se engang paa Blomsterne her. De er saa kønne, og det var kønt af Fru Linde at give mig Lov til at plukke dem. Nu er jeg slet ikke mere vred paa hende. Hvor det i Grunden er en behagelig Følelse at bede om Forladelse og faa Tilgivelse — nej, se dog, Marilla, se, hvor Stjernerne tindrer. Dersom du kunde leve paa en Stjerne, hvad for en vilde du saa vælge? Jeg vilde vælge den store deroppe over Højen.«

»Aah, Anna, hold dog Bøtte med dit Prat,« bad Marilla helt fortumlet ved at skulle følge Barnets Kredsløb af Tanker.

Anna tav, til de naaede noget op ad Brinken, hvor de i Mørket kunde skimte Lyset fra Grønnebrinks Køk-

ken. Saa gik Anna med eet nærmere til Plejemoderen og puttede sin magre Haand ind i den ældre Kvindes haarde, arbejdsvante.

»Hvor er det dejligt at kunne gaa hjem og vide, at det er et Hjem, et virkeligt Hjem, man gaar til,« ytrede hun lavmælt. »Aah, jeg er saa lykkelig, og nu kunde jeg bede til Vorherre uden at finde det vanskeligt.«

Der skød noget varmt op i Marillas Hjerte, da hun mærkede den lille Haand i sin, en moderlig Følelse, som hidtil havde været fremmed for den ensomme Kvinde. Hun gav Annas Haand et kærligt Tryk, men saa skyndte hun sig at genvinde sin sædvanlige Koldblodighed. Sentimental vilde Marilla Cuthbert ikke blive paa Grund af et lille Pigebarn.

»Naar du er en god Pige, vil du altid synes, du er lykkelig,« sagde hun i sin sædvanlige moraliserende, lidt kølige Tone.

Men Anna havde faaet et lille Kærtegn — og det gjorde hende lykkelig. Hun snakkede videre uden at agte paa den kedelige Moral:

»Naar jeg er lykkelig, bilder jeg mig ind at kunne gøre Ting, som jeg ellers ikke kan, f. Eks. svære op over Træerne, ligesom jeg var Vinden. Var jeg det, saa vilde jeg flyve hen til Fru Lindes Have og faa Blomsterne til at danse, og saa vilde jeg feje hen over Henrykkelsens hvide Vej og blæse over Blomstersøen med det skinnende Vand og kruse det til smaa Bølger. Det maa rigtignok give Spillerum for Indbildningskraften at være Vinden. Nu vil jeg lege, jeg er den, og saa maa du have mig undskyldt, at jeg tier stille saa længe.«

»Ingen Aarsag,« sagde Marilla lettet. »Saa bliver her da Ro *saa* længe.«

Da man naaede Hjemmet, kom Martin ud i Døren med et spørgende Udtryk. Han havde ikke været helt rolig for Udfaldet af Samtalen med Fru Linde, men da han i Skæret fra Lampen saa Annas glade Ansigt, forstod han, at alt var gaaet godt.

»Jeg er saa lykkelig,« raabte Anna ham i Møde, »Fru Linde var saa rar, saa rar, og jeg gjorde saadan en

nydelig Undskyldning, og hun gav mig Lov til at plukke Pinselillier i Haven. Mærk, hvor de dufter dejligt!«

Hun stak Buketten op i Næsen paa Martin, der pligtskyldigst snusede til den og erklærede, det var en yderst behagelig Lugt.

Saaledes endte denne Dag. Anna havde kun den Sorg, at Marilla forbød hende at tage Blomsterne op med paa sit Værelse, de duftede for stærkt og kunde give baade Feber og Hovedpine. Og for een Gangs Skyld holdt Martin ikke med Anna, men gav Søsteren Ret. Deres lille Plejedatter maatte ikke blive syg for dem.

IX.

Søndagsskole og en Hjerteveninde.

»Anna!« kaldte Marilla oppe fra Soveværelserne. »Dine Kjoler kom før.«

»Mine Kjoler!«

Den glade Pige tog Trappen i tre Spring. Oppe paa hendes Seng havde Marilla bredt tre Kjoler ud. Den enes graabrune Stof var hun forrige Sommer blevet overtalt til at købe af en Bissekræmmer, det var kun en Rest, og den blev solgt meget billigt. Den anden Kjole var af sort og hvidtærnet Satin, som hun havde faaet om Vinteren ved et Udsalg i Carmody. Den tredie var af mørkeblaat stribet Bomuldstøj, ligesom de andre holdbar og praktisk, men den blaa Farve var grumset, og Tøjet passede just ikke til Ungdommen. Dog, den gode Marilla fandt, det praktiske var det vigtigste, og Farvesans havde hun grumme lidt af.

Kjolerne havde hun ladet gamle Mary sy og troede, hun skulde gøre sin Plejedatter ellevild af Glæde, netop fordi det var en Overraskelse, men til hendes Skuffelse sagde Anna ikke et Ord, stod kun tavs og saa paa Tøjet.

»Naa!« brød Marilla den trykkende Tavshed. »Du siger ikke noget. Synes du ikke om dem? Kom her og prøv dem.«

»Jeg vil indbilde mig, at jeg synes om dem,« svarede Anna sørgmodig, mens hun trak den lappede, gamle Kjole fra Børnehjemmet af, og Marilla gav hende den graabrune paa.

»Indbilde dig? Hvad mener du? Hvad er der i Vejen med dem? Se dog, hvor rigelige og vide de er. Dem vokser du ikke straks fra. Og selv om de kryber ind i Vadsk, vil de alligevel ikke blive for snævre.«

Nej, deri havde Plejemoderen Ret, for Kjolen var saa vid, at den posede adskillige Steder og var længere end Smaapigers Kjoler i Almindelighed; den var tillige syet med lange, snævre Ærmer.

»Er Kjolerne ikke pæne, rene og nye?« vedblev Marilla stødt.

»Jo—o!«

»Hvorfor synes du da ikke om dem?«

»De er — de er ikke — smukke.«

»Smukke? — Vrøvl! Jeg har ikke haft til Hensigt at skaffe dig smukke Kjoler, men gode Kjoler. Jeg synes ikke om al den Forfængelighed, det vil jeg sige dig. Det er fornuftige Kjoler uden Frynser og Falbelader, og du faar ikke andre i Sommer. Den brune og den blaa skal du bruge til Hverdag og den tærnede til Søndagsskolen. Jeg haaber, at du vil passe godt paa dem og holde dem rene og pæne. Jeg tænkte, du vilde være taknemmelig for hvad som helst efter den lappede Kjole, du har der.«

»Jeg *er* taknemmelig,« indvendte Anna. »Men jeg vilde være endnu mere taknemmelig, hvis bare een af dem havde haft Pufærmer eller Albueærmer. Det vilde være saa vidunderligt at have Pufærmer.«

»Du maa imidlertid se at klare dig uden den Vidunderlighed. Korte Ærmer passer kun til Selskabskjoler. Og der var ikke Tøj nok til Pufærmer. De ser ogsaa idiotiske ud. Jeg synes bedre om de fornuftige, glatte Ærmer.«

»Jeg vil hellere se idiotisk ud, naar alle andre gør det, end være helt alene om at se fornuftig ud,« vovede Anna et Gensvar.

»Det tror jeg saamænd gerne! Hæng nu Kjolerne

ind i Skabet og sæt dig ned og lær din Lektie til Søndagsskolen. Her har du den Bog, de læser efter, og i Morgen gaar du saa derhen,« Dermed forsvandt Marilla neden under i meget unaadigt Humør.

Anna stod med foldede Hænder og saa paa sine Kjoler.

»Havde dog bare een af dem været helt hvid og med Pufærmer,« sukkede hun. »Men det ligner ikke Marilla at have Sans for den Slags Ting. Jeg maa nøjes med at bilde mig ind, at den ene er af snehvidt Musselin med Flæser og tre Puffer paa Ærmerne.«

Næste Morgen havde Marilla sin stærke Hovedpine, hun kunde ikke gaa med Anna til Søndagsskolen og sagde:

»Du maa gaa ned til Fru Linde og følges med hende. Hun vil passe, at du kommer i den rigtige Klasse. Lad mig se, at du opfører dig ordentlig, lad være med at stirre paa Folk og sid rolig. Du bliver bagefter og hører Prædikenen, Fru Linde vil vise dig vores Kirkestol. Hør nu godt efter, saa du kan gengive mig Præstens Tale.«

Anna drog af Sted iført den sort- og hvidtærnede, som ingen kunde finde paa at kalde stumpet. Hendes Hat var lille og flad med et smalt Baand; den havde ogsaa været en dyb Skuffelse, for hun havde saa smaat haabet paa et smukt Baand og Blomster.

Blomster fandt hun imidlertid i Massevis paa Vejen, og hun lavede sig en Krans af vilde Roser med smaa Buketter af Smørblomster. Nu var Hatten, som hun ønskede, og hun fortsatte fornøjet sin Gang uden at tænke over, hvad andre Folk vilde synes om Pynten.

Fru Linde var allerede borte, saa Anna maatte gaa alene til Kirke. Der sad en hel Mængde pyntede Pigebørn og ventede, da hun kom. De stirrede allesammen paa hende og hviskede bag deres Bøger, for de havde hørt mange sære Historier om Anna fra Grønnebrink. Fru Linde sagde, hun var forfærdelig hidsig, og Harry, som hjalp Hr. Cuthbert paa Gaarden, mente, hun maatte være tosset, for hun talte baade til Træer og

Buske. Ingen af Pigebørnene gjorde derfor nogen Tilnærmelse til den fremmede.

Frøken Rogerson havde undervist i Søndagsskolen i tyve Aar. Hun fremsatte de trykte Spørgsmaal fra Bogen og stirrede stift paa den Pige, som hun ønskede, skulde svare. Hun saa ofte paa Anna, som svarede rigtigt hele Tiden, men det er et stort Spørgsmaal, om hun forstod ret meget af det. Hun kunde ikke lide Frøken Rogerson og følte sig meget ulykkelig. Alle de andre Piger havde Albueærmer eller Ærmer med Puffer eller Rynker, og Anna tænkte, Livet var ikke værd at leve uden den Slags Pynt.

»Hvad syntes du saa om Søndagsskolen?« spurgte Marilla, da Anna kom hjem. Blomsterkransen var visnet og kastet bort paa Hjemvejen, saa Marilla blev sparet for at se Anna med den Prydelse.

»Uf, det var fælt, jeg syntes slet ikke om det — —.«

»Men Anna dog,« afbrød Marilla bebrejdende.

»Jeg opførte mig meget pænt, saadan som du sagde, jeg skulde. Fru Linde var gaaet, men jeg kendte jo godt Vejen selv og satte mig i et Hjørne af Kirken ved Vinduet. Pastor Bell holdt en lang, lang Indledningsbøn, jeg vilde være blevet frygtelig træt, hvis jeg ikke havde siddet ved Vinduet. Jeg saa hele Tiden ned til Blomstersøen med det skinnende Vand og indbildte mig alle Slags dejlige Ting.«

»Du skulde have hørt efter, skulde du.«

»Jamen, det var saa kedeligt. Da han endelig blev færdig, sagde de, at jeg skulde i Frøken Rogersons Klasse. Alle de andre Piger havde allesammen Pufærmer. Jeg prøvede at indbilde mig, at mine var Pufærmer, men det lykkedes ikke. Her hjemme kunde jeg sagtens lege det, men der, hvor alle de andre havde Pufærmer, var det mig umuligt. Er det ikke underligt?«

»Du maa ikke tænke paa dine Ærmer, jeg troede, du forstod, at du skulde følge med Undervisningen.«

»Det gjorde jeg ogsaa, jeg svarede paa en Masse Spørgsmaal. Frøken Rogerson spurgte ustandseligt. Der er ingen Mening i, at hun skal spørge hele Tiden, der

var saa meget, *jeg* gerne vilde have spurgt om. Men jeg kunde ikke lide det, for vi er ikke aandsbeslægtede, det mærkede jeg tydeligt. Saa gav hun mig en Lignelse for, at lære udenad til næste Søndag. Jeg bad Frøken Rogerson vise mig jeres Stol, for Fru Linde var alt for langt borte. Jeg sad stille som en Mus, skønt det var en forfærdelig lang Prædiken. Den Præst mangler aldeles Indbildningskraft.«

Marilla rystede paa Hovedet og vidste ikke, hvad hun skulde sige. Inderst inde maatte hun give Anna Ret i meget. Den ellers saa rare Pastor Bell var ikke nogen fængslende Prædikant og forstod især slet ikke at fange de unges Sind.

Først flere Dage senere fik Marilla af Fru Linde Historien om Blomsterkransen paa Hatten.

»Anna, hvad er det, jeg hører? Gik du i Kirke og havde udmejet din Hat med Roser og Smørblomster? Hvad i Alverden bragte dig dog paa den vanvittige Idé?« spurgte Marilla vredt.

»Jeg ved nok, at gult og lyserødt ikke klæder mig,« undskyldte Anna sig.

»Klæder dig? Snak! Hvor kunde det i det hele taget falde dig ind at sætte Blomster paa Hatten, ligemeget hvad Farve? Du er et forfærdeligt Pigebarn, er du!«

»Jeg kan ikke indse, at det er mere vanvittigt at have Blomster paa Hatten end i Bæltet, det var der mange af de andre, som havde.«

»Du maa ikke svare igen, naar jeg irettesætter dig, og du maa ikke finde paa den Slags Kunster for Fremtiden. Fru Linde sagde, hun var lige ved at synke i Jorden af Skam, da hun saa dig komme ind i den Grad udmejet, men hun kunde ikke faa fat paa dig, før det var for sent. Alle Folk taler om det, de tror naturligvis, jeg har givet dig Lov til det.«

»Om Forladelse, Marilla, det faldt mig ikke ind, at du vilde være ked af det,« sagde Anna med Taarer i Øjnene. »Roserne og Smørblomsterne var saa yndige, og jeg tænkte, de vilde tage sig nydeligt ud paa min Hat. Der var mange af de andre Smaapiger, som havde

kunstige Blomster paa Hatten. Jeg er vis paa, jeg er en rædsom Prøvelse for dig, det var maaske bedre, hvis jeg blev sendt tilbage til Børnehjemmet. Det vilde være frygteligt, og jeg fik nok Brystsyge, jeg er allerede saa tynd. Men det vilde i alt Fald være bedre end at være en Prøvelse for jer.«

»Vrøvl,« afbrød Marilla hende, ærgerlig paa sig selv, fordi hun havde faaet Barnet til at græde. »Jeg vil ikke sende dig til Børnehjemmet, jeg vil bare have, du skal opføre dig som andre ordentlige Smaapiger og ikke gøre dig selv til Nar for hele Omegnen. Græd nu ikke mere, jeg har noget at fortælle dig. Isabella Barry kom hjem i Gaar, og hvis du har Lyst, kan du følge med mig nu, jeg skal over at laane et Mønster til en Nederdel hos hendes Mor. Saa kan I lære hinanden at kende.«

Anna sprang op, mens det Viskestykke, hun sømmede, faldt uænset paa Gulvet.

»Aah, Marilla, jeg er saa bange! Nu da det kommer til Stykket, er jeg forfærdelig bange. Sæt, hun ikke kan lide mig, det vilde være den mest tragiske Skuffelse i mit Liv.«

»Hids dig nu ikke saa forfærdelig op. Isabella vil sikkert godt kunne lide dig. Det er mere væsentligt, om hendes Mor vil synes om dig. Hvis hun har hørt, hvordan du opførte dig mod Fru Linde, og at du gik i Kirke med Smørblomster paa Hatten, ved jeg ikke, hvad hun tænker om dig. Du maa være høflig og beskeden og ikke komme med nogen af dine lange Tirader. Jeg tror saa sandelig, du ryster, Barn!«

»Du vilde ogsaa være ophidset, Marilla, hvis du skulde besøge en lille Pige, som du sikkert haabede, skulde blive din Hjerteveninde, men hvis Mor maaske ikke kunde lide dig,« mente Anna og skyndte sig ud efter sin Hat.

De skød Genvej over Markerne og naaede snart Barrys Hus. Fruen lukkede dem selv op, og Anna iagttog hende ængstelig. Fru Barry saa meget bestemt ud, og man sagde, hun opdrog sine Børn yderst strengt.

»God Dag, Marilla, kom indenfor. Det er vel sag-

tens den lille Pige, De har taget til Dem?« lød hendes første Ord.

»Ja, det er Anna Shirley, vores lille Plejedatter.«

Til Annas Glæde var Fru Barry meget venlig og rakte hende Haanden med Ordene:

»God Dag, min Stump!«

Isabella sad og læste i en Bog, da de traadte ind. Hun var en køn, lille Pige med sorte Øjne og sort Haar ligesom Moderens og et fornøjet Udtryk i Ansigtet ligesom sin Fader.

»Isabella, tag Anna med ud i Haven, det er bedre for dig end at ødelægge Øjnene med den evige Læsning. Hun læser alt for meget,« vedblev Moderen henvendt til Marilla, »men jeg kan ikke hindre det, for hendes Far opmuntrer hende til det. Det var rart, hvis hun kunde faa en Legekammerat saa nær ved, saa kan hun komme mere i Luften.«

Barrys Have var meget smuk, og Anna vilde være faldet i Henrykkelse over den i et mindre skæbnesvangert Øjeblik.

De to Smaapiger stod lidt og kikkede forlegent paa hinanden.

»Aah, Isabella,« udbrød Anna omsider, »tror du, du kan komme til at holde af mig, tror du, vi kan blive Hjerteveninder?«

Isabella lo, hun lo tit, før hun talte.

»Det tror jeg rigtignok,« svarede hun frimodigt. »Det er rart, du er kommet til Grønnebrink. Mine Søskende er saa smaa, og der bor ingen andre Pigebørn lige her i Nærheden.«

»Sværg, at du vil være min Veninde nu og i al Evighed,« bad Anna indtrængende.

»Man maa ikke bande og sværge,« imødegik Isabella.

»Jamen, det er ikke at aflægge Ed. Jeg mener kun, at vi skal love noget med stor Højtidelighed.«

»Ja, det vil jeg gerne, hvad skal jeg sige?«

»Vi skal holde hinanden i Haanden, det skulde helst være tværs over rindende Vand, men vi kan jo lade som om Havegangen er det rindende Vand. Nu

siger jeg først: »Jeg lover altid at være trofast mod min Veninde, Isabella Barry, saa længe Solen og Maanen staar paa Himlen, lige til Verdens Ende.« Sig du nu det samme, med mit Navn i Stedet for dit.«

Isabella gentog Ordene, idet hun lo baade først og sidst.

»Du er en sær Pige, Anna, men vi skal nok komme godt ud af det.«

Isabella fulgte Marilla og Anna paa Vej hjem. De to Smaapiger gik Arm i Arm, og da de skiltes ved Bækken, lovede de højtideligt at mødes næste Eftermiddag for at lege.

»Naa, Anna, er Isabella saa en aandsbeslægtet?« spurgte Marilla lidt efter.

»Ja, det er hun,« svarede Anna, som var alt for glad til at opfatte Marillas ironiske Tonefald. »Jeg er den lykkeligste Pige paa Prins Edwards Ø. Vi skal lave os et lille Legehus nede i Birkelunden. Isabella har Fødselsdag i Februar og jeg i Marts, er det ikke et underligt Sammentræf? Hun vil laane mig saadan en mageløs spændende Bog, og hun vil lære mig en Sang om »Nelly i Nøddekrattet«. Hun vil ogsaa forære mig et Billede til at hænge op i mit Værelse. Det forestiller en ung Dame i lyseblaa Silkekjole, hun har faaet det af en Symaskineagent. Bare jeg havde noget at give Isabella til Gengæld. Hendes Øjne er saa sjælfulde, gid mine var det. Jeg er en hel Tomme højere end hun, men hun er meget tykkere; hun siger, hun vilde hellere være mager som jeg, men det er vist bare for at trøste mig. Vi skal ned til Stranden en Dag for at samle Muslingeskaller.«

»Jeg haaber, du ikke snakker Livet af hende,« ytrede Marilla, da Anna endelig tav.

Anna var paa Lykkens Tinde, men hun naaede den syvende Himmel, da Onkel Martin kom hjem til Aften med en Pose Chocolade til hende, som han havde købt i Byen. Han skævede til Søsteren, da han trak den op af Lommen og rakte Anna den:

»Jeg synes, du sagde, du holdt meget af fyldte Chocolader, saa jeg har her nogle til dig.«

Anna fløj ham om Halsen, mens Marilla tvært ytrede:

»Du ødelægger hendes Tænder og hendes Mave. Spis nu ikke dem allesammen paa een Gang, — nej, Tak, jeg rører aldrig den Slags.«

»Jeg spiser kun een i Aften, jeg maa nok dele dem med Isabella, ikke? Saa vil de smage mig dobbelt godt. Det er dejligt, jeg har noget at give hende.«

»Det maa jeg sige, nærig er Barnet ikke, det er ogsaa det værste, jeg ved,« sagde Marilla siden efter til Martin. »Det er ikke til at fatte, at det kun er tre Uger, siden hun kom her. Jeg synes næsten, hun har været her altid. Jeg kan slet ikke tænke mig Hjemmet uden hende. Sid nu ikke der og se ud, som du mente: »Det sagde jeg nok.« Jeg indrømmer villig, jeg er glad over, at vi beholdt Anna, og at jeg lidt efter lidt kommer til at holde af hende med alle hendes Særheder.«

X.

Anna »laver Fest« i Skolen.

Marilla havde været ikke saa lidt ængstelig, da Anna den første September stod rede til at begynde sin Skolegang, og mange var de Formaninger, Plejemoderen gav den lille Pige. Marilla frygtede først og fremmest for, at hun skulde blive overset af Kammeraterne, hun var jo grim og tilbage i Lærdommen, og hvordan skulde hun holde sin Tunge i Ave?

Men det gik langt over Forventning, for Anna kom hjem i sit allerbedste, snakkesalige Humør.

»Det var rigtig morsomt, var det,« sagde hun, »og jeg er glad ved igen at lære noget. Isabella og jeg fik Lov til at sidde sammen, hun og jeg bliver i een Klasse, er det ikke dejligt, for Hr. Philips sagde, hun kunde ikke blive rykket op, fordi hun havde forsømt saa meget i Vinter paa Grund af Skarlagensfeberen. Vores Pult staar lige ved Vinduet, og vi kan se ned til Blomster-

søen med det skinnende Vand. Der er en hel Mængde rare Piger og Drenge, og alle Klasserne sidder jo i een stor Sal. Vi holdt et vældigt Sjov i Frikvartererne. De syntes allesammen, at det var saa morsomt at høre paa mine Fortællinger — jeg opdagede straks, at ikke en eneste af de andre har saadan en Indbildningskraft som jeg.«

»Tag dig nu vel i Agt for ikke at komme med for mange Historier,« paamindede Marilla. »Og fremfor alt fald ikke i Staver, naar Læreren hører jer. Det har jeg før advaret dig imod.«

»Ja, det skal jeg nok passe. Vi havde baade Geografi og Diktat og Kanadas Historie i Dag, men Hr. Philips sagde, at jeg stavede grueligt. Dog det skal nok komme. Baade Isabella og jeg vil være morderlig flittige. Tænk, Mary Gillis — hende har jeg ikke set før, hun er ikke her fra Avonlee, men fra en By paa den anden Side — hvad var det nu, den hed, naa, det er ligemeget — hun gav mig et stort, rødt Æble, og Jane Slone laante mig et yndigt lyserødt Kort med Indskriften: »Kom og besøg mig«. Jeg skal nok give hende det tilbage i Morgen. Og Ruby, du ved, Bagerens Ruby, laante mig sin Perlering. Maa jeg faa Lov til at lave mig saadan en af Perlerne i den gamle Naalepude, der ligger oppe paa Loftet?«

»Ja, det maa du gerne.«

»Tak, det var rart! Og tænk dig, John Harries fortalte mig, at Minnie Mac Pherson ovre fra Skovgaard havde fortalt ham, at hun havde hørt Edith Anderson sige til Edith Millner, at jeg havde en meget smuk Næse. Du kan da fatte, at jeg fik et behageligt Hjertestød, tænk bare, en rigtig Kompliment, — det har jeg aldrig faaet før. Men sig mig nu ærligt, Marilla, *er* det sandt, var det ikke Smiger?«

»Nej, din Næse er virkelig køn,« maatte Marilla indrømme.

Da September Maaned var gaaet, rykkede Anna og Isabella op som Nr. 1 og 2 i Klassen. Det var en Glædesdag for Pigebørnene og om muligt endnu mere for Annas to Plejeforældre. Marilla havde givet Anna

Lov til at faa Veninden over til Middag, og de fik en lækker Æblepie.

Alt gik saaledes herligt, men da oprandt en Dag, hvor Anna fra Grønnebrink »lavede en Fest«, som sent glemtes i Avonlee Skole.

Om Morgenen mødtes Anna og Isabella som sædvanlig ved Broen over »Blomstersøen« og fulgtes til Skole gennem Skoven.

»Det er yndigt Vejr i Dag,« sagde Anna, da de to Smaapiger vandrede henad Skovstien, to af de gladeste Pigebørn i hele Avonlee. »Og det er yndigt at leve paa saadan en dejlig Dag, ikke sandt? Det er rart, at man har September og Oktober Maaned, tænk, hvis man sprang lige fra August til November! Og vi har nu en særlig smuk Skolevej, der er ikke mange, der har saa dejlig en Vej.«

»Ja, det er bedre end at gaa ad Landevejen, der er altid saa støvet og varmt,« mente Isabella, som saa lidt mere praktisk paa Livet end den romantiske Veninde.

Mens de gik videre, kikkede Isabella i sin Skoletaske. Børnene i Avonlee kom ikke hjem til Middag og havde derfor altid en rigelig Forsyning Madvarer med. I Dag havde Isabella — foruden de mere solide Sager — faaet Dessert, tre Stykker dejlig Æblekage med Sukker paa. Men det var Skik og Brug — og en køn Skik var det — at Børnene delte alt Slikkeri med hverandre. For Isabella gjaldt det nu at faa de tre — ganske vist vældig store — Kagestykker delt i ti Dele til Klassen — hele Skolen kunde naturligvis ikke spise med af tre Stykker Kage.

»Det er saa morsomt at gaa under Ahorntræerne,« pludrede Anna videre. »De er saa selskabelige, de rasler og hvisker til en med deres store, brede Blade. Og se, hvor festligt Birketræerne lyser op med deres hvide Stammer. Og alle de Blomster her var i Foraaret!«

»Ja, du skulde bare have set Violerne, det var førend du kom hertil. Jeg tror, der er over en Million af dem hvert Foraar.«

»Skal vi kalde Stien for Violstien — det var et kønt Navn?«

»Aah, Anna, du skal da ogsaa altid hitte paa Navne. Men for mig gerne. Vi kunde jo ogsaa kalde den for Ahornstien eller Birkestien.«

»Nej, nej! Birk og Ahorn er saadan almindelige Navne og almindelige Træer. Violstien er meget bedre. Men det Navn skal være en Hemmelighed mellem dig og mig, ikke sandt, min Hjerteveninde?«

Isabella nikkede. »Det skal det. Men hør, du, i Dag kommer Gilbert Blyth sikkert i Skole, du ved, han har været borte hele Sommeren hos sin Onkel i Ny Brunswig. Han kom hjem i Lørdagsaftes. Jeg længes efter, at du skal se ham! Du ved, han er saadan en køn Dreng.«

»Ja, det siger I jo allesammen, men han skal være saa fæl til at drille.«

»Uf ja, han plager Livet af os Piger med sine Paafund.«

Isabellas Røst tydede dog ikke helt paa Ærgrelse, hun syntes aabenbart godt om Gilbert Blyth, skønt han »plagede Livet« af Kammeraterne — og hende selv!

»Gilbert kommer i *vores* Klasse,« vedblev Isabella, »og han er vant til at være Duks, kan jeg fortælle dig. Skønt han er fjorten Aar og altsaa skulde i 6te eller 7de Klasse, kommer han kun i 4de, fortalte hans Far i Aftes til *min* Far, for Gilbert er kommet saa svært langt tilbage. Han har jo været med Faderen i Alberta, og der gik han slet ikke i Skole. Men pas paa, naar Aaret er omme, springer han flere Klasser frem — han er et Jern til at læse. Du vil faa din Hyre med at holde ham Stangen.«

»Det glæder mig, for der er ikke noget ved at være Duks i en Klasse, hvor de allesammen paa dig nær er yngre. Saa skal der blive en ordentlig Kappestrid mellem os tre — en *ærlig Kappestrid.* For ved du hvad, Isabella, der er flere af Kammeraterne, som snyder utilladeligt. Jeg var oppe forleden Dag og skulde stave »Interessentselskab«, og det gjorde jeg fejlfrit, men da Maud Ramsey skulde stave, stod hun og skævede ned til den opslaaede Bog, og det lagde Hr. Philips ikke Mærke til. Men jeg sendte hende et knusende Blik, og

saa blev hun højrød i Hovedet og stavede galt. Og det havde hun godt af, den Snyder!«

»De Ramseyske Pigebørn snyder altid,« sagde Isabella og rystede paa Hovedet med dydig Foragt. »Forleden Dag satte Gertie sin Mælkeflaske paa min Plads i Bækken, og da jeg skulde hente min, laa den væltet, og det halve var løbet ud.«

»Ih dog, og det har du ikke fortalt mig — ja, baade Maud og Gertie er nogle lumske Katte.«

Veninderne var nu naaet til Skolen, en solid, hvidkalket Bygning; bag ved den laa en lille Fyrreskov, som en Bæk strømmede igennem. Her var det, at Eleverne satte deres Mælkeflasker ned for at holde dem kolde.

Anna og Isabella kom lidt sent den Dag, og da de havde sat sig ved deres Pult, hviskede Isabella:

»Der er Gilbert Blyth — han sidder ved Pulten til venstre for dig med Gangen imellem os. Se paa ham og sig, om du ikke synes, han er smuk?«

Anna saa over paa Drengen. Hun kunde gøre det, uden at han lagde Mærke til det, for han var for Øjeblikket optaget af at stikke en stor Knappenaal gennem Rubys ene Fletning ned i Ryggen paa hendes Stol. Pigebarnet anede ingenting, men da Læreren kaldte paa hende, og hun rejste sig op, udstødte hun et Forfærdelseshvin, idet hun følte sit Hoved trukket tilbage mod Stolekanten. Med et Ryk gjorde hun sig løs, mens Læreren strengt spurgte, hvad der gik af hende.

»Aah, jeg hang fast i noget,« stammede det forskrækkede Pigebarn og skævede til Gilbert; hun vidste af Erfaring, hvor stor en Spilopmager han var. Men Spilopmageren sad tilsyneladende dybt nedsunket i Spekulation over sit Regnestykke paa Tavlen.

Lidt efter, mens Hr. Philips rettede paa en af de andres Regnestykker, løftede Gilbert Hovedet og mødte Annas Blik, der alvorlig var fæstet paa ham. Han kneb det ene Øje til og blinkede fortrolig, men Anna saa hastig til den anden Side.

»Han er køn nok,« betroede hun hviskende Isabella, »men jeg saa godt, at han havde stukket en Knappenaal gennem Rubys Haar, det var derfor, hun

hang fast. Og han skal ikke blinke til *mig*, som han slet ikke kender, og tro, at jeg vil være medskyldig i hans Gavtyvestreger.

Efter Frikvarteret hændte imidlertid den store Tildragelse, som satte hele Skolen i Oprør.

Læreren stod henne hos Eleverne i øverste Klasse og forklarede dem et vanskeligt Punkt i Matematik, og de yngre Elever tog sig en lille Fristund med at hviske til hverandre, spise umodne Æbler, tegne Karikaturer paa deres Tavler og andre interessante Sysselsættelser. Gilbert forsøgte igen at fange Annas Opmærksomhed, men hans Forsøg glippede fuldstændigt, for hun sad med Haanden under Kinden og stirrede ud af Vinduet hen imod Blomstersøen med det skinnende Vand. Hun var langt borte i et Drømmeland, og ingen af hendes Kammerater eksisterede for hende i dette Øjeblik.

Gilbert var ikke vant til, at Pigebørnene oversaa ham. Naar han blinkede til en Pige, var det uhørt, at hun ikke straks gav ham Svar tilbage. Hun *skulde* se paa ham, dette rødhaarede Pigebarn med de magre Kinder og de store, forunderlige Øjne, som var helt anderledes end nogen anden Piges i Avonlee.

Drengen rakte sin Haand ud og trak i Annas ene Fletning, idet han med en tydelig Hvisken kun sagde det ene Ord:

»*Gulerod!*«

Han naaede sin Hensigt, for Anna drejede sig som et Lyn og saa paa ham. Men hun gjorde mere end at *se*. Idet hun sprang op fra sin Plads og maalte den kønne Gilbert med et lynende Blik, fremstødte hun lidenskabeligt:

»Din ækle, væmmelige Dreng! Hvor tør du vove det?«

Og i samme Sekund — krak! Anna havde hugget sin Tavle mod Gilberts Hoved og knækket den midt over.

Naada, sikken en »Fest«! Aldrig før havde Avonlee Skole været Vidne til sligt et Brud paa Disciplinen! Børnene for op alle sammen, og Udraabene svirrede i Luften:

»Men Anna dog!« »Gjorde det meget ondt, Gilbert?« »Er du fra Forstanden, Anna?« »Aah, Anna, hvad vil Marilla sige?« Den sidst talende var naturligvis »Hjerteveninden«, der bleg af Forfærdelse stirrede paa den skyldige.

I samme Øjeblik, som Anna hævede Tavlen, havde Læreren tilfældig vendt sig om og opfangede altsaa den hele Scene.

»Anna Shirley, er du fra Sans og Samling?« lød hans forfærdede Udbrud. »Hvad skal det betyde?«

Anna svarede ikke. Det var for meget krævet, at hun skulde tilstaa for hele Skolen, at Gilbert havde kaldt hende en Gulerod — nej, aldrig i Verden kunde hun bringe det over sine Læber.

Da hun ikke svarede, tog Gilbert Haanden fra sit værkende Hoved og rejste sig op.

»Det var *min* Fejl, Hr. Philips,« sagde han. »Jeg drillede hende.«

Læreren agtede ikke paa denne Undskyldning.

»Jeg er bedrøvet over, at en af mine Elever udviser et saa heftigt og hævngerrigt Sind,« sagde han strengt. »Anna, stil dig op paa Forhøjningen under den sorte Tavle og bliv staaende der, til Skolen er forbi.«

Anna vilde langt have foretrukket en Dragt Prygl som Straf i Stedet for at staa der udsat for Kammeraternes medlidende eller skadefro Blikke, og hendes følsomme Sind mærkede det som et Piskeslag, da hun læste, hvad Læreren skrev med Kridt over hendes Hoved:

»Anna Shirley har et arrigt Sind. Anna Shirley maa lære at holde sin Arrigskab i Tømme.«

Arrig! Det sagde man kun om gamle Kællinger — og nu læste Hr. Philips de to Sætninger højt for hele Skolen!!

Lykkeligvis var det i sidste Time, at »Ulykken« hændte, men Anna maatte staa der Skoletiden ud stille som en Støtte under den frygtelige Indskrift.

Uden en Bevægelse i det kridhvide Aasyn, hvor kun to flammende røde Pletter paa Kinderne viste hendes indre Oprør, mødte hun Isabellas sorgfulde, kærlige

Blik, Janes og Rubys venlige Nik og Maud Ramseys ondskabsfulde Smil.

Men paa Gilbert saa hun ikke en eneste Gang. Hun vilde *aldrig* se paa ham, aldrig! Og heller aldrig tale til ham.

Da Skolen var endt, gik Anna ned fra Skampælen med hævet Hoved. Gilbert forsøgte at standse hende ved Døren.

»Jeg er saa bedrøvet over, at jeg gjorde Nar af dit Haar,« hviskede han angerfuld. »Paa Ære, det gør mig saa ondt. Vær ikke vred paa mig for det.«

Men Anna syntes baade døv og stum — hun spankede forbi ham uden at værdige ham et Øjekast.

»Aah, Anna, hvor *kunde* du?« klagede Isabella halvt bebrejdende, halvt beundrende, da de to Veninder fulgtes ad hjem. Isabella følte, at *hun* ikke kunde have modstaaet Gilberts bønlige Ord.

»Jeg vil aldrig tilgive Gilbert Blyth,« sagde Anna fast. »Hadet har gennemsyret min Sjæl!«

Isabella var ikke helt klar over, hvad Veninden mente med, at »Sjælen var gennemsyret«, men hun var vant til Annas højstemte Udtryk og brød ikke sin Hjerne med at forstaa Meningen.

»Du maa ikke bære Nag til Gilbert, fordi han gjorde Nar af dit Haar,« forsøgte hun at mildne Sagen, »han gør Løjer med os allesammen. Han har ogsaa let af *mit* Haar, fordi det var sort. Han har kaldt mig en Krage, vist over et Dusin Gange, og jeg har aldrig før hørt ham bede nogen om Forladelse, som han gjorde ved dig.«

»Det er værre at blive kaldt en Gulerod end en Krage,« imødegik Anna værdigt, idet hun uvilkaarlig efterlignede Marillas Tonefald. »Gilbert Blyth har saaret mine Følelser paa det *allerdybeste*.«

— Ved Hjemkomsten fik Anna naturligvis en ordentlig Straffeprædiken af Marilla for sin ustyrlige Hidsighed, mens Martin lige saa naturligt ynkede sin Yndling, der skulde taale Drillerier for det kedelige Haars Skyld. »En flabet Knægt« kaldte Martin den drillesyge Dreng til stor Trøst for den ulykkelige »Gulerod«.

»Naa, han har drillet dig, og du har gjort mer end rigelig Gengæld,« sluttede Marilla den bevægede Samtale. »Saa kan det gaa lige op, og I bør begge slaa en Streg over det skete.«

Men det var Anna ikke tilbøjelig til. Alle Gilberts Forsøg paa Forsoning var forgæves. En Dag fandt hun saaledes paa sin Pult en lille Pakke, hvori der laa et rosenrødt Sukkerhjerte, som i gyldne Bogstaver bar Indskriften: »Du er sød!« Indeni Papiret stod Navnet »Gilbert«.

Anna rejste sig, tog Sukkerhjertet med Spidsen af sine Fingre, smed det paa Gulvet og masede det til Støv under sin Hæl, derpaa satte hun sig igen uden saa meget som at nedlade sig til et Blik paa Gilbert. Han var Luft for hende, enten det saa var i Skolen eller paa Vejen, hun mødte ham. Anna Shirley havde aabenbart taget den Afgørelse at hade Gilbert Blyth hele sit Liv.

XI.

Værtinden paa Grønnebrink.

Oktober var en dejlig Maaned paa Grønnebrink. Birketræerne fik et gyldent Skær, og Ahorntræerne bag Frugthaven blev straalende røde, mens de vilde Kirsebærtræer langs Vejen skinnede i Farver fra mørkerødt til grønligbrunt. Al denne Farvepragt var som et broget Eventyr for Anna. En Lørdag Morgen kom hun hoppende ind med Favnen fuld af Ahorngrene.

»Aah, Marilla, hvor alting er dejligt! Se paa Grenene her, man kommer næsten til at bæve af Henrykkelse over dem, ikke? Jeg vil pynte mit Værelse med dem.«

»Du maser alt for mange Ting sammen i dit Værelse, et Soveværelse er til at sove i,« mente Marilla, hvis praktiske Sans var mere udviklet end hendes Skønhedssans.

»Men ogsaa til at drømme i,« indskød Anna. »Og

man drømmer langt bedre i et Værelse med smukke Ting. Jeg vil sætte Grenene i den gamle, blaa Krukke.«

»Lad saa i hvert Fald være med at drysse Blade over hele Trappen. Jeg skal til et Møde i Understøttelsesforeningen i Carmody og kommer rimeligvis ikke hjem før til Aften. Du maa sørge for Aftensmad til Martin; men husk nu paa at lade Teen trække.«

»Det skal jeg nok, det var rædsomt, at jeg glemte det sidst. Men Onkel Martin er saa rar, han skændte slet ikke. Vi ventede lidt, og imens fortalte jeg ham et Eventyr. Da jeg havde glemt Slutninger, maatte jeg selv lave en, og han kunde slet ikke opdage, hvor min Part begyndte.«

»Martin vilde synes, det var mageløst, hvis du fandt paa at staa op midt om Natten for at spise til Middag. Lad mig nu se, du bærer dig fornuftigt ad denne Gang. Saa kan du gaa over og indbyde Isabella til at lege med dig i Eftermiddag og drikke Te hos dig.«

»Aah, Marilla, Marilla,« raabte Anna og slog Hænderne sammen. »Det var vidunderligt! Du har alligevel Fantasi, ellers kunde du ikke vide, hvor meget jeg har ønsket at invitere Isabella højtideligt til Te. Tænk, jeg skal optræde som Værtinden paa Grønnebrink. Det er saa voksent. Denne Gang skal jeg nok huske at lade Teen trække. Maa jeg tage Stellet med Rosenknopperne?«

»Jeg tror, du er tosset! Mine fineste Kopper! Du ved da nok, at dem bruger jeg kun, naar Præsten eller Syforeningen er her. De gamle brune er saamænd pæne nok til jer to. Her er en lille Krukke Syltetøj og et Stykke Kage, Knækbrød og Kiks.«

»Tak — aah, jeg kan se mig selv sidde for Enden af Bordet og skænke Te,« fortsatte Anna henrykt og lukkede Øjnene. »Saa spørger jeg Isabella, om hun vil have Kiks eller Knækbrød, og nøder hende til at tage endnu et Stykke Kage. Maa jeg lade hende gaa op i Gæsteværelset og tage Tøjet af, og maa vi drikke Te i Dagligstuen?«

»Nej, I kan saamænd godt sidde i Spisestuen. Paa den anden Hylde i Hjørneskabet staar en halv Flaske

Hindbærvin, som I kan drikke i Løbet af Eftermiddagen. Martin kommer vist sent hjem, for han kører Kartofler til Havnen i Dag.«

Lidt efter for Anna af Sted for at indbyde Isabella.

Saa snart Marilla var kørt om Eftermiddagen, kom Veninden iført sin næstfineste Kjole. Ellers plejede hun at løbe lige ind ad Køkkendøren uden at banke paa. Men ved denne højtidelige Lejlighed bankede hun beskedent paa Hoveddøren. Anna havde ogsaa den hvid- og sorttærnede Søndagskjole paa, og da hun lukkede op for sin Gæst, bød hun hende Velkommen med en meget alvorlig Mine. Isabella maatte først tage Hatten af oppe i Gæsteværelset, derefter gik de ned i Spisestuen og satte sig.

»Hvordan har din Mor det?« spurgte Værtinden høfligt; som om hun ikke havde set Fru Barry plukke Æbler om Formiddagen i bedste Velgaaende.

»Tak, hun har det godt. Hr. Cuthbert kører vel Kartofler til Skibet i Dag?« svarede Isabella, som selv havde kørt et langt Stykke Vej med Martin om Morgenen.

»Ja, Kartoffelhøsten har været god hos os i Aar. Det haaber jeg ogsaa, jeres har været.«

»Den er rigtig god. Har I plukket mange Æbler allerede?«

»Ih ja, en vældig Ladning,« svarede Anna og fløj op, idet hun helt glemte at føre sig med Værdighed. »Lad os løbe ned i Haven og spise nogle af de røde Isæbler. Marilla sagde, vi maatte have alle dem, der er tilbage paa Træet. Og vi skal have Kage og Syltetøj. Men da det ikke hører til god Tone at fortælle sine Gæster, hvad de skal trakteres med, vil jeg i alt Fald ikke fortælle dig, hvad vi skal have at drikke.«

Tiden iler, naar man sidder i en dejlig Have og spiser Æbler. Munden stod ikke paa de to Pigebørn, og der forsvandt en Mængde af de smaa, røde Æbler.

»Lad os nu komme ind og nyde den fine Drik, jeg har faaet Lov til at byde dig,« foreslog Anna. »Sæt dig saalænge derinde i Spisestuen.«

Men der var ikke nogen Flaske paa den anden

Hylde i Hjørneskabet, omsider opdagede Anna den helt oppe paa den øverste Hylde. Flasken og et Glas blev sat paa en Bakke.

»Drik nu, Isabella, *jeg* kan ikke lige i Øjeblikket ovenpaa alle de Æbler.«

Isabella skænkede Glasset fuldt og holdt det op for Lyset. Vinen havde en dyb rød Farve og saa meget indbydende ud. Hun tømte det i eet Drag.

»Nej, hvor det smager dejligt,« udbrød hun. »Jeg troede ikke, Hindbær smagte saa godt.«

»Den er meget tynd og uden Alkohol, siger Marilla, »men det er rart, du synes om den. Drik saa meget, du har Lyst til. Jeg skal bare ud at lægge lidt paa Ilden, saa Vandet bliver varmt, til Onkel Martin kommer hjem.«

Da den lille Værtinde vendte tilbage fra Køkkenet, var Gæsten i Færd med sit tredie Glas, og siden skænkede Anna endnu et Glas op for hende. Glassene var store, og Hindbærvinen smagte dejligt.

»Den er meget bedre end Fru Lindes,« slog Isabella fast. »Og hun praler saadan af sin Vin. Denne her smager anderledes lifligt.«

»Selvfølgelig er Marillas Hindbærvin meget bedre end Fru Lindes. Marilla er saa dygtig, saa dygtig til Madlavning. Hun er ved at lære mig at lave Mad, men det er svært, kan du tro. Der er ingen Spillerum for Fantasien, man maa hele Tiden gaa efter Opskriften, ellers bliver det galt. Forleden Dag skulde jeg lave en Kage, og den kom godt nok ind i Ovnen. Den skulde bage en Time, men der gik næsten to, før jeg kom i Tanker om den. Saa kan du nok vide, at den var helt forkullet, da den kom for Dagens Lys.«

Anna saa paa Veninden, som om hun ventede et medfølende Udbrud, men Isabella sad saa løjerlig sløv og mumlede kun noget om, at det var kedeligt.

»Det kom af, at jeg digtede en Historie om dig og mig,« blev Anna ved. »Du laa dødssyg af Skoldkopper, og ingen andre end jeg havde Mod til at passe dig. Saa fik jeg naturligvis Skoldkopper og døde. Jeg blev jordfæstet ved Poppeltræerne paa Kirkegaarden, og du

plantede en Rosenbusk paa Graven og vandede den med dine Taarer. Og du glemte aldrig din Barndomsveninde, som ofrede sit Liv for dig. Det var saa rørende. Men Marilla blev naturligvis vred, da hun kom hjem fra Fru Linde og mærkede den brændte Lugt. Jeg er en stor Prøvelse for hende.«

Anna tav og sukkede. Veninden sagde ikke noget, og Anna tog atter ufortrøden fat:

»Men du kan tro, her var ogsaa en ordentlig Ballade med Sovsen til Buddingen. Den Historie har jeg stadig glemt at fortælle dig. Nu skal du høre. Vi havde Plumbudding en Dag og levnede Halvdelen og en stor Kop Hindbærsovs. Marilla sagde, jeg skulde sætte det hele i Kælderen og dække det til, men det sidste glemte jeg. Først næste Morgen huskede jeg paa det og løb derned. Og hvad tror du, jeg finder? En sød, lille Mus, som laa druknet i Sovsen. Jeg fiskede den op med en Ske og kastede den ud af Vinduet, men Marilla var ikke hjemme, og saa glemte jeg at fortælle hende det.

Om Aftenen kommer saa Hr. og Fru Ross, og de er meget fine Folk, ved du. Marilla sagde til mig ude i Gangen, at jeg skulde opføre mig rigtig pænt, saa hun og Onkel Martin kunde have Ære af deres Plejedatter. Og jeg var saa dameagtig, som jeg kunde. Men saa kommer Marilla ind med Buddingen og Hindbærsovsen, og saa huskede jeg jo lige med eet, hvad der var sket. Jeg røg op fra min Plads og skreg: »Rør ikke Sovsen! Der var en Mus druknet i den i Nat, for jeg glemte at sætte Laag paa, og siden glemte jeg at fortælle om Musen.«

Hr. Ross lo, men du kan tro, Fruen sendte mig et knusende Blik. Hvad maa hun tænke om mig? Og jeg, som skulde gøre Cuthberts Ære! Det var skrækkeligt! Tænk, at byde Folk Musesovs! Marilla blev spruttende vred, det kunde jeg se, men hun sagde ikke et Kvæk — hun er altid saa hensynsfuld, naar der er nogen til Stede, skønt hun ellers er stram nok. Men du kan tro, der vankede til mig bagefter. Og det havde jeg ogsaa ærlig fortjent — ikke sandt?«

Veninden svarede ikke. Hun forsøgte at rejse sig, men faldt vaklende tilbage.

»Jeg er saa svimmel, og saa har jeg Kvalme. Jeg maa hellere gaa hjem,« klagede hun.

»Gaa hjem? Inden du har drukket Te! Hvad tænker du dog paa? Nu skal den være her lige paa Minuttet.«

»Jeg maa hjem!« gentog Isabella i en underlig Tone.

»Læg dig paa Sofaen i Dagligstuen, saa hjælper det nok,« foreslog Anna helt ulykkelig.

»Nej, jeg maa hjem,« stammede Isabella stædig.

»Tænk, hvis du virkelig faar Skoldkopper,« udbrød Anna, »saa skal jeg komme og pleje dig! Men drik dog en Kop Te først,« prøvede hun sig frem endnu en Gang.

Men alt, hvad hun bad og bønfaldt, var forgæves. Isabella kunde knap støtte paa Benene, men hjem vilde hun, og med Taarer i Øjnene fulgte Anna hende til Barrys Dør, idet hun havde den største Møje med at støtte hende. Fruen tog imod dem og blev rædselsslagen over den lille Piges Tilstand, og dybt bedrøvet skyndte Anna sig tilbage for at lave Bordet i Stand til Martin. Hun satte Flasken paa Plads, vadskede Glasset af og lavede Te til Martin.

Det var en drøvelig Ende paa den unge Værtindes første Teselskab.

— Næste Morgen var det Søndag, men det øste Vande ned, saa Anna maatte blive inden Døre hele Dagen igennem.

Hun fik slet ikke Lov til at løbe over og spørge, hvordan det gik Isabella. Men Marilla trøstede hende med, at saadan et lille Ildebefindende altid var ovre næste Dag. Om Mandagen var Isabella imidlertid ikke i Skole, og Anna indbildte sig alle de frygtelige Sygdomme, hun kunde lide af. Paa Hjemvejen skulde hun hente noget for Marilla hos Fru Linde. Men stor var Marillas Forbavselse, da hun saa Pigebarnet komme farende hjem, kaste sig paa Sofaen og begrave Ansigtet i Puderne.

»Hvad er der nu paa Færde,« udbrød Plejemoderen ængstelig. »Du har da vel ikke igen været uartig mod Fru Linde?«

Anna svarede ikke, men hulkede endnu mere fortvivlet.

»Anna, naar jeg spørger dig, skal du svare. Rejs dig op med det samme og sig mig, hvad du græder for.«

Anna rejste sig, et Billede paa den sorteste Fortvivlelse:

»Fru Linde var ovre hos Fru Barry i Formiddags. Fru Barry var rasende og paastod, at jeg har drukket Isabella fuld i Lørdags og sendt hende hjem i en frygtelig Tilstand. Hun siger, jeg maa være en meget ondskabsfuld og fæl lille Pige, og Isabella faar aldrig i Evighed Lov til at lege med mig. Er det ikke forfærdeligt?«

»Drukket Isabella fuld? Hvad skal det sige? Er det dig eller Fru Barry, som er blevet gal? Hvad i Alverden har du givet hende?«

»Ikke andet end Hindbærvin,« hulkede Anna. »Jeg har aldrig hørt, at Folk kunde blive fulde af Hindbærvin, selv ikke, naar de trak fire Glas fulde som Isabella. Aah, det er næsten som Fru Thomsons Mand; men det var ikke med Villie, jeg drak hende fuld.«

»Sikke noget Sludder,« mente Marilla og gik ud i Fadeburet. Der paa Hylden stod Flasken, og i det samme kom hun i Tanker om, at hun havde sat Hindbærvinen ned i Kælderen og ikke i Skabet, som hun havde sagt til Anna. Den Flaske, Anna havde fundet, indeholdt den tre Aar gamle Kirsebærrom, som hun var berømt for i hele Avonlee.

Da hun gik ud i Køkkenet, kunde hun ikke lade være at trække paa Smilebaandet.

»Du har nu et sjældent Held til at lave Ulykker, Anna! Du har givet Isabella Kirsebærrom i Stedet for den lette Hindbærvin. Kunde du ikke selv smage Forskel?«

»Jeg smagte slet ikke paa den, jeg troede, det var Hindbærvinen. Og jeg vilde netop være saa gæstfri og

bad hende drikke saa meget, hun havde Lyst til. Fru Barry fortalte Fru Linde, at hun var døddrukken og faldt i Søvn, saa snart hun lagde sig. Hun havde en frygtelig Hovedpine hele Dagen i Gaar. Fru Barry er saa vred, saa vred, og hun tror, at jeg har gjort det med Villie.«

»Hun skulde heller give Isabella en Omgang, fordi hun har været saa graadig. Det ligner ikke noget at drikke fire store Glas fulde, lige meget hvad det saa er. Folk har saamænd haft ondt nok af, at jeg lavede den Kirsebærrom i sin Tid, de mente, den var for stærk. Nu faar de da noget at snakke om. Det var den sidste Flaske, jeg havde. Græd nu ikke saa voldsomt, lille Anna, du kan jo ikke gøre for det. Men det er naturligvis en kedelig Tildragelse.«

»Jeg maa græde, mit Hjerte er bristefærdigt. Isabella og jeg er skilt for evig. Det drømte vi kun lidet om, da vi lovede hinanden Venskab til Døden.«

»Fru Barry vil nok komme paa andre Tanker, naar hun hører, at det ikke er din Skyld. Hun tror vel, det skulde være en daarlig Spøg. Du maa siden gaa derover og fortælle, hvordan det hænger sammen.«

»Jeg har ikke Mod til at tale med Fru Barry. Bare du vilde gaa i Stedet for. Hun vil snarere tro, hvad du siger.«

»Ja, det maa jeg vel hellere,« mente Marilla. »Græd nu ikke mere, det ordner sig nok altsammen.«

Anna fløj hende i Møde, da hun noget efter kom tilbage.

»Det er haabløst, det kan jeg se paa dig. Fru Barry vil ikke tilgive mig?«

»Hun er slet ikke til at tale med,« svarede Marilla ærgerlig. »Jeg fortalte hende, at det skyldtes en kedelig Fejltagelse, og at det ikke var din Skyld. Men hun vilde simpelthen ikke tro mig, og hun lod mig naturligvis høre rigeligt om den Kirsebærrom, jeg plejede at sige, var saa harmløs. Saa forklarede jeg hende, at Kirsebærrom ikke var beregnet paa at blive drukket af store Glas, navnlig ikke fire efter hinanden, og dersom

jeg havde med saa graadig et Barn at gøre, vilde jeg give hende en ordentlig Revselse.«

Dermed gik Marilla ud i Køkkenet, mens Anna paany sank hen i sort Fortvivlelse. En Stund efter forsvandt hun barhovedet ud af Gaarden og styrede lige over i Løvens Gab. Fru Barry aabnede selv Døren og saa den blege Synderinde staa udenfor. Hun fik et haardt Udtryk i Ansigtet, for hun var overtydet om, at den lille Pige af lutter Ondskab havde drukket Isabella fuld, og hun vilde for enhver Pris hindre sin Datter i at komme sammen med det fordærvede Barn.

»Hvad vil du?« spurgte hun brysk.

»Aah, Fru Barry, tilgiv mig! Jeg havde ikke i Sinde at gøre Isabella Fortræd. Hvordan kunde jeg dog det? Tænk Dem, hvis De var en stakkels lille forældreløs Pige, som gode Folk havde taget til sig, og De havde een eneste Veninde i Verden. Tror De saa, De vilde drikke hende fuld med Villie? Jeg troede kun, det var Hindbærvin. Vil De ikke nok give Isabella Lov til at lege med mig igen? De dækker mit Liv med en tung Sky af Fortvivlelse, hvis De forbyder hende det.«

Denne Tale vilde øjeblikkelig have blødgjort Fru Lindes Hjerte, men den bidrog kun til at irritere Fru Barry yderligere. Hun troede, Anna gjorde Nar af hende og svarede koldt:

»Du er ikke passende Omgang for Isabella. Du maa hellere gaa hjem og for Fremtiden se at opføre dig ordentlig.«

Annas Læber skælvede.

»Maa jeg ikke se Isabella et Øjeblik for at tage Afsked,« bad hun indtrængende.

»Hun er kørt til Carmody med sin Far,« svarede Fru Barry og smækkede Døren i.

Saa maatte Anna vende hjem med uforrettet Sag.

»Mit sidste Haab er udslukt,« sagde hun til Marilla. »Jeg kommer ovre fra Barrys. Fruen var meget uforskammet imod mig. Hun kan ikke være nogen dannet Dame. Jeg kan kun bede Vorherre hjælpe mig, men det nytter vist ikke noget, han kan ingenting gøre,

naar det gælder saa stivsindet et Menneske som Fru Barry.«

»Saadan noget maa du ikke sige, Anna,« irettesatte Marilla, som havde ondt ved at tøjle sin Munterhed. Om Aftenen fortalte hun Martin hele Historien og tog sig da ogsaa en hjertelig Latter; men da hun siden efter smuttede ind i Gavlværelset, hvor Anna forlængst havde grædt sig selv i Søvn, blev hun øm om Hjertet.

»Det lille Skind,« mumlede hun og strøg Haaret bort fra det taarevædede Aasyn. Saa bøjede hun sig ned og kyssede den hede Kind, idet hun stoppede Tæppet fast ned omkring det sovende Barn.

Vejen til Skole faldt Anna forfærdelig lang næste Morgen, da hun ikke kunde følges med Isabella, og Timerne var uendelige. Fru Barry maatte have talt med Læreren, for Anna fik anvist Plads noget borte fra Isabella ved en anden Pult. Nu og da skottede hun over til Veninden og mødte hendes alvorlige Blik. Det var en drøj Dag at komme igennem.

»Isabella kunde nu godt have smilet til mig, bare en eneste Gang, ikke?« spurgte Anna, da hun og Marilla sad sammen om Eftermiddagen.

»Hun har nok strenge Ordrer fra sin Mor om ikke at have noget med dig at gøre,« mente Marilla.

I samme Nu for Anna op og styrtede ud af Døren.

»Hvad mon der gaar af hende,« tænkte Marilla og kikkede ud af Vinduet.

Nede paa Vejen kom Isabella, og Anna fløj om Halsen paa hende.

»Din Mor er ubønhørlig, jeg kan se det paa dig.«

»Ja, hun siger, jeg maa aldrig mere lege med dig. Jeg har grædt og grædt og forklaret hende, at det ikke var din Skyld; men det nyttede altsammen ingenting. Jeg maatte tigge og bede i timevis for at faa Lov til at komme herover og sige far vel til dig. Jeg maa kun blive her ti Minutter.«

»Ti Minutter er ikke lang Tid til at tage Afsked for evigt,« sukkede Anna. »Lov mig, Isabella, at du aldrig vil glemme din Barndomsveninde, hvor mange Venner du ellers faar.«

»Det lover jeg, Anna, og jeg vil aldrig have en Hjerteveninde mere — jeg kunde ikke elske nogen anden, som jeg elsker dig.«

»Aah, Isabella, elsker du mig virkelig?«

»Ja, naturligvis, det ved du da nok.«

»Nej,« svarede Anna med et dybt Suk. »Jeg vidste nok, at du godt kunde lide mig, men jeg turde aldrig haabe, at du vilde elske mig. Jeg troede ikke, nogen kunde komme til at elske mig, det er der aldrig nogen, som har gjort. Det er vidunderligt, sig det igen.«

»Jeg elsker dig inderligt,« gentog Isabella, »og du kan være vis paa, at jeg vil blive ved med det, saa længe jeg lever.«

»Jeg vil ogsaa elske dig til mine Dages Ende. Isabella, giv mig en af dine mørke Lokker til evig Erindring,« bad Anna indtrængende.

»Har du noget at klippe den af med?« spurgte Isabella og tørrede Øjnene med Bagsiden af Haanden.

»Her i Forklædelommen er min lille Broderesaks, jeg sad netop og syede sammen med Marilla, da du kom.«

Dermed klippede Anna en Lok af Isabellas Haar og kyssede den.

»Lev vel, min dyrebare Veninde! Fra nu af maa vi være fremmede for hinanden; men jeg vil altid være trofast imod dig,« sagde hun højtidelig.

Mens Isabella skyndte sig hjem over Markerne, blev Anna staaende og vinkede hver Gang, den anden vendte sig om.

Den romantiske Afsked var en stor Trøst for Anna lige i Øjeblikket.

»Nu er det forbi altsammen,« sagde hun, da hun igen kom ind. »Jeg vil aldrig have en anden Veninde. Vi har taget rørende Afsked, og Isabella gav mig en Lok af sit Haar. Jeg har i Sinde at sy den ind i en lille Pose og bære den om Halsen. Du vil nok huske at give mig den med i Kisten, for jeg tror ikke, jeg lever ret længe. Saa vil Fru Barrys Hjerte vist smelte, og Isabella faar Lov til at komme med til min Jordefærd.«

»Jeg tror ikke, der er stor Fare for, at du dør, saalænge du kan bruge din Tunge saa godt,« mente Marilla tørt.

XII.

Sygeplejersken Anna Shirley.

Næste Formiddag fik Anna en lille Pakke og et Brev smuglet over til sig i første Time. Brevet lød:

»Kære Anna!
Jeg savner dig umaadeligt. Her har du et af de ny Bogmærker, som er saa moderne, der er kun tre Piger i Skolen, som ved, hvordan de skal laves. Bevar det til Minde om din hengivne Veninde
Isabella Barry.«

Anna trykkede Bogmærket til sin Læber og afsendte straks følgende Svar:

»Kære, dyrebare Isabella!
Tak for det yndige Bogmærke; jeg skal aldrig skille mig ved det. Jeg savner ogsaa dig, Annie er en meget rar Pige at sidde ved Siden af, men det bliver aldrig det samme som at have dig hos mig.
Din til Døden
Anna eller Cordelia Shirley.
NB. Jeg skal sove med dit Brev under Hovedpuden hver Aften.«

Efter den sørgelige Adskillelse kastede Anna sig med største Iver over sine Lektier. Hun var fast bestemt paa ikke at staa tilbage for nogen, allermindst for Gilbert Blyth. Deres Kappestrid var snart umiskendelig; fra Gilberts Side var det helt godmodigt, men det samme var desværre ikke Tilfældet med Anna. Hun var lige saa stærk i sit Had som i sin Kærlighed. Hun vilde paa

ingen Maade have indrømmet, at hun kappedes med sin Modstander, han *eksisterede* simpelthen ikke for hende. Men kappes gjorde de af alle Livsens Kræfter. Snart var Gilbert dygtigst i Stavning, snart Anna. En Dag var Gilberts Hjemmeregning fejlfri, og hans Navn blev rosende skrevet op paa den store Tavle. Næste Dag var Annas fuldstændig rigtig, efter at hun havde maset hele den foregaaende Aften med de genstridige Tal.

Spændingen var stor, da Maaneden var til Ende og Vidnesbyrdene blev uddelt. Den første Maaned var Gilbert Nr. 1 med tre Points mere end Anna. Næste Maaned var hun fem Points foran ham. Men hendes Sejr var ikke helt tilfredsstillende, for Gilbert ønskede hende hjertelig til Lykke i hele Skolens Nærværelse.

Paa den Maade lærte Anna en Mængde og indhentede alt det, som var forsømt ved hendes tidligere mangelfulde Skolegang. Hendes hurtige Opfattelsesevne og gode Hukommelse hjalp hende over mange Vanskeligheder, først da hun skulde begynde paa Matematik, fik hun for Alvor noget at kæmpe med.

»Det er forfærdeligt,« jamrede hun. »Jeg finder aldrig ud af det; Læreren siger, jeg er det værste Fæ til Matematik. Og Gil—, jeg mener flere af de andre — er saa flinke til det. Selv Isabella er dygtigere end jeg, det er til at fortvivle over.«

— En tilsyneladende ligegyldig Tildragelse kan have helt uventede Følger. Saaledes skulde man ikke tro, at det kunde have nogen Indflydelse paa Annas Tilværelse, at en Minister paa Rejse rundt i Landet fik i Sinde at holde Foredrag i Charlottetown, Hovedstaden paa Prins Edwards Ø. Men det havde det alligevel.

Største Parten af Avonlees Indbyggere hørte til Ministerens Parti, og de fleste Mænd og en hel Del Kvinder var taget af Sted for at overvære Mødet. Fru Linde vilde naturligvis ikke lade den Spas gaa fra sig, og Martin kørte hende og Marilla til Stationen i Carmody, hvorfra de med Jernbanen tog videre til Charlottetown. De vilde overnatte her hos en Slægtning af Fru Linde og først komme hjem næste Morgen tidlig.

Saaledes gik det til, at Plejefaderen og Anna sad ene

sammen en Aften. Martin nikkede over Avisen, og Anna sled i Lektierne. Af og til kastede hun et stjaalent Blik hen paa Hylden, hvor der laa en spændende Bog, som hun havde laant om Formiddagen. Pigebarnets Fingre kløede efter at faa fat i den; men saa vilde Gilbert faa Forspring. Hun vendte Ryggen til Hylden og søgte at indbilde sig, at Bogen slet ikke var der.

»Onkel Martin, lærte du Matematik, da du gik i Skole?« spurgte hun.

»Naa, — næh, det gjorde jeg ikke,« svarede Martin, idet han for op med et Ryk.

»Gid du havde, saa kunde du føle med mig. Jeg er saadan et Fæ til det.«

»Naa, — nej, det tror jeg ikke, du er. Du er vist flink til det altsammen. Jeg talte med Læreren forleden Dag, han sagde, du var en af hans allerflinkeste Elever og gjorde store Fremskridt. Store Fremskridt, sagde han.«

»Nu lægger jeg den Bog ind i Skabet, og saa vil du nok passe paa Nøglen? Og du maa *ikke* give mig den igen, før jeg er færdig med mine Lektier,« foreslog Anna. »Den er saa spændende, og det er næsten umuligt for mig ikke at falde for Fristelsen.«

Derefter satte hun sig ned og stoppede Fingrene i Ørene, saa syntes hun, Matematikken blev siddende bedre fast. I samme Øjeblik hørtes en stærk Banken paa Døren. Martin aabnede den og udbrød overrasket:

»Men det er jo Isabella!«

Anna for op.

»Har din Mor givet efter?« spurgte hun og trak Veninden indenfor.

»Aah, Anna, skynd dig og kom,« bad Isabella aandeløs. »Minnie er saa syg, saa syg. Mary siger, det er Strubehoste, og hun ved ikke, hvad man skal gøre ved det. Far og Mor er til Mødet i Charlottetown, og der er ingen til at køre efter Doktoren. Jeg er saa bange.«

Martin tog øjeblikkelig Hat og Frakke paa og gik ud af Døren uden at mæle et Ord.

»Onkel Martin gaar ud og spænder Brune for; saa

henter han Doktoren,« trøstede Anna. »Onkel Martin er altid saa hjælpsom.«

»Han maa vist køre langt for at finde en Doktor, de er naturligvis allesammen i Byen til Mødet. Mary har aldrig set nogen med Strubehoste, og Fru Linde er ogsaa borte.« Isabella brast i Graad.

»Græd nu ikke, kære! Du glemmer, at Fru Hammond fik Tvillinger to Gange. Naar man har passet to Par Tvillinger, faar man en hel Del Erfaring,« vedblev Anna gammelklogt, mens hun tog Hat og Kaabe paa. »De havde allesammen Strubehoste paa Tur. Har I Brækpulver i Huset?«

»Ja, vi har noget fra, da Mor var syg i Sommer — det ved jeg.«

»Lad os saa skynde os.«

Haand i Haand løb de to Veninder af Sted. Anna var henrykt over at være sammen med Isabella, selv om det var trist, at lille Minnie var syg. Det var klingrende Frost, og Stjernerne funklede usædvanlig klart. Anna indaandede den friske Luft i fulde Drag og syntes, at det var en herlig Tur.

De fandt det syge Barn liggende paa Sofaen, hvor hun urolig og feberhed kastede sig fra den ene Side til den anden. Hendes hivende Aandedræt kunde høres langt bort. Mary, Fru Barrys unge Hushjælperske, vidste hverken ud eller ind.

Anna kastede Hat og Kaabe paa en Stol og tog straks fat.

»Minnie har Strubehoste, det er klart, og hun er meget syg, skønt jeg har set dem, der var sygere. Her er ikke saa meget som en Draabe varmt Vand, det kunde I da have sørget for. Fyr godt op under Kedelen, mens jeg putter hende i Seng. Nu skal hun allerførst have en Skefuld Pulver.«

Minnie var kun tre Aar og holdt ikke af Medicin, men Anna havde ikke for ingenting passet to Par Tvillinger. Medicinen gled ned ikke een, men mange Gange i Løbet af den lange, lange Nat. Anna og Isabella veg ikke fra den lilles Side, og Mary kogte Vand nok til et helt Hospital af Børn med Strubehoste.

Klokken blev 3 om Morgenen, før Martin kom med Doktoren, for ingen af de nærmestboende havde været hjemme. Men den øjeblikkelige Fare var overstaaet, og Barnet sov trygt.

»Jeg var lige ved at opgive det hele,« forklarede Anna Doktoren. »Hun blev værre og værre; til sidst var hun mere syg end nogen af Fru Hammonds Tvillinger. Hun var næsten kvalt, og da jeg gav hende den sidste Skefuld Pulver, tænkte jeg: »Det er det sidste Haab, som slukkes.« Men et Par Minutter efter hostede hun al Slimen op, og Bedringen indtraadte øjeblikkelig. De kan tænke Dem min Lettelse, Hr. Doktor, den er ikke til at beskrive. Der er somme Ting, som ikke kan udtrykkes i Ord.«

»Ja, det ved jeg. Du er ellers en flink Pige,« svarede Doktoren. Det, han tænkte om den raske lille Sygeplejerske, vilde han ikke »udtrykke i Ord«. Men senere fortalte han Hr. og Fru Barry det:

»Den lille, rødhaarede Tingest, de har ovre hos Cuthberts, er det flinkeste Pigebarn, jeg i mit Liv har truffet paa. Jeg siger Dem, hun har reddet Barnets Liv, for det havde været for silde, da jeg naaede herover. Hun har en forunderlig Aandsnærværelse og Evne til Sygerøgt i Forhold til sin Alder. Jeg har aldrig set Magen til hendes Øjne, da hun forklarede mig Sygdommens Forløb.«

Og Doktorens Ord løb snart Byen over.

Træt og søvnig fulgtes Anna hjem med Onkel Martin. »Jeg er saa glad over, at Fru Hammond havde to Par Tvillinger,« sagde hun, »det er en Skam, at jeg nogen Sinde var ked af dem, ellers havde jeg jo ikke vidst, hvad der skulde gøres ved Minnie. Men hvor er jeg dog søvnig, Onkel Martin! Jeg kan ikke gaa i Skole i Morgen, det vilde være mig umuligt at holde Øjnene aabne.«

»Gaa du bare i Seng, det har du ærlig fortjent,« mente Martin.

Anna sov de retfærdiges Søvn og vaagnede først langt op ad Dagen. Hun skyndte sig i Tøjet og fandt Marilla i Køkkenet.

»Marilla, saa du saa Ministeren, hvordan var han?« spurgte hun.

»Ja vist saa jeg ham, men det er da ikke for Udseendets Skyld, han er blevet Minister. Tale kan han for Resten. Der staar Mad til dig i Ovnen, du er vel ordentlig sulten. Martin har fortalt mig om Nattens Tildragelser. Jeg maa sige, det var et stort Held, at du vidste, hvad der skulde gøres. *Jeg* har aldrig set nogen med Strubehoste. Men spis nu din Mad i Ro, saa kan du snakke bagefter.«

Marilla havde nyt at fortælle, men hun kendte Plejedatteren godt nok til at lade hende spise færdig først, ellers kunde det hænde, at Anna i sin Henrykkelse ikke fik en Mundfuld ned. Først da Tallerkenen var tom, rykkede Plejemoderen ud med Sproget.

»Fru Barry var her for lidt siden og vilde tale med dig, men jeg vilde ikke vække dig. Hun siger, du har frelst Minnies Liv, og at hun er ked af, hun var saa streng med Hensyn til Kirsebærrommen. Hun forstaar nu, at du ikke gjorde det med Villie og haaber, du vil lege med Isabella igen. Du var velkommen i Eftermiddag, for Isabella blev saa forkølet i Aftes, at hun maa holde sig inde. Saa — spring nu ikke i Luften med det samme.«

Anna kunde godt se ud, som om hun skulde eksplodere af Henrykkelse.

»Det er *for* vidunderligt! Maa jeg løbe derover med det samme?«

»Ja, løb bare — men tag dog Overtøj paa. Jeg tror, hun er helt rundtosset af Glæde.«

»Her ser du et fuldkommen lykkeligt Menneske,« ivrede Anna, da hun om Aftenen kom hjem fra sit Gæste. »Jeg er fuldkommen lykkelig — *trods* mit røde Haar — *det* tager jeg overlegent i Øjeblikket. Fru Barry kyssede mig med Taarer i Øjnene og bad mig om Forladelse, fordi hun havde været vred paa mig, og hun sagde, at hun aldrig kunde gøre Gengæld, fordi jeg havde frelst Minnies Liv. Jeg var helt forlegen over alt det Væsen, hun gjorde af mig og sagde kun: »Ingen Aarsag«.«

»Tænk, kunde du ikke finde andet at svare! Nu staar Verden ikke længer,« faldt Marilla ind.

»Isabella og jeg havde det saa yndigt sammen,« blev Anna uforstyrret ved, »hun lærte mig en ny indviklet Maade at brodere paa, som hendes Tante i Carmody har lært hende, og ikke en levende Sjæl i Avonlee kender de Sting. Hun gav mig ogsaa et Kort med Roser paa, se bare, og der er trykt:

»Elsker du mig, som jeg elsker dig,
skal intet i Verden skille vor Vej.«

Var det ikke sødt af hende?«

»Det var jo rart, du morede dig godt, og vi fik Ende paa den kedelige Historie,« mente Plejemoderen.

»Jamen, du har ikke hørt det bedste. Fru Barry havde taget sit fineste Testel frem, tænk bare, ligesom der kom fornemme fremmede, — der er aldrig nogen før, som har brugt deres fineste Stel for min Skyld. Vi fik Plumkage og Pebernødder og to Slags Syltetøj. Fru Barry sagde: »Men Far, lad dog Kiksene gaa videre til Anna«, ligesom jeg var en voksen Dame. Det maa være dejligt at være voksen, naar alene det, at blive behandlet som voksen er saa morsomt.«

»Naa, det ved jeg nu ikke,« sukkede Marilla.

»Det er ligemeget, naar jeg bliver voksen, vil jeg altid tale til smaa Piger, som om de var voksne. Efter Te skulde Isabella og jeg lave Bolsjer paa hendes Komfur, men de blev nu ikke saa gode, for ingen af os har gjort det før. Jeg skulde røre i Sukkeret, mens hun smurte Smør paa Tallerkenerne, men jeg glemte naturligvis at røre, saa det blev helt brændt. Bag efter satte vi det udenfor til Svaling, og lidt efter gik Katten op i en af Tallerkenerne, saa vi maatte kaste Indholdet bort. Men det var vældig Sjov at lave det. — Fru Barry bad mig komme igen saa tit, jeg vilde. Det har rigtignok været en dejlig Dag,« sluttede den glade Anna.

XIII.

»*Hvor er Brochen blevet af?*«

»Klokken er saa mange, at Anna for længe siden burde være kommet ind til sin Syning. Hun legede over en halv Time længere med Isabella, end jeg gav hende Lov til, og nu sidder hun derude paa Brændestabelen og sludrer, som jeg ved ikke hvad, mens Martin henrykt lytter til. Og jo underligere Ting hun finder paa, des mere fornøjet er han,« mumlede Marilla ved sig selv og bankede paa Ruden. »Anna, vil du øjeblikkelig komme ind, hører du?«

Anna kom farende ind med straalende Øjne, blussende Kinder og Haaret flagrende til alle Sider.

»Marilla, Marilla,« raabte hun aandeløs, »Søndagsskolen skal have Skovtur næste Onsdag. Fru Bell og Fru Linde skal lave Iskager — tænk dig, *Iskager!* Jeg maa da faa Lov til at være med?«

»Se først paa Uret og sig mig, hvad Tid, jeg sagde, du skulde være hjemme?«

»Klokken to,« svarede Anna hurtigt. »Men jeg maa nok faa Lov til at gaa med til Skovturen, aah hvad, jeg har aldrig været paa en Skovtur.«

»Jeg sagde, du skulde være hjemme Klokken to, og nu mangler den et Kvarter i tre. Jeg kunde godt lide at vide, hvorfor du ikke adlød mig?«

»Det *havde* jeg virkelig i Sinde, men Tiden flyver saadan, naar Isabella og jeg leger sammen. Og saa maatte jeg jo fortælle Onkel Martin om Skovturen, han er saa storartet til at høre efter. Faar jeg saa Lov til at gaa?«

»Ja, værsaagod, men du maa lære at passe Tiden og ikke komme hjem en halv Time for sent og derpaa holde Faddersladder med Martin. Hvad Skovturen vedrører skal du selvfølgelig med, nu, du er Elev i Søndagsskolen. Det kunde ikke falde mig ind at nægte det, naar alle de andre faar Lov.«

»Men — Isabella —« Anna stammede lidt, »Isabella siger, at man skal bringe Madkurv med. Jeg kan jo ikke

lave Mad. Det gør ikke saa meget, at jeg ikke har Pufærmer, men jeg vilde føle mig meget ydmyget, hvis jeg ingen Madkurv havde.«

»Det skal vi nok komme over,« mente Marilla. »Jeg skal bage en Kage og lave en pæn Kurv i Stand til dig.«

»Aah, du kære, gode Marilla,« udbrød Anna henrykt og faldt hende om Halsen. »Du ved ikke, hvor jeg er taknemmelig for alt, hvad du gør for mig.«

Marilla var ikke vant til saa stormende Omfavnelser, men det morede hende at mærke Barnets Glæde.

»Lad mig saa se, du passer Tiden en anden Gang. Tag nu dit Haandarbejde frem,« sagde hun.

Anna hentede sit Sytøj og lod Munden løbe samtidig med, at hun stak Naalen ud og ind.

»Ved du hvad, Marilla, jeg tror, jeg faar mere Sul paa Kroppen. Hver Morgen, naar jeg staar op, ser jeg paa mine Albuer, om der snart kommer Smilehuller. Isabella faar syet en ny Kjole med Albueærmer og Kniplinger, hun skal have den paa til Skovturen. Bare det nu bliver godt Vejr paa Onsdag! Sæt, det hele ikke blev til noget, det vilde være frygteligt. Vi skal ud at sejle paa Søen og saa have Iskager, som jeg sagde før. Jeg har aldrig smagt Iskage, og Isabella prøvede at forklare mig, hvordan det smagte, men jeg tror, Iskage overgaar alt, hvad man kan forestille sig.«

Hele Resten af Ugen hverken talte, tænkte eller drømte Pigebarnet om andet end den Skovtur. Lørdag regnede det, og hun hidsede sig saadan op af Frygt for, at det skulde blive ved at regne lige til Onsdag, at Marilla satte hende til at sy et ekstra langt Stykke for at berolige hendes Nerver.

Paa Hjemvejen fra Kirke om Søndagen betroede Anna Plejemoderen, at hun blev helt kold af Spænding, da Præsten fra Prædikestolen meddelte, at Skovturen skulde finde Sted om Onsdagen.

»Det kildede mig langt ned ad Ryggen; jeg har sommetider været helt bange for, at det var en Drøm. Men naar Præsten siger det fra Prædikestolen, saa *maa* det da være sandt.«

»Du glæder dig alt for meget, Anna! Jeg er bange

for, du vil faa mange Skuffelser i dit Liv, hvis du bliver ved paa den Maade,« sukkede Marilla.

»Jamen, Forventningen og Glæden forud er det allerbedste,« mente Anna, »maaske faar man slet ikke det, man glæder sig til; men ingen kan forbyde en at glæde sig forud.«

Marilla havde som sædvanlig haft sin Ametystbroche paa i Kirke, det var den eneste Kostbarhed, hun ejede. En Onkel, der sejlede, havde givet hendes Moder den, og siden havde Marilla arvet den.

Anna blev vildt begejstret, da hun første Gang saa Brochen.

»Hvor er den vidunderlig,« udbrød hun, »den ser netop saadan ud, som jeg plejede at bilde mig ind, Diamanter saa ud. Jeg troede, de var straalende mørkerøde eller saadan noget. Men da jeg engang saa en rigtig Diamant i en Dames Ring, blev jeg saa skuffet, at jeg gav mig til at græde. Det var slet ikke saadan, som jeg havde tænkt mig.«

— Mandag Aften kom Marilla ned ad Trappen med et uroligt Udtryk i Ansigtet.

»Anna, har du set noget til min Amethystbroche? Jeg troede, jeg stak den i min Toiletpude, da jeg kom fra Kirke i Gaar, men den er ikke til at finde noget Sted.«

Anna bælgede Ærter, mens hun sang »Nelly i Nøddekrattet« af fuld Hals — nu standsede Sangen brat.

»Jeg saa den i Eftermiddag, mens du var borte,« svarede hun tøvende. »Din Dør stod aaben, da jeg gik forbi, og da jeg opdagede den, gik jeg ind og saa paa den.«

»Rørte du ved den?« spurgte Marilla alvorlig.

»Ja—a, jeg gjorde. Jeg fæstede den paa Brystet for at se, hvordan den tog sig ud.«

»Det var meget urigtigt af dig, du havde ikke noget at gøre i mit Værelse, og desuden burde du ikke have rørt ved Brochen. Hvor gjorde du af den?«

»Jeg lagde den tilbage paa Kommoden, jeg havde den kun paa et Øjeblik. Jeg tænkte ikke, at der kunde være noget galt i det; men det kan jeg nok indse nu.

Det er det eneste Gode ved mig, at jeg aldrig gør den samme Fejl to Gange.«

»Du har ikke lagt den tilbage, den er ingen Steder at øjne. Du maa have taget den med dig.«

»Jeg *har* lagt den tilbage,« forsikrede Anna. »Jeg husker ikke saa nøje, om jeg lagde den paa Bordet eller i den lille Porcelænsskaal paa Kommoden, men jeg er ganske vis paa, at jeg lagde den tilbage.«

»Jeg vil gaa og se efter endnu engang. Hvis du har lagt Brochen tilbage, maa den være der,« svarede Marilla fast bestemt paa at være retfærdig.

Hun søgte efter højt og lavt, ikke alene paa Bordet og Kommoden, men alle Steder, hvor hun kunde tænke sig, Brochen kunde være — alt forgæves! Mørk i Hu gik hun ned igen.

»Anna, Brochen er borte, du tilstaar selv, at du har rørt den sidst. Hvor har du gjort af den? Sig nu straks Sandheden. Har du taget den med ud og tabt den?«

»Nej, jeg har ikke,« svarede Anna alvorligt og saa Marilla lige i Øjnene, »jeg har ikke taget den ud af dit Værelse, det tør jeg give mit Hoved i Pant paa.«

»Jeg tror ikke, du taler Sandhed,« svarede Marilla skarpt. »Hvordan kunde Brochen ellers forsvinde? Naar du ikke vil sige Sandheden, maa du gaa op paa dit Værelse og blive der, og først komme ned, naar du vil tilstaa din Fejl.«

»Skal jeg tage Ærterne med?«

»Nej, dem skal jeg nok bælge færdig selv. Gør, som jeg siger.«

Marilla var virkelig bedrøvet, hun vilde nødig miste sin kostbare Broche, sæt, Anna havde tabt den? Men det værste var, at Anna nægtede at have taget den, naar det var klart, at hun *havde* gjort det. Og saa stod hun der og saa helt uskyldig ud. Hvordan kunde det hænge sammen?

Marillas Tanker drejede sig stadig om Brochen, mens hun bælgede Ærterne.

»Naturligvis havde hun ikke i Sinde at stjæle den,« tænkte hun. »Det var bare for Morskabs Skyld, at hun

tog den. Hun *maa* jo have taget den, der har ingen været i Værelset, før jeg kom derop. Hun har nok tabt den og er bange for Straffen. Det værste er, at hun ikke vil tilstaa. Havde hun straks sagt Sandheden, vilde jeg ikke have været saa ked af det.«

I Aftenens Løb gik Marilla flere Gange op paa sit Værelse for at søge paa ny. Ved Sengetid var hun oppe hos Anna, men uden Resultat. Anna nægtede stadig at vide noget om Brochen, og Marilla følte sig mere og mere overtydet om, at den lille Pige havde tabt den et eller andet Sted.

Først næste Morgen fortalte hun Martin Historien, og han blev naturligvis højst forfærdet og kunde ikke fatte, hvordan det var gaaet til. Han vilde ikke straks mistænke Anna, men han indrømmede, at Kendsgerningerne talte imod hende.

»Er den ikke faldet ned bag Kommoden?« foreslog han.

»Nej, jeg har haft den helt ude fra Væggen, og jeg har haft alle Skufferne ude. Jeg har set i hver eneste Krog,« svarede Søsteren. »Brochen er borte, og Anna har taget den og tilmed villet lyve sig fra det bagefter. Det er den nøgne Sandhed, og vi maa se den i Øjnene, Martin. Og jeg, som havde saadan Tillid til det Barn!«

Martin saa paa Søsteren. Hun talte hverken haardt eller vredt, kun sørgmodigt. Ja, nu holdt *hun* ogsaa af Anna.

»Hvad har du i Sinde at gøre?« spurgte Martin, idet han inderst inde var glad over, at *han* ikke skulde straffe den lille Synderinde.

»Hun bliver paa sit Værelse, til hun siger Sandheden,« svarede Marilla, som huskede, at det Middel hjalp godt forrige Gang, der var noget i Vejen. »Hvis hun bare vilde sige, hvor hun har tabt den, kunde vi maaske finde den. Men vi maa i hvert Fald straffe hende strengt.«

»Det maa du vel, for husk, at du forbød al Indblanding i din Opdragelsesmetode, saa jeg vil ikke have noget med det at gøre.«

Marilla følte, at det blev en svær Sag at klare. Hun vilde ikke spørge Fru Linde til Raads, den Historie maatte blive inden for Grønnebrinks Mure.

Da Marilla bragte Aftensmaden op, saa hun, at Barnet havde grædt, og hun var lige ved at blive blød om Hjertet, men hun gav ikke efter, hun *maatte* være streng i dette Tilfælde.

»Du bliver her, som jeg har sagt, saalænge du ikke tilstaar.«

»Jamen, Skovturen er i Morgen, den skal jeg da ikke blive hjemme fra? Jeg faar Lov at slippe ud bare den Dag, ikke sandt? Bag efter skal jeg blive her saa længe, du fordrer det.«

»Du kommer ikke af Pletten, hverken til Skovtur eller til noget som helst andet, før du har tilstaaet,« lød Marillas bestemte Svar.

»Aah, Marilla,« brast det ud af Anna. »Mener du det virkelig?«

»Ja, det kan du være vis paa.«

Marilla lukkede Døren haardt i efter sig.

Onsdag Morgen var Vejret saa skønt, som man kunde ønske det til Skovturen. Fuglene kvidrede fornøjet, og Træerne syntes at vifte med Grenene, som om de ventede Annas sædvanlige Morgenhilsen, men Anna var ikke ved Vinduet i Gavlen. Da Marilla bragte Morgenmaden op, fandt hun hende siddende bleg og resolut paa Sengekanten.

»Jeg er rede til at tilstaa.«

»Godt,« svarede Marilla og satte Bakken fra sig, det var anden Gang hun havde Held med sin Straffemetode. »Lad mig saa høre.«

»Jeg tog Amethystbrochen,« begyndte Anna i en Tone, som om hun ramsede en Lektie op, hun havde lært udenad. »Det var ikke min Mening at tage den, da jeg gik ind i Værelset. Men den saa saa vidunderlig ud, da jeg fæstede den paa min Kjole, at jeg ikke kunde modstaa Fristelsen til at lege med den. Jeg indbildte mig, at jeg var Lady Cordelia Fitzgerald. Det var min Hensigt at bringe den tilbage, før du kom hjem, men da jeg gik paa Broen over Blomstersøen med det skin-

nende Vand, tog jeg Brochen af for rigtig at se paa den. Solstraalerne spillede og glimtede i den, da den med eet smuttede mig ud af Haanden og sank og sank dybt ned i det klare Vand. Bedre Tilstaaelse kan jeg ikke lave.«

Marilla følte Vreden stige op i sig. Dette Barn, som havde taget hendes kostbare Broche og derpaa tabt den, sad der nok saa rolig og fortalte alle Enkeltheder uden at vise mindste Tegn paa Anger.

»Anna dog, du er den uartigste, lille Pige, jeg nogen Sinde har truffet paa.«

»Det er jeg vel,« svarede Anna rolig, »og jeg ved, jeg fortjener at faa Klø. Det er din Pligt at straffe mig. Vil du ikke se at faa det overstaaet med det samme, jeg vil nødig have noget paa min Samvittighed under Skovturen.«

»Skovtur? Der bliver ikke nogen Skovtur af for dit Vedkommende, det skal være din Straf, og det er endda alt for let sluppet efter min Mening.«

»Ikke komme med til Skovturen,« raabte Anna. Hun for op med et Sæt og klyngede sig til Marilla. »Du lovede mig jo, at jeg maatte komme med, det var derfor jeg tilstod. Straf mig paa alle mulige andre Maader, bare jeg kommer med til Skovturen. Tænk paa Iskagerne, maaske faar jeg aldrig i mit Liv Lejlighed til igen at smage Iskager.«

»Det kan ikke nytte noget, du kommer ikke med paa Skovturen.« Dermed gjorde Marilla sig løs fra hende.

Da det gik op for den lille Pige, at Plejemoderen ikke lod sig bevæge, udstødte hun et gennemtrængende Skrig og kastede sig hulkende paa Sengen, idet hun krampagtig vred Hænderne.

»Jeg tror, Pigebarnet er gal,« tænkte Marilla, mens hun løb ned ad Trapperne. »Hvis ikke, vilde hun neppe tage saadan paa Veje. Jeg er bange, Rachel faar Ret, at det er et Vovestykke med et fremmed Barn. Nu maa vi imidlertid se at faa det bedste ud af det.«

Det blev en trist Formiddag. Marilla arbejdede af alle Livsens Kræfter, hun skurede Gulvet i Køkkenet, og hun skurede Hylderne i Spisekammeret, da hun ikke

kunde finde paa andet at gøre. Gulvet og Hylderne var skinnende rene i Forvejen, men Marilla trængte til at foretage sig noget. Bagefter fejede hun Gaarden.

Ved Middagstid kaldte hun paa Anna. Et ynkeligt, taarevædet Ansigt viste sig over Rækværket.

»Kom ned og faa din Middagsmad.«

»Jeg kan ikke spise noget. Mit Hjerte er knust, du vil nok engang faa Samvittighedsnag, fordi du har knust det, men jeg tilgiver dig, husk det! Bed mig ikke om at spise noget, navnlig ikke kogt Flæsk med Grøntsager, det er saa uromantisk, naar man er vildt fortvivlet.«

Marilla gik ned i Køkkenet og udøste sit Hjerte for Martin, som hverken vidste ud eller ind. Han kunde ikke lade være at have Medlidenhed med Anna, skønt hans Fornuft sagde ham, at det var galt, hun havde gjort.

»Hun burde naturligvis ikke have taget Brochen og søgt at nægte det,« indrømmede han og bøjede sig over sin Tallerken uromantisk Flæsk og Grøntsager med en Mine, som om han delte Annas Opfattelse, at disse Fødemidler ikke passer til Sjælekriser. »Men hun er saadan en lille Tingest, saadan en interessant, lille Tingest. Er det ikke for haardt at nægte hende den Skovtur, naar hun saa forfærdelig gerne vil?«

»Det maa jeg sige, Martin, du forbavser mig. Jeg lader hende slippe alt for let efter min Mening. Det værste er, at hun aabenbart selv ikke forstaar, hvor slemt det er at ville lyve sig fra noget. Hvis hun virkelig var bedrøvet over det, vilde jeg være mindre ked af det. Jeg har Følelsen af, at *du* heller ikke forstaar, hvor galt det er. Du sidder hele Tiden og prøver paa at undskylde hende i dit stille Sind, det kan jeg tydelig se.«

»Naa — nej, hun er saadan en lille Tingest, man *maa* undskylde hende noget. Husk paa, hun har aldrig faaet nogen Opdragelse.«

»Nu faar hun den i alt Fald,« mente Marilla og slog med Nakken. Resten af Maaltidet forløb under dyb Tavshed.

Da Marilla havde ryddet af Bordet og vadsket op, kom hun i Tanker om, at der var en lille Rift i hendes fine, sorte Kniplingssjal, som hun havde haft paa om

Mandagen. Det var bedst at faa den syet med det samme. Sjalet laa i en Papæske i Skabsskuffen, og idet hun løftede det op, faldt Solstraalerne gennem Ruden paa noget, der skinnede dybt violet. Marilla snappede det med et Udbrud af Forbavselse — næsten Skræk, for det var Amethystbrochen, som hang fast i Sjalet.

»Hvad er dog det? Hvordan i Alverden kan det gaa til? Her er Brochen hel og holden, og jeg, som tror, den ligger paa Bunden af Barrys Dam. Hvad kan Anna have ment med at fortælle, at hun har tabt den? Nu husker jeg, at jeg lagde Sjalet paa Kommoden et Øjeblik, da jeg kom hjem i Mandags, saa har Brochen hængt fast i det. — Nu hører alting op!«

Marilla stod fortabt med Brochen i den ene Haand og Sjalet i den anden. Nu skyndte hun sig ind i Gavlværelset, hvor Anna sad hensunken i sine sørgelige Tanker.

»Jeg har lige fundet Brochen, den hang fast i mit sorte Sjal. Maa jeg nu høre, hvad den lange Historie, du fortalte mig i Morges, skulde betyde?« tog hun Ordet.

»Du sagde, jeg slap ikke ud, før jeg tilstod,« svarede Anna træt, »og saa besluttede jeg at tilstaa, for at komme med paa Skovturen. Jeg fandt paa en Historie og gentog den saa ofte, at jeg kunde den udenad. Men al min Ulejlighed var spildt, da jeg alligevel ikke kom med.«

»Det er det stiveste, jeg endnu har hørt!«

Plejemoderen stod et Øjeblik helt overvældet. Saa vedblev hun i en usædvanlig mild, næsten kærlig Tone:

»Anna, jeg indser nu, at det var galt af mig at tvivle paa dit Ord, da du ellers altid er sanddru. Jeg lover dig herved, at jeg aldrig mere skal tvivle paa dig, selv om du har Skinnet nok saa meget imod dig. Dog, det var rent galt af dig at tilstaa noget, du ikke havde gjort; men *jeg* fik dig til det. Saa det kan vel gaa lige op. Skal vi tilgive hinanden, og saa kan du klæde dig om til Skovturen?«

»Er det ikke for sent endnu?« Anna fløj op som en Raket.

»Nej, Klokken er kun to, de samles først halv tre og spiser ved Tretiden. Vadsk nu dit Ansigt, red Haa-

ret og tag din pæne Kjole paa, imens skal jeg lave en Kurv i Stand til dig, jeg har Masser af Kager fra sidste Bagning. Martin kører dig nok ned til Samlingsstedet.«

»For fem Minutter siden var jeg saa ulykkelig, at jeg ønskede, jeg aldrig var født, og nu vilde jeg ikke bytte med en Prinsesse,« jublede Anna, mens hun vadskede sit forgrædte Aasyn.

— — Efter alle Genvordighederne nød Anna sin første Skovtur dobbelt. Men det allerbedste var vel nok Iskagerne.

»Det var ubeskriveligt, u—be—skrive—ligt, Ord kan ikke udtrykke, hvor vidunderligt de smagte,« sagde hun ved Hjemkomsten. »Vi sejlede seks ad Gangen paa Blomstersøen med det skinnende Vand, og en af Pigebørnene var lige ved at falde i Vandet, da hun plukkede Aakander, bare det havde været mig, det var saa spændende.«

Anna var dødtræt efter alle disse skiftende Oplevelser og kom paa Hovedet i Seng.

»Jeg kan ikke lade være med at le af hendes Tilstaaelse. Men det var et Fejlgreb af mig at tvivle om Sandheden af hendes Ord, saa jeg bærer *min* Del af Skylden,« erklærede Marilla, da hun og Martin sagde god Nat til hinanden. »Hun er svær at forstaa paa mange Maader, men det gaar jo nok.«

Det mente Plejefaderen ogsaa, han triumferede i Stilhed over, at han havde Ret i ikke at tvivle om sin Yndlings Sandruhed.

XIV.

En Koncert, et Overfald og en Tilstaaelse.

»Marilla, maa jeg løbe over til Isabella et Minut,« spurgte Anna aandeløs, idet hun kom farende ned ad Trappen en Februaraften.

»Jeg kan ikke indse, hvorfor du skal løbe ud, naar det er blevet mørkt,« svarede Marilla barsk. »Du gik

hjem fra Skole med Isabella, og I stod og snadrede som to Gæs en halv Time i Sneen, saa jeg synes ikke, du allerede kan længes efter hende.«

»Jamen, hun længes forfærdelig efter mig,« ivrede Anna. »Hun har noget meget vigtigt at fortælle mig.«

»Hvorfra ved du det?«

»Fordi hun lige har signaliseret til mig fra sit Vindue. Vi har lavet en Maade at tale sammen paa med vore Lys og Skrivebøger. Vi sætter Lyset i Vindueskarmen, holder Skrivebogen foran Lyset og trækker den hurtig tilbage igen. Saa mange Gange Lys, som vi tæller, betyder forskellige Ting. Det er *min* Idé, Marilla!«

»Ja, det tør jeg dø paa, at det er,« udbrød Marilla med Eftertryk. »Og det næste I finder paa, er at stikke Ild paa Gardinerne med jeres Signalvrøvl.«

»Nej, vi passer voldsomt paa, og det er saa morsomt. To Gange Lys betyder: »Er du der?« Tre Gange: »Ja!« Og fire Gange betyder: »Kom saa snart, du kan, jeg har noget *meget* vigtigt at fortælle dig.« Isabella har lige nu signaliseret fire Gange, og jeg er ved at sprække af Nysgerrighed.«

»Naa, saa løb da,« sagde Marilla, »men du er her tilbage om ti Minutter. Om ti Minutter, hører du? Glem det nu ikke!«

Anna huskede de ti Minutter og var tilbage i rette Tid, men ingen dødelig fik at vide, hvad det kostede hende at afbryde Samtalen.

»Aah, Marilla, hvad synes du,« begyndte hun hæsblæsende, da hun kom hjem. »Det er jo Isabellas Fødselsdag i Morgen. Hendes Mor sagde, hun skulde bede mig følge hjem med hende fra Skole og blive der hele Natten. Alle hendes Kusiner fra Nybrogaard kommer i en stor, ny Slæde for at høre Koncerten i Diskussionsklubben i Morgenaften. De tager Isabella og mig med — hvis du giver mig Lov, naturligvis. Men det vil du nok, ikke sandt, Marilla? Aah, jeg er saa spændt!«

»Det behøver du ikke at være, min Pige, for du faar ikke Lov til at tage med! Du har meget bedre af at blive hjemme i din lune Seng, og hvad Koncerten vedrører,

da er den Slags Fornøjelser ikke noget for Børn, efter min Mening,« lød Marillas knusende Svar.

»Men Diskussionsklubben er et meget fint Sted,« indvendte Anna.

»Jeg siger heller ikke noget imod Klubben, men du skal ikke føjte om paa Koncerter og blive oppe om Natten. Det passer ikke for Smaapiger, jeg fatter ikke, at Fru Barry giver Isabella Lov.«

»Men det er saadan en højtidelig Anledning,« stammede Anna grædefærdig. »Isabella har kun Fødselsdag een Gang om Aaret, og det kan man da ikke lade være at lægge Mærke til. Misse Anderson skal synge »Kirkeklokken ringer ej«, det er et meget moralsk Digt, som jeg har godt af at høre, og Koret synger fire smukke Sange, der er lige saa alvorlige som Salmer. Præsten holder en Tale, og den maa være lige saa meget værd som en Prædiken! Aah, maa jeg ikke faa Lov?«

»Du hørte, hvad jeg sagde, gjorde du ikke? Tag Støvlerne af og skynd dig i Seng, Klokken er over otte!«

»Der er een Ting til,« prøvede Anna sig endnu en Gang frem i det Haab, at denne sidste Trumf helt vilde overvinde Marillas Modstand. »Fru Barry sagde, vi skulde sove i Gæsteværelset — tænk, hvor det er en Ære for din lille Anna, at hun skal sove i Himmelsengen!«

»Den Ære maa du leve foruden! Gaa nu i Seng, Barn, og lad mig være fri for at høre mere Snak.«

Med Taarer strømmende ned ad sine Kinder vandrede Anna sorgfuld op ad Trapperne.

Martin, der hele Tiden tilsyneladende havde ligget i den dybeste Søvn paa Sofaen, lukkede nu med eet Øjnene op og sagde paa sin bestemte Maade:

»Marilla, du skulde give Anna Lov til at tage med!«

»Nej, jeg gør ikke,« snærrede hun. »Hvem er det, der opdrager Barnet? Er det dig eller mig?«

»Naa — ja, — det er jo dig,« indrømmede Martin.

»Saa bland dig ikke i noget!«

»Naa — ja, — jeg blander mig ikke i noget. Jeg har bare en Mening! Hm! Efter *min* Mening burde du give hende Lov!«

»Hvis Anna fik Lyst til at rejse til Maanen, tvivler jeg ikke paa, at du vil give hende Lov til det,« svarede Søsteren bidsk. »Det kunde endda gaa at blive Natten over hos Isabella, men dette Koncertsjov vil jeg ikke tillade. Hun bliver bare forkølet, faar Hovedet proppet fuldt af Vrøvl og er ødelagt for en hel Uge. Jeg kender det Barns Nerver og ved meget bedre end du, hvad hun kan taale.«

»Jeg synes, du burde give Anna Lov til det,« gentog Martin stædig. Marilla havde hørt den Tone før — hun tav og sukkede.

Næste Morgen, mens Anna var i Færd med at vadske op i Opvadskerummet, standsede Martin paa Vej ud til Laden og sagde saa højt, at Anna kunde høre det:

»Jeg syntes, du burde give Anna Lov til at tage af Sted, Marilla!«

Et Øjeblik kneb det for Søsteren, men alligevel — hun kunde i Grunden godt lide, at Martin en Gang imellem viste sig som »Mand« i Huset. Hun svarede derfor om end tvært:

»Naa, saa kan hun jo faa Lov, siden du absolut vil have det.«

Mens Martin gik ud gennem Forstuen, fløj Anna ind i Køkkenet med en vaad Tallerken i Hænderne.

»Aah, Marilla, Marilla, sig de velsignede Ord om igen!«

»Jeg siger dem ikke mere end een Gang. Det er Martins Skyld, du faar Lov, og hvis du bliver syg af at sove i en fremmed Seng og komme ud i Kulden midt om Natten fra en ophedet Sal, saa er det hans Skyld. Men Anna dog, hvordan er det, du drypper Gulvet til med Tallerkenen?«

»Aah, ja, jeg ved, jeg er et Kors for dig,« sukkede Anna. »Jeg bærer mig altid galt ad, men tænk, alle de Gange, hvor jeg *kunde* have baaret mig galt ad og lod det være! Aah, hvor jeg glæder mig til den Koncert! Det er saa flovt, naar Kammeraterne taler om Koncerter, og jeg slet ikke kender noget til det. Der kan du se, Onkel Martin forstod mig! Det er deiligt at blive forstaaet.«

Anna var altfor ophidset den næste Dag til at kunne klare sig i Skolen. Gilbert Blyth blev hendes Overmand baade i Grammatik og Matematik, men Anna tog sig ikke disse Ydmygelser saa nær som ellers, for hendes Tanker drejede sig kun om Koncerten og Himmelsengen.

Hun og Isabella talte ustandselig om de kommende Glæder, og en strengere Lærer end Hr. Philips vilde have givet dem Anmærkning for Uopmærksomhed.

Diskussionsklubben var en Skoleforening, som Elever fra Kollegiet i Charlottetown havde stiftet. Klubben havde Møde hveranden Uge, men een Gang om Aaret højtideligholdtes en større Fest med Komedie eller Musik. De fleste af Avonleeskolens Elever havde ældre Søstre eller Brødre, der medvirkede paa en eller anden Maade, og alle Skolebørn over ni Aar skulde med. Børnene var derfor opfyldte af Festen og talte ikke om andet.

Annas Glæde begyndte allerede, da hun efter Skoletid sad hos Familien Barry og drak Te sammen med Isabellas Kusiner og Fætre, og saa kom den hyggelige Time i Venindens lille Værelse, mens de pyntede hinanden til Aftenens Glæder.

Isabella redte Annas Forhaar paa en ny, moderne Maade, Anna bandt Isabellas Sløjfer med den Fikshed, hun var berømt for, og de prøvede mindst en halv Snes forskellige Maader at sætte Haaret op paa, før de endelig var færdige og gik ned ad Trappen med højrøde Kinder og skinnende Øjne.

Der for et lille Stik gennem Annas Hjerte, da hun sammenlignede sin egen tarvelige Kjole uden Pufærmer med Isabellas elegante Dragt; men saa kom Slæden, og de smaa Piger blev puttet ned mellem Skindposer og Tæpper. Hestene trak til, og de fløj hen ad den haardtfrosne Vej, hvor Sneen knirkede under Mederne.

Solen var ved at gaa ned. De sneklædte Højder og St. Lawrence Bugtens mørkeblaa Vand glimrede som en mægtig Skaal af Perler og Safirer, kantet med blodrøde Ildgnister. Klokkernes Klingren og Lyden af fjern

Latter fra de andre Slæder forekom Anna som Ellepigernes Leg i Trylleskoven.

»Isabella«, stammede hun og trykkede Venindens Haand under Skindtæppet, »er det ikke som en smuk Drøm altsammen? Jeg er saa lykkelig, jeg synes, jeg maa se anderledes ud, end jeg plejer?«

»Du er nydelig,« svarede Isabella, der selv lige havde faaet Ros for sit Udseende af en af Fætrene og syntes, hun maatte lade Rosen gaa videre.

Programmet for Koncerten var denne Aften lutter »første Klasses Numre«, og for Anna i det mindste, var hvert Nummer mere begejstrende end det forrige.

Da Misse Anderson i rosenrød Silkebluse, en Perlesnor om Halsen og levende Blomster i Haaret, sang »Aftenklokken«, skælvede Anna af Medfølelse, og mens Koret istemte »Højt over Blomster smaa«, stirrede hun op i Loftet, som om hun ventede at se Englehoveder kikke ned. Hendes Latterudbrud, da Sam Stone fortalte om, hvordan »Galoschen lagde Æg«, fik alle omkringsiddende til at le med, saa smittende var hendes Glæde, og da til Slut Hr. Philips oplæste Markus Antonius Ligtale over Cæsar af Shakespeares Tragedie, følte Anna, at hvis bare en eneste Romer havde været nærværende og manet til Oprør, vilde hun paa Stedet have rejst sig og fulgt ham.

Kun eet Nummer lod hende sidde stiv og ubevægelig, og det var, da Gilbert Blyth fremsagde »Bingen ved Rhinen«, skønt Isabella klappede, saa hun fik ondt i Hænderne.

Klokken var elleve, da de to Smaapiger kom hjem, dødtrætte; men med den Nydelse i Behold, at kunne snakke sammen om alle Oplevelserne. De andre var i Seng, og Huset laa stille og mørkt. Anna og Isabella listede ind i Dagligstuen, en lang, smal Stue, som stødte op til Gæsteværelset. Der var varmt, og Kaminilden lyste hyggeligt.

»Lad os klæde os af herinde,« foreslog Isabella, »her er lækkert varmt.«

»Hvor har det dog været en herlig Aften,« sukkede Anna henrykt. »Hvor det maa være dejligt at staa op

og sige Digte frem. Tror du ikke, at vi en Gang bliver opfordret?«

»Jo, naturligvis! De ældste Elever bliver altid opfordret. Gilbert Blyth bliver det ofte, og han er kun to Aar ældre end vi. Hvor kunde du sidde saa ligegyldig, da han sagde: »Der er en anden Kvinde, — ej min Søster«, for han saa lige ned paa dig?«

»Isabella,« svarede Anna med Værdighed, »du er min bedste Veninde, men jeg kan ikke engang tillade *dig* at tale til mig om ham! Er du færdig? Lad os tælle til tre og saa se, hvem der kommer først hen til Sengen og hopper op i den!«

Forslaget tiltalte Isabella. De to smaa, hvidklædte Skikkelser fløj igennem den lange Dagligstue, ind ad Døren til Gæsteværelset og bumpede lige ned i Himmelsengen paa een Gang. I det samme var der noget, som begyndte at røre sig under dem — der lød et Gisp, et halvkvalt Skrig — og en Stemme mumlede:

»Du gode Gud!«

Anna og Isabella vidste ikke, hvordan de kom ned af Sengen og ud af Stuerne, de fandt først sig selv igen, da de skælvende af Kulde listede paa Tæerne op ad Trappen til Soveværelserne.

»Hvad var det — hvad i Alverden var det?« hviskede Anna. Hendes Tænder klaprede lydeligt baade af Frygt og Kulde.

»Aah — det var Tante Josephine,« stønnede Isabella, halvkvalt af undertrykt Latter. »Aah — aah — det var Tante Josephine, hvordan det saa er gaaet til, at hun er her. Aah — hvor hun vil blive rasende ved det Overfald! Det er rædsomt — det er virkelig rædsomt — men har du nogen Sinde oplevet noget saa gruelig morsomt?«

»Hvem er Tante Josephine?«

»Hun er Fars Tante og bor i *Charlottetown*. Hun er umaadelig gammel — vist over halvfjerds — og jeg tror, at hun *aldrig* har været en lille Pige. Vi ventede hende paa Besøg, men ikke allerede nu. Hun er frygtelig, naar hun er vred. Hun vil skænde voldsomt. Men

nu maa vi sove sammen med Minnie — og du kan ikke tænke dig, hvor hun sparker.«

Frøken Josephine Barry kom ikke ned til den tidlige Frokost næste Dag, men Fru Barry smilede venligt til de to Smaapiger.

»Morede I jer godt i Gaar Aftes?« spurgte hun. »Jeg prøvede paa at blive oppe, indtil I kom hjem, for at sige jer, at Tante Josephine var kommet, og at I alligevel maatte sove ovenpaa. Men jeg var saa træt, at jeg maatte gaa i Seng. Jeg haaber, at I ikke vækkede Tante.«

Isabella svarede ikke, men hun og Anna vekslede hemmelige Blikke og kunde knap skjule deres Lystighed. Efter Frokosten skyndte Anna sig hjem og vedblev saaledes at være i lykkelig Uvidenhed om den Oprørstilstand, der herskede i Familien Barrys Hjem, indtil hun sent om Aftenen kom ned til Fru Linde i et Ærinde fra Marilla.

»Du og Isabella har nok været lige ved at skræmme Livet af stakkels, gamle Frøken Barry, saadan som I har overfaldet hende i Nat?« begyndte Fru Linde højtideligt. »Fru Barry var her for et Øjeblik siden. Hun er meget nedslaaet. Gamle Frøken Barry var i et frygteligt Humør, da hun kom ind til de andre, — og jeg kan fortælle dig, at Josephine Barrys Humør aldrig er særlig fornøjeligt. Hun vilde naturligvis ikke tale til Isabella.«

»Det er slet ikke Isabellas Skyld,« indvendte Anna sønderknust. »Det er min Skyld! Det var mig, der foreslog, at vi skulde løbe om Kap ind til Sengen!«

»Det tænkte jeg nok,« triumferede Fru Linde henrykt over at faa Ret i sin Gisning. »Jeg vidste, at det var dig, der havde fundet paa det. *Der* har du lavet en net Redelighed. Frøken Barry kom for at blive en Maaned, og nu siger hun, at hun ikke vil blive en Dag længere og rejser i Morgen. Hun havde lovet at betale et Kursus i Musik for Isabella, men nu vil hun naturligvis ikke gøre noget for den Vildkat. Jeg tænker, de har haft en munter Morgenstund! Barrys er vist fortvivlede, for den gamle Dame er meget rig, og de vil gerne staa paa

en god Fod med hende. Det sagde Fru Barry ikke til mig, men jeg er klog nok og kender Menneskene.«

»Aah —« jamrede Anna, »hvor jeg er ulykkelig. Jeg laver altid Ubehageligheder, baade for mig selv og for alle dem, jeg elsker. Kan De forstaa, hvordan det gaar til, Fru Linde?«

»Du er altfor voldsom og ubetænksom, Barn! Det er Grunden! Du venter aldrig og tænker dig om, — faar du en Idè — vips, maa du sætte den i Værk.«

»Jamen, det er netop det gode ved mine Ideer; de er saa stærke, at de straks maa ud af mig. Hvis jeg venter og spekulerer over dem, bliver de til ingenting. Kender De ikke det, Fru Linde?«

Nej, det gjorde Fru Linde ikke, hun rystede paa sit kloge Hoved og sagde:

»Du maa alligevel lære at tænke lidt, Anna! Du maa lægge dig efter Ordene: »Tænk, før du — springer —« i Særdeleshed op i Himmelsenge.«

Fru Linde lo, men Anna vedblev at være alvorlig. Hun tænkte paa den Tilstand, hendes Venner befandt sig i, og da hun forlod Fru Linde, gik hun lige over til Isabellas Hjem.

I Køkkendøren mødte hun Veninden.

»Din Tante var nok meget vred, ikke sandt?« hviskede Anna.

»Ja,« svarede Isabella lige saa sagte, idet hun undertrykte et Latterudbrud og kikkede over Skulderen hen til den lukkede Dagligstuedør. »Hun var nærved at danse af Arrigskab, og hvor hun skændte! Hun sagde, jeg var den mest uopdragne Tøs, hun i sit Liv havde kendt, og at mine Forældre burde skamme sig over mig. Hun siger, at hun vil rejse. Jeg bryder mig ikke en Smule om det, men Far og Mor er kede af det.«

»Hvorfor sagde du ikke, at det var min Skyld?« spurgte Anna.

»Jeg er ingen Sladderhank, Anna Shirley,« udbrød Isabella i retfærdig Harme. »Det var da ogsaa i det mindste lige saa meget min Skyld.«

»Godt,« svarede Anna bestemt, »saa fortæller jeg hende det selv.«

Isabella saa forbløffet paa hende.

»Hvad vil du? Tag dig i Agt, du kender hende ikke!«

»Gør mig ikke mere bange, end jeg allerede er. Jeg vilde hellere staa foran en Kanonmunding, men det var *min* Skyld, og jeg maa fortælle det. Jeg har heldigvis Øvelse i at tilstaa mine Spilopper.«

»Naa, ja, hun er inde i Stuen. Du kan gaa lige ind. *Jeg* turde ikke gøre det!«

Uden at lade sig skræmme vovede Anna sig ind i Løvens Hule — det vil sige, hun spadserede lige hen til Dagligstuedøren og bankede sagte paa.

En Stemme raabte: »Kom ind.«

Frøken Barry sad og strikkede ved Kaminilden. Hendes Vrede havde ikke lagt sig, og hendes Øjne sendte et skarpt Blik ud over de guldindfattede Briller i den Tanke, at det var den angergivne Isabella, der havde banket paa. Til sin Forundring opdagede hun en lille, fremmed Pige, i hvis blege Aasyn et Par store, graa Øjne syntes paa een Gang at udtrykke fortvivlet Mod og dødelig Skræk.

»Hvem er du?« lød det i en kommanderende Tone.

»Jeg er Anna fra Grønnebrink,« svarede den lille Gæst med skælvende Stemme, idet hun knugede Hænderne sammen. »Jeg er kommet — undskyld Frøken — for at gøre Dem en Tilstaaelse!«

»En Tilstaaelse? Hvad mener du?«

»Det var *min* Skyld, at vi sprang op i Sengen til Dem i Gaar Aftes. Det var mig, der fandt paa det. Isabella havde aldrig kunnet gøre saadan, det ved jeg. Hun er saa dameagtig, Frøken Barry! Det er helt uretfærdigt at skænde paa hende!«

»Naa, saa det er det! Jeg tænker, Isabella syntes ogsaa godt om at springe op i Sengen! Hvad er det for en Opførsel i et ordentligt Hjem?«

»Men det var kun for Løjer,« vedblev Anna ufortrødent. »Jeg synes, De maa kunne tilgive os, naar vi beder Dem om Forladelse! I det mindste maa De tilgive Isabella og lade hende faa sine Musiktimer. Hun elsker Musik, og jeg ved allerbedst, hvad det er at elske noget,

som man ikke maa faa! Hvis De vil være vred paa nogen, maa det være paa mig. Jeg har været vant til, at Folk var vrede paa mig, lige fra jeg var en lille, bitte Pige, saa jeg kan taale det; men det kan Isabella ikke.«

Den gamle Dames Øjne havde mistet meget af deres skarpe Strenghed, og et fornøjet Blink begyndte at tændes i dem. Imidlertid sagde hun dog alvorlig:

»Det er ingen Undskyldning, at I kun gjorde det i Løjer! Da jeg var ung, fandt smaa Piger ikke paa saadan noget. Kan du tænke dig, hvordan man har det, naar man bliver vækket af sin gode Søvn efter en lang, trættende Rejse, ved at to store Pigebørn kaster sig ned paa en?«

»Ja, det kan jeg,« svarede Anna ivrig, »det maa være meget ubehageligt. Men Frøken Barry, har De ikke Fantasi? Kunde De ikke sætte Dem i vores Sted? Vi vidste ikke, der laa nogen i Sengen, og De havde nær skræmmet Livet af os, saa forfærdede blev vi! Vi blev ogsaa snydt for at sove i Himmelsengen, som Fru Barry havde lovet os. Tror De ikke, De kan føle, hvordan det vilde være, hvis De var en forældreløs Pige, som skulde have den store Ære at ligge i Gæsteværelsets Himmelseng?«

Al Strenghed var forsvundet fra den gamle Dames Øjne, og hun brast nu i Latter, — en Lyd, der fik Isabella, som ventede i aandeløs Ængstelse ude i Køkkenet, til at udstøde et Lettelsens Suk.

»Jeg er bange for, at min Fantasi er blevet lidt mat. Det er saa længe siden, jeg har brugt den,« begyndte Frøken Barry i en venlig Tone. »Men sæt dig ned hos mig og fortæl mig lidt om dig selv!«

»Det kan jeg desværre ikke,« svarede Anna bestemt. »Jeg vilde gerne blive, for jeg tror, De er en interessant Dame og meget venligere, end De i Grunden ser ud til! Men det er min Pligt at gaa hjem til Frøken Marilla Cuthbert. Hun er en mageløs rar Dame, der har taget mig til sig for at give mig en god Opdragelse. Hun gør sit bedste, men det er vist meget svært at faa noget godt ud af mig. De maa ikke bebrejde *hende*, at jeg sprang op i Deres Seng. Men førend jeg gaar, vil jeg

bede Dem sige mig, om De tilgiver Isabella, og om De bliver her lige saa længe, som De havde bestemt.«

»Det tænker jeg, hvis du af og til vil komme over og snakke med mig,« svarede Frøken Barry.

Samme Aften erklærede Tante Josephine, at hun havde pakket sin Kuffert ud og havde i Sinde at blive, hvor hun var, og samtidig overrakte hun Isabella et smukt Sølvarmbaand som Tegn paa sin Tilgivelse.

Frøken Barry blev endnu længere end sin første Bestemmelse og var langt behageligere end ellers.

»Det er kun for at lære den Annapige nærmere at kende,« erklærede hun, og Anna og hun blev fine Venner.

»Husk at gæste mig, naar du kommer til Byen, Anna,« sagde hun ved Afrejsen. »Saa kan du sove i Himmelseng hos *mig*.«

»Frøken Barry var alligevel en aandsbeslægtet,« ytrede Anna til Marilla. »Du vilde ikke tro det, naar du saa hende første Gang, men hun er det alligevel. Det er dejligt, der er saa mange af dem her i Verden!«

Josephine Barry glemte ikke Anna, men sendte en Indbydelse til de to Veninder. Pigebørnene var henrykte over Opholdet i det rige Hjem, og alle Oplevelserne inde i Byen! Frøken Barrys Ejendom »Bøgely« laa langt udenfor Charlottetown, men Hest og Vogn stod stadig til deres Raadighed, og de saa Havnen, var paa Udstillinger og til Koncerter, spiste elegante Middage paa flotte Hoteller og morede sig fortræffeligt. Begejstrede, men trætte vendte de tilbage, og i mange Dage stod Munden ikke paa Anna; Marilla og Martin maatte høre om alt, hvad hun havde set og beundret!

Men den første Aften, da Anna sad foran Kaminilden paa Grønnebrink mellem begge Plejeforældrene og lod Munden løbe om alle Herlighederne, endte hun med de Ord: »Det har været en Oplevelse i mit Liv, men det bedste af alt er dog at komme til Grønnebrink igen — komme til sit eget, elskede Hjem.«

XV.

Sort fortvivlet!

En Aften først i Marts Maaned kom Marilla hjem fra et Menighedsmøde. Mens hun vandrede op ad Brinken, dvælede hendes Blik usædvanlig kærligt paa Grønnebrinksgaarden, hvis Vinduer glødede i Solens sidste Straaler.

Hun glædede sig ved Tanken om den lystig brændende Ild og det pænt dækkede Bord, der ventede paa hende, for Anna var virkelig rigtig flink i Huset, baade proper og hurtig. Det var rart, ikke som forhen at komme hjem til en mørk og kold Stue. Og Anna var ogsaa ved at blive noget mere fornuftig i den sidste Tid.

Men der mødte rigtignok Plejemoderen en mindre behagelig Overraskelse, da hun ved sin Indtræden i Køkkenet fandt en udgaaet Ild, intet dækket Aftensbord og Anna forsvundet. Marilla havde beordret hende til at have Teen færdig Klokken 5, men nu maatte hun skynde sig at tage sin pæne Kjole af og selv lave alting til Rette, for at Maaltidet kunde være færdigt, naar Martin kom ind fra Marken.

»Jeg skal lære Frøken Anna at passe Tiden,« mumlede hun ærgerlig, idet hun fyrede op i Kaminen med lidt mere Spektakel end nødvendigt.

Broderen var kommet ind og satte sig taalmodig i sit Hjørne, mens han ventede paa Maden.

»Anna føjter naturligvis om med Isabella,« begyndte Marilla vredt, »de skal brygge Historier eller lave Komedier og andet Vaas, uden at det falder Pigebarnet ind, at Tiden løber fra hende. Men hun skal nok faa at vide, hvordan hun bærer sig ad. Hun har kun Hovedet fuldt af Vrøvl og rager sig ind i den ene Ulykke efter den anden! Naa,« afbrød Marilla sig selv, »nu siger jeg det samme, som Rachel. Jeg blev saa vred paa hende i Aften, da hun sagde det, og hvis Fru Barry ikke havde forforsvaret Anna, saa ved jeg ikke, hvor haardt jeg havde tiltalt hende. For vel har Anna mange Fejl, men Rachel vilde finde Fejl hos Englen Gabriel, hvis han boede

i Avonlee. Desuden er det mig, og ikke hende, der skal opdrage Barnet.«

»Ja, det har du ret i,« mente Martin.

»Men det er Annas Pligt at være hjemme, naar jeg har sagt det og bedt hende sørge for Huset,« vedblev Marilla. »Hun har aldrig før vist sig ulydig eller upaalidelig, saa jeg er bedrøvet over hendes Forsømmelse.«

»Naa — ja — jeg ved ikke,« sagde Martin, der baade var klog og taalmodig, men i Øjeblikket frem for alt sulten. Han vidste af Erfaring, at naar Marilla var vred, havde hun bedst af at tale ud og faa det overstaaet.

»Du dømmer hende maaske for hastigt, Marilla,« fortsatte han. »Kald hende ikke upaalidelig, før du er sikker i din Sag. Maaske der er en Grund — Anna kan give storartede Grunde.«

»Jeg vidste nok, du tog hendes Parti,« svarede Marilla gnaven, »men det er mig og ikke dig, der skal opdrage hende.«

Det blev mørkt, inden Aftensmaden var færdig og blev spist, men stadig udeblev Anna. Ingen lille, aandeløs Pige kom styrtende hjem, angergiven og knust under sin daarlige Samvittighed.

Marilla vadskede op og satte til Side med Sindet fuldt af Vrede imod Plejedatteren. Da Arbejdet var færdigt, skulde hun ned i Kælderen, og hun søgte derfor efter et Lys; der stod altid et i Stagen paa Annas Bord, og hun gik op for at tage det. Idet hun tændte det, vendte hun sig om og opdagede da Barnet liggende næsegrus i Sengen.

»Men hvad er dog dette?« udbrød hun forbavset, »har du sovet, Anna?«

»Nej,« lød det halvkvalt fra Sengen.

»Er du syg?« spurgte Marilla ængstelig og bøjede sig ned over hende.

Anna borede Hovedet dybere ned i Puden, som om hun ønskede helt at forsvinde under Dynen.

»Nej,« mumlede hun, »men vær saa sød at gaa bort og se ikke paa mig. Jeg er sort fortvivlet. Jeg bryder mig ikke det mindste om, hvem der bliver Nr. 1 i Klas-

sen eller skriver den bedste Stil, eller hvem der synger i Søndagsskolen! Det er altsammen Smaating for mig nu, for jeg kommer vist aldrig til at vise mig mere for nogen i dette Liv. Min Fremtid er ødelagt! Vær sød og gaa din Vej, Marilla!«

»Aldrig i mine livsskabte Dage har jeg hørt Mage til Vrøvl,« udbrød Marilla overvældet. »Anna Shirley, hvad er der i Vejen med dig? Hvad har du gjort? Vil du ud af Sengen øjeblikkelig — hører du, hvad jeg siger? Naa, hvad er det?«

Anna gled ned ad Sengen, lydig, men fortvivlet.

»Se paa mit Haar, Marilla,« hviskede hun.

Plejemoderen løftede Lyset og betragtede Annas Haar, der flød som en tung Masse ned over hendes Skuldre. Det saa højst mærkeligt ud!

»Anna, Anna, hvad har du gjort ved dit Haar? Det er jo — *grønt!*«

Hvis man overhovedet kunde bestemme Farven, maatte det nærmest kaldes grønt — en underlig, mørk, kobberagtig, grøn Farve, hist og her med Striber af det oprindelige røde, en Sammenstilling, der ikke kunde kaldes skøn. Aldrig havde Marilla set noget lignende.

»Ja, det er grønt,« stønnede Anna. »Jeg troede, ingenting kunde være værre end rødt Haar, men det er ti Gange værre at have grønt. Aah, du aner ikke, hvor jeg er ulykkelig.«

»Men hvornaar er du kommet i den Ulykke? Jeg maa se at hjælpe dig,« trøstede Marilla. »Kom med ned i Køkkenet — der er altfor mørkt heroppe — og lad mig høre, hvad du har gjort. Jeg har nok ventet et eller andet i lang Tid. Du har ingen gale Streger haft for i over to Maaneder, saa jeg var sikker paa, at der snart kom noget.«

Marilla og den nedbøjede Anna fulgtes ad til det hyggelige Køkken, hvor Martin rædselsslagen for op ved Synet af sin Yndlings mishandlede Haar.

»Hvordan er det, du ser ud?« næsten skreg den ellers saa rolige Mand.

»Ja, det maa du nok spørge om,« tog Marilla Ordet.

»Ud med Sproget, Anna! Hvad har du gjort ved Haaret?«

»Jeg farvede det!«

»Farvede det! Farvede dit Haar! Barn dog, det er syndigt at være saa forfængelig!«

»Jeg vidste nok, det var lidt syndigt,« tilstod Anna ynkeligt, »men jeg syntes, det var Umagen værd at synde, naar jeg kunde blive af med det røde Haar!«

Marilla rystede paa Hovedet. »Hvorfor i Alverden valgte du saa ikke en mørk Farve?«

»Han sagde, det vilde blive dejlig sort, og hvorfor skulde jeg ikke tro ham, — jeg ved, hvad det betyder, ikke at blive troet. Fru Linde siger, vi ikke maa tvivle om nogens Sanddruhed, førend vi har Vidnesbyrd for, at de har løjet. Nu *har* jeg Vidnesbyrdet, — men da jeg talte med ham, troede jeg ham ubetinget.«

»Ham? Hvem? Hvem taler du om?«

»Den Bissekræmmer, der var her i Eftermiddag. Jeg købte Farven af ham!«

»Hvor mange Gange skal jeg sige dig, at du ikke maa lade de italienske Slyngler komme ind i Huset! Jeg vil ikke have dem løbende her hver Dag.«

»Han kom heller ikke ind. Jeg lukkede Døren og satte mig paa Trappen udenfor. Han var ikke Italiener, han var Tysker. Han havde en Kasse med en Masse morsomme Ting i og fortalte saa rørende om sin Kone og sine Børn ovre i Tyskland. Han vilde gerne tjene saa mange Penge, at han kunde faa Raad til at lade dem rejse herover. Jeg vilde gerne hjælpe ham, og saa opdagede jeg Flasken med Haarfarve. Han sagde, den var ægte, og Farven kunde ikke vadskes af. Han var saa venlig at sælge mig den for 50 Øre, for han saa, at jeg ikke ejede mere, men den skulde ellers koste 75.«

»Aah, din godtroende Tosse! Og hvad saa?«

»Saa snart han var gaaet, løb jeg ovenpaa og hældte noget af Flasken paa en gammel Haarbørste og børstede Haaret med den. Saadan stod der i Anvisningen, og jeg brugte hele Flasken op, førend jeg saa rigtig efter. Det var i Skumringen, men da jeg tændte

Lys og opdagede den gruelige Farve, kan du tro, jeg angrede, at jeg lod mig friste. Jeg har angret det i alle disse Timer!«

»Gid din Anger maa lære dig at være varsom for Fremtiden! Nu ser du, hvad Forfængelighed kan føre til,« ytrede Marilla alvorlig. »Vi maa prøve at vadske Haaret.«

Men skønt Marilla vadskede og skrubbede baade Haar og Hoved med Sæbe og Vand, sad Farven fast; Manden havde aabenbart ikke løjet, da han sagde, at den var ægte.

»Hvad skal jeg gøre?« hulkede den lille Pige. »Jeg overlever det ikke! Folk glemmer mine andre Ulykker — baade at Isabella blev fuld, og at jeg fløj i Hovedet paa Fru Linde, men dette vil de aldrig glemme. Marilla, jeg *kan* ikke møde nogen. Jeg er den ulykkeligste Pige paa hele Prins Edwards Ø.«

Annas Fortvivlelse varede en Uge. I den Tid fik hun Lov til at blive fri fra Skole og gik ikke udenfor Døren. Isabella var den eneste, der kendte den sørgelige Hemmelighed, men hun røbede den ikke for nogen. Efter en Uges Forløb sagde Marilla bestemt: »Nu har vi vadsket og gnedet det Haar hver evige Dag. Det kan ikke nytte, hvad vi gør. Sandelig, det var ægte Farve. Der er ikke andet for end at klippe Haaret af, du kan ikke gaa om og se saadan ud, og du kan ikke vedblive at forsømme Skolen.«

Annas Læber skælvede, men hun indsaa den bitre Sandhed i Plejemoderens Ord. Med et tungt Suk hentede hun den store Saks.

»Vil du ikke gøre det med det samme, at det kan blive overstaaet,« bad hun. »Mit Hjerte er sønderrevet, det er en grusom uromantisk Sorg! Pigebørn i Bøger mister deres Haar i Sygdom eller sælger det for et ædelt Formaals Skyld. Jeg er vis paa, jeg vilde ikke være saa ulykkelig over at blive af med det, naar der var saadan en Grund. Jeg kommer til at græde hele Tiden, mens du klipper det af, men det faar være, det er skrækkelig sørgeligt.«

Anna græd, mens Operationen stod paa, og efter at den var fuldbyrdet, sagde Plejemoderen:

»Der er endnu Farve i Hovedbunden, det kan vi tage af med Terpentinolie.«

»Gør det ondt — naa —, det maa jo ske,« sukkede det stakkels Offerlam.

Heldigvis gjorde det ikke ondt, men da Anna senere saa sig i Spejlet, blev hun stiv af Forfærdelse. Hun skyndte sig at vende Spejlet om mod Væggen. »Jeg spejler mig ikke, førend Haaret er vokset ud!« udbrød hun lidenskabelig.

Pludselig vendte hun atter Spejlet om.

»Jo, jeg vil netop spejle mig. Det skal være min Straf; jeg *vil* se paa mig selv, hver Gang jeg kommer herind i mit Værelse, saa ser jeg, hvor grim jeg er. Jeg troede ikke, jeg var forfængelig af mit Haar, fordi det var rødt, men jeg var det alligevel, fordi det var langt og tykt og krøllet. Næste Gang sker der nok noget med min Næse.«

Da Anna kom ned igen, sagde hun stille:

»Jeg ligner et skaldet Faar, Marilla, men det er min egen Skyld.«

»Det maa du finde dig i, — om nogle Maaneder er Haaret vokset ud igen. Men jeg maa sy dig en Hue, du kan ikke komme ud mellem Folk, som du ser ud.«

»En Hue — saadan en, som gamle Koner gaar med?« Anna havde paany Graad i Stemmen.

Den ældre Kvinde kastede et Blik paa det lille forgræmmede, blege Ansigt overfor hende, saa sagde hun paa sin korte Maade:

»Jeg skal sy dig et Par af den Slags Huer, de franske Piger gaar med — de er klædelige.«

»Vil du, Marilla? Aah — hvor du er god imod mig.«

Og to smaa Arme slyngede sig om den strenge Plejemoders Hals.

Næste Morgen, da Anna kom ned, laa der paa Bordet en hvid Hue med en Roset ved hver Side, og det var en henrykt, lille Pige, der skjulte sit mishandlede Hoved under det nydelige Dække.

I Skolen gjorde Anna Opsigt, da hun den følgende Mandag traadte ind i Klassen, men ingen gættede Grunden til, at hun havde anlagt Hue. De fandt alle, at den var nydelig, undtagen Søstrene Maud og Josie Ramsey, der sagde, hun lignede et Fugleskræmsel.

Da Anna kom hjem den Dag fra Skole, fandt hun Marilla liggende paa Sofaen i et af sine sædvanlige Anfald af Hovedpine; men Pigebarnet kunde ikke tie stille med, hvad Maud og Josie havde sagt.

»Jeg svarede dem ikke et Muk,« erklærede Anna, »jeg sendte dem et foragteligt Blik, og saa tilgav jeg dem! Isabella lovede mig et smukt Fløjlsbaand til at binde om Haaret, naar det vokser ud igen — med en lille Sløjfe paa den ene Side. Hun tror, det vil klæde mig! Gør Hovedet ondt, Marilla, taler jeg for meget?«

»Mit Hoved er bedre, men det har været værre end nogen Sinde før. Jeg tror, jeg maa tale med Doktoren om det. Du skal ikke være bange for at forstyrre mig med din Snak. Jeg tager mig det ikke saa nær — jeg er vist blevet vant til det.«

Det var nu Marillas Maade at give til Kende, at hun godt kunde lide at høre sin lille Plejedatters Pludren.

XVI.

En »lækker« Kage!

»Ak ja! I denne Verden gør vi ikke andet end mødes og skilles, som Fru Linde siger,« ytrede Anna sørgmodig en Dag midt i Juni, idet hun kastede Tavle og Skolebøger fra sig paa Køkkenbordet og tørrede sine forgrædte Øjne med et meget vaadt Lommetørklæde. »Var det dog ikke et Held, Marilla,« vedblev hun, »at jeg tog et ekstra Lommetørklæde med paa Skolen i Dag? Jeg havde en Følelse af, at det skulde bruges.«

»Jeg har aldrig før mærket, at du holdt saa meget af Hr. Philips, at du maa bruge to Lommetørklæder til dine Taarer den Dag, han rejser,« erklærede Marilla tørt.

»Jeg tror nu heller ikke, jeg græd, fordi jeg holdt saa forskrækkelig meget af ham,« indrømmede Anna eftertænksomt. »Jeg græd bare, fordi alle de andre græd. Ruby begyndte. Hun har altid paastaaet, at hun hadede Hr. Philips, men ikke saa snart begyndte han sin Afskedstale, før hun brast i Graad. Saa kom alle Pigebørnene med efterhaanden, den ene efter den anden. Jeg prøvede virkelig paa at lade være, Marilla! Du ved, jeg har ikke holdt af Hr. Philips siden den Dag, han lod mig staa til Spot og Spe, fordi Gilbert havde —, men det var Gilberts Skyld.«

Marilla saa alvorlig paa hende.

»Du skulde lade det Nag til Gilbert fare,« sagde hun, men slet ikke i sin sædvanlige, bydende Tone, »det er stygt, at du ikke kan tilgive ham. Barn, Barn, du kan ikke vide, hvad der kommer ud af saadan at gemme paa sin Vrede!«

Anna slog med Nakken.

»Det kan ikke nytte, hvad du siger, jeg vil hade ham hele mit Liv. — — Jeg kunde for Resten ikke lade være at tude over Hr. Philips. Det var helt hjerteskærende. Du skulde have set Sofie, hun pralede for en Maaned siden af, at hun ikke kunde udstaa Hr. Philips og ikke vilde græde en Taare, naar han rejste, og hun var den værste af os alle og maatte laane Lommetørklæde af sin Bror, — Drengene græd naturligvis ikke, — for hun havde kun eet med. Hr. Philips begyndte sin Tale med de dejlige Ord, »Timen til at skilles er kommet.« Aah, hvor det var rørende, han havde selv Taarer i Øjnene. Jeg var saa bedrøvet over alle de Gange, jeg har snakket i Timerne og tegnet Karrikaturer af ham! Jeg ønskede, at jeg var saadan et Dydsmønster som Minnie, hun har ingenting paa Samvittigheden! Da vi gik hjem, græd vi igen, og hver Gang vi var lige ved at glemme det og begyndte at more os, sagde Carrie: »Timen til at skilles er kommen,« og saa snøftede vi allesammen. Jeg er meget bedrøvet, men man kan da ikke blive ved at være det, naar man lige har faaet to Maaneders Ferie, vel, Marilla?«

»Nej, om nogle Minuter har du saamænd glemt *det*,« trøstede Marilla.

»Vi mødte ogsaa den nye Præst og hans Kone,« vedblev Anna, »og jeg kunde ikke lade være at kikke paa dem; man maa da have Interesse for en ny Sjælesørger, ikke sandt? Hans Kone er meget smuk, hun havde en dejlig, lyseblaa Musselins Kjole paa, med store Pufærmer og Roser paa Hatten. Sofie syntes, at hun var for pyntet for en Præstekone, men det er Synd at sige, for jeg ved, hvordan det er at længes efter at have Puffer paa Ærmerne! De siger, hun er nygift, og saa maa hun da have Lov at pynte sig lidt. De skal bo hos Fru Linde, indtil de kan flytte ind i Præstegaarden.«

Samme Aften gik Marilla ned til Fru Linde med en Filererramme, hun havde laant sidste Vinter. Hvis Marilla havde andre Grunde til Gæstet end den, hun angav, saa lod det til, at de fleste af Avonlees Beboere havde samme Trang til et Gæste hos Fru Linde. Mangfoldige Ting, som den velvillige Dame havde laant ud og aldrig ventet at skulle se mere, blev afleveret denne Aften.

Den store Tildragelse, at den nye Præst var kommet, og at han havde sin Kone med, vakte et Røre i den lille Landsby, hvor Dagene gik saa ensformigt, og hvor der sjældent skete noget.

Gamle Pastor Bell, som Anna paastod manglede Fantasi, havde taget sin Afsked efter atten Aars Forløb. Han var Enkemand, da han kom, og vedblev at være det. I Februar Maaned holdt han sin Afskedsprædiken og rejste bort fra sine Sognebørn, der holdt af deres gamle Præst, mere for hans venlige Hjertes Skyld, end fordi han var nogen stor Taler.

Siden den Tid havde Folkene i Avonlee Søndag efter Søndag hørt en Mængde forskellige Præster tale paa Prøve i deres Kirke. Sogneboerne havde Ret til selv at vælge deres Præst, og en vis lille, korthaaret Pige, der sad i en Krog af Kirken, havde ogsaa sin Dom færdig om hver af »Kandidaterne«.

»Hr. Smith passede ikke,« erklærede Anna, da hun og Martin en Søndag Formiddag var alene hjemme,

»han havde ikke mere Fantasi end Hr. Bell, og Hr. Terry havde *for* meget af den. Den løb af med ham, som den løber af Sted med mig. Jeg er glad over, det blev Hr. Allan, ham kan jeg godt lide, for hans Prædiken var saa køn, og han talte saa jævnt og naturligt. Fru Linde siger, at hans Kones Familie er meget respektabel, og alle Damerne i den er gode Husmødre! Det er saa rart for en Præstefamilie, at Manden er fornuftig og Konen en god Husmoder! Det siger Fru Linde.«

— Den nye Præst og hans unge Kone gjorde et godt Indtryk paa deres fremtidige Sognebørn. Alle syntes om den frimodige, glade unge Præst og hans smukke, venlige Hustru. Anna blev straks begejstret over Fru Allan og var henrykt over at have fundet endnu en »aandsbeslægtet«.

»Fru Allan er fuldkommen elskelig,« udbrød hun en Søndageftermiddag. »Hun har taget vores Klasse i Søndagsskolen, og hun er en udmærket Lærerinde. Hun sagde lige ud, at hun ikke kunde lide at gøre os saa mange Spørgsmaal, og det er netop ogsaa min Mening; vi skulde i Stedet for spørge hende om, hvad vi selv vilde, og jeg gjorde hende mange Spørgsmaal, kan du tro.«

»Ja, det tvivler jeg ikke om,« sagde Marilla med den dybeste Overbevisning.

»For Resten spurgte kun Ruby om noget,« fortsatte Anna, »og hendes Spørgsmaal syntes jeg ikke passede til det, vi talte om. Vi havde om Daniel i Løvekulen, og hun spurgte, om Søndagsskolen fik Skovtur i Aar. Men Fru Allan blev slet ikke vred, hun smilede bare og sagde »Ja!« Hun har et yndigt Smil, med virkelige Smilehuller i Kinderne! Bare jeg havde Smilehuller, Marilla!«

»De kommer nok,« mente Plejemoderen. »Du har virkelig faaet en hel Del Sul paa Kroppen.«

»Jeg spiser jo ogsaa som en Tærsker, — og du propper mig med Æg og Fløde, du rare, gode Marilla.«

Annas Praten om de nye Præstefolk gjorde Marilla eftertænksom; men det var ikke de religiøse

Spørgsmaal, der sysselsatte hendes Tanker, det var derimod husmoderlige Pligter, som tyngede hendes Samvittighed.

»Jeg tror, vi maa bede Hr. og Fru Allan herop en Dag til Te,« sagde hun efter en kort Overvejelse. »De har været næsten alle Steder, undtagen her. Næste Onsdag vilde passe! Men ikke et Ord til Martin, for hvis han faar det at vide, finder han et Paaskud til at blive borte. Han var blevet saa vant til gamle Pastor Bell, at han ikke brød sig om ham, men han vil sætte sig paa Bagbenene, naar han skal gøre Bekendtskab med den nye Præst, og Præstefruen vil skræmme ham fra Vid og Sans.«

»Jeg skal være tavs som Graven,« forsikrede Anna. »Aah, Marilla, maa jeg lave en Kage? Jeg vil saa gerne gøre noget for Fru Allan, og du ved, at jeg godt kan lave en lækker Lagkage.«

»Det skal du faa Lov til,« svarede Marilla.

Mandag og Tirsdag gik med store Forberedelser paa Grønnebrink. At skulle have Præsten og hans Kone til Te var en meget vigtig og alvorlig Ting. Marilla var fast besluttet paa ikke at ville staa tilbage for nogen Husmoder i hele Avonlee.

Anna var fuldstændig vild af Glæde og Spænding. Hun fortalte Isabella om Selskabet, da de Tirsdag Aften ved Solnedgang sad paa de store, røde Sten ved Blomstersøen og lavede »Regnbuer« i Vandet med smaa Kviste dyppet i Harpiks.

»Alt er færdigt, Isabella, undtagen min Kage, og den skal jeg lave i Morgen, naar Marilla bager sine Kiks. Du kan tro, vi har haft travlt, Marilla og jeg! Det er saadant et Ansvar, at have Præstefamilien til Te. Du skulde se vores Køkken, det er et Syn!«

»Hvad skal I have at spise?« frittede Isabella nysgerrig.

»Aah, en rædsom Masse dejlige Sager: Stegte Kyllinger og kold Tunge og flere Slags Syltetøj og tre forskellige Kødretter og Annanaspie med Flødeskum og en anden Frugtkage og Marillas berømte henkogte Blommer, som hun altid gemmer til Præstens, og Pundkage

og Kiks, som jeg sagde før. Vi skal ogsaa have hjemmebagt Brød, hvis Præstens Mave ikke kan taale det andet. Jeg bliver helt kold af Skræk, naar jeg tænker paa min Kage. Tænk, Isabella, hvis den mislykkes! Jeg drømte i Nat, at en Nisse jagede efter mig med en uhyre Lagkage i Stedet for Hoved.«

»Det gaar nok godt,« trøstede Isabella, der altid var en opmuntrende Veninde. »Den Kage, du lavede til Skovturen i Ørnedalen, var meget fin i Smagen.«

»Ja, men Kager har en rædsom Lyst til at mislykkes, naar man allermest ønsker, at de maa lykkes,« sukkede Anna, og sendte nok en vel indsmurt Kvist til Søs. »Jeg maa stole paa Heldet og være meget varsom, naar jeg rører Melet ud. Aah se, Isabella, den dejlige Regnbue, min Kvist lavede i Vandet, Nymfen, der bor dernede, tror vist, det er hendes Silkesjal.«

»Du ved jo godt, at der ikke eksisterer Nymfer,« paamindede Isabella alvorlig; hendes Moder skændte altid paa hende, naar hun gengav en af Annas poetiske Fordrejelser af Virkeligheden.

»Aah, det er saa nemt at forestille sig, at de lever,« vedblev Anna. »Hver Aften, inden jeg gaar i Seng, kikker jeg ud af Vinduet og bilder mig ind, at jeg kan se hende sidde hernede ved Søen og spejle sig i Vandet!«

Onsdagmorgen kom. Anna var oppe ved Daggry, altfor ophidset til at kunne sove længere Hun havde faaet en stærk Snue af at pjadske i Vandet den foregaaende Aften, men intet mindre end en Lungebetændelse kunde have standset hendes Interesse for Kagebagningen denne højtidelige Dag. Straks efter Morgenmaaltidet tog hun fat paa Tilberedelserne, og da hun endelig skubbede Pladerne ind og lukkede Ovndøren, drog hun et langt Lettelsens Suk.

»Jeg er sikker paa, at jeg har glemt det vigtigste, Marilla! Tror du, de vil hæve sig? Tænk, hvis Bagepulveret ikke duer? Fru Linde siger, at man aldrig mere kan stole paa Bagepulver, fordi al Ting bliver forfalsket. Marilla, hvad skal vi gøre, hvis Kagerne ikke hæver sig?«

»Jeg har Kager nok foruden.« Marilla tog Sagen med knusende Ro.

Kagerne hævede sig imidlertid og var lækre gule, da de blev taget ud af Ovnen. Straalende af Glæde lagde den lille Pige Syltetøj mellem Kagelagene og saa allerede i Fantasien, hvordan Fru Allan lod sig dem smage og maaske vilde bede om endnu et Stykke.

»Du sætter naturligvis Testellet med Rosenknopperne frem, Marilla? Men maa jeg ikke pynte Bordet med Bregner og vilde Roser?« lød Annas Bøn.

»Det er kun noget Snavs,« vrissede Marilla. »Maden gør Udslaget og ikke de dumme Blomster!«

»Fru Barry havde Blomster paa sit Bord,« sagde Anna, der ikke var helt blottet for Slangens Snildhed, og hun fortsatte ufortrøden:

»Præsten roste hende saa meget og sagde, at det var en Fest for Øjet, lige saa vel som for Ganen.«

»Gør som du vil,« kom det hastigt fra Marilla, der ikke var til Sinds at lade sig sætte i Skygge af nogen anden. »Men lad der være Plads til Fade og Tallerkener!«

Anna overgik næsten sig selv, Bordet var et lille Vidunder af Skønhed, Blomster og Bregner passede i Form og Farve til Stellet og hele Arrangementet saa luftigt og let, som det var et Maaltid for Alfer og ikke for sultne Mennesker.

Da Gæsterne traadte ind ad Døren, blev de staaende og udbrød i begejstrede Ord og Lovtaler over det smukke Syn. »Det er Annas Værk,« indrømmede Marilla lidt ærgerlig, og Anna syntes, at Fru Allans glade Smil var en Lykke, hun knap kunde bære.

Martin var til Stede, lokket ind, kun Anna vidste, hvorledes. Da Marilla havde opgivet ham, fordi han af lutter Generthed blev umedgørlig stædig, begyndte Anna at snakke godt for ham, og Følgen blev, at han nu sad for Bordenden i Stadsklæder og hvid Flip i Halsen. Han talte nok saa fornøjet med Præsten, til Fruen mælede han ikke et Ord, men det kunde man heller ikke kræve af ham.

Det gik saa lystigt som paa en Bryllupsdag, lige til

Annas Lagkage blev budt om. Fru Allan, der allerede havde maattet spise en overvældende Mængde Mad, afslog først at tage noget af den, men Marilla, der saa Plejedatterens Skuffelse, nødte hende smilende:

»De maa endelig prøve den, Fru Allan! Anna har udtrykkelig lavet den for Deres Skyld.«

»Ja, saa maa jeg virkelig smage den,« lo Fru Allan og tog et stort Stykke; det samme gjorde baade Præsten og Marilla. Fru Allan puttede først et Stykke i Munden, og hendes Ansigt fik et besynderligt Udtryk. Hun sagde imidlertid ikke noget og blev tappert ved at spise, men Marilla havde lagt Mærke til hende og skyndte sig at smage Kagen.

»Anna!« raabte hun rædselsslagen, »hvad i Alverden kom du i den Kage?«

»Kun hvad der stod i Opskriften,« svarede Anna forskrækket. »Er der noget galt?«

»Den er umulig! Fru Allan spis ikke mere — smag den selv, Anna! Hvad for et Krydderi har du brugt?«

»Vanilleessens,« stammede Pigebarnet, blodrød i Hovedet af Fortvivlelse. »Kun Vanille, Marilla! Det maa være Bagepulveret, jeg tænkte nok, at Bage — —«

»Vrøvl! Gaa hen og tag den Vanilleessens, du brugte.«

Anna fløj ud i Køkkenet og vendte tilbage med en lille Flaske, halvfuld af en brunlig Vædske; udenpaa Flasken stod trykt »Bedste Vanilleessens.«

»Vorherre bevares, Anna, du har krydret Kagen med Valerianadraaber! Jeg slog Flasken itu forleden Dag og hældte Resten i en tom Vanilleflaske. Det er paa en Maade min Skyld, fordi jeg ikke varede dig ad, men hvor kunde du lade være at lugte, hvad det var?«

Anna brast i Graad og med Ordene: »Det kunde jeg ikke, for jeg har saadan en Snue!« styrtede hun ud af Døren og gemte sig i sit lille Gavlværelse, hvor hun kastede sig paa Sengen og græd ustandselig.

Lidt efter lød der Trin paa Trappen, og Døren gik op.

»Aah — Marilla,« hulkede Anna uden at løfte Hovedet. »Jeg har gjort mig umulig for evig. Hvordan

skal jeg kunne overleve det? De vil snakke om det i hele Avonlee. Isabella vil spørge mig, hvordan Kagen blev, og jeg bliver nødt til at fortælle hende det hele. De vil pege Fingre ad mig og sige, der gaar hun, der kom Medicin i Kagen. Gil — Skoledrengene vil le ad mig! Aah, Marilia, hvis du har Gnist af Medlidenhed med mig, saa lad mig være fri for at gaa ned og vadske op, før Præsten og Fruen er gaaet, for jeg kan aldrig mere se paa Fru Allan. Hun tror vist, jeg vilde forgive hende. Fru Linde kender en forældreløs Pige, der forgav sine Velgørere. Men Valeriana er ikke Gift, for man bruger den til at tage ind, men naturligvis ikke i Kager — vil du ikke fortælle Fru Allan det?«

»Prøv at se op og fortælle hende det selv,« sagde en munter Stemme. Anna fløj op — dèr stod Fru Allan ved hendes Seng og saa paa hende med et fornøjet Smil.

»Min søde Pige, du maa ikke græde mere,« udbrød hun forskrækket over Barnets forstyrrede Miner. »Det er kun en pudsig Fejltagelse, som vi alle kan komme til.«

»Ak nej, det ligger til mig at gøre Ulykker,« sukkede Anna fortabt. »Jeg vilde netop saa gerne have lavet Dem en lækker Kage, Fru Allan!«

»Det ved jeg, lille Ven, og jeg kan forsikre dig, jeg er lige saa glad over din kærlige Tanke og al din Ulejlighed, som hvis Kagen var blevet udmærket. Men nu maa du holde op at græde og gaa ned med for at vise mig din Have. Jeg hører, du har et Stykke for dig selv. Jeg vil gerne se den, for jeg holder saa meget af Blomster.«

Anna lod hende føre sig ned og blev omsider trøstet, mens hun spekulerede over den Lykke, at Fru Allan ogsaa hørte til de »aandsbeslægtede«. Der blev ikke talt mere om »Medicinkagen«, og da Gæsterne var gaaet, opdagede »den uheldige Kokkepige«, at hun havde moret sig over Forventning godt.

Alligevel sukkede hun dybt:

»Er det ikke godt at tænke paa, at i Morgen er der en ny Dag, hvor der endnu ingen Ulykker er sket!«

»Jeg er sikker paa, du laver en Mængde Ulykker

igen i Morgen,« svarede Marilla. »Jeg har aldrig truffet din Lige i den Retning, Anna!«

»Ja, det ved jeg,« indrømmede Pigebarnet. »Men har du ikke lagt Mærke til en opmuntrende Side hos mig? Jeg gør aldrig den samme Ulykke to Gange!«

»Hvad Fordel er der ved det, naar du bestandig gør nye?«

»Kunde du ikke tænke dig, at der *maa* være en Grænse for, hvormange Ulykker eet Menneske kan gøre, og naar jeg er kommet til Ende med dem, saa er der ikke flere. Er det ikke en trøstende Tanke — jeg —«

»Gaa ud og giv Grisen Kagen,« afbrød Marilla utaalmodig. »Der er ingen Mennesker, der kan spise den, og dine Ulykker har vi hørt nok om!«

XVII.

Den skibbrudne Lillie-Mø.

Henad Sommeren var Annas Haar vokset godt ud igen. Det var jo umuligt andet, end at Kammeraterne efterhaanden fik Nys om, hvorfor hun altid gik med Hue, men Historien var da allerede gammel, og hun var ikke helt det »skaldede Faar« som i den første Tid.

Det »nye «Haar stod i Brus om Annas fine Ansigt og kunde snart flettes som ellers, men hun saa sig knap i Spejlet. Hun *vilde* kue sin Forfængelighed, og saadan gik det til, at hun ikke med sin sædvanlige Snakkesalighed kom frem med den Tanke, den glædelige Tanke, at Haarets Farve syntes at have faaet et gyldent, rødligblondt Skær i Stedet for det udpræget røde. I Ferien foreslog Anna et Par af Skoleveninderne, at de i Forening skulde opføre Tennysons Digt »Elaine«. Det var jo hendes gamle Yndling, som hun allerede ved sit Komme til Grønnebrink havde fortalt Marilla om.

I Skolen gennemgik de hele Værket om Kong Ar-

thur og hans ædle Riddere. Mest fængledes de dog af Fortællingen om Ridder Lancelot, der mødes med:

»Elaine, den fagre og den elskelige,
»Elaine, den Lillie-Mø paa Astolat.«

Ridder Lancelot, der er bundet af Elskov til Kong Arthurs skønne Dronning Guinevra, kan ikke elske Elaine, og efter mange Klager dør den stakkels Elaine af Kærlighed til Ridderen.

Det var saa romantisk altsammen, og Pigebørnene forkortede Digtet og lavede om paa det, saa der knap blev Mening tilbage. Men de var alle begejstrede, og Anna klagede i høje Toner over, at hun ikke levede i den romantiske Fortid. De var nu i Færd med at fordele Rollerne.

»Anna, du maa være Elaine,« foreslog Isabella.

»Nej, det gaar ikke an,« svarede Anna, »for det er latterligt at have en rødhaaret Elaine. Ruby maa være det, hun er meget smukkere end jeg, og hun vil tage sig ud, naar hun flyder henad Floden paa Ligbaaren: »Alt hendes lyse Haar frit strømmet ned,« ved I, det hedder, saa hun kan ikke være rødhaaret.«

»Nej, nej,« protesterede Ruby gysende. »Jeg tør ikke flyde alene paa Vandet. Det er en anden Sag, naar vi er flere, og vi kan sidde op, men alene og saa ligge med lukkede Øjne! Jeg vilde dø af Skræk!«

Det var det uheldige ved Lillie-Møens dødelige Afgang, at hun af sin Fader og sine Brødre havde krævet at blive flaadet ned til Kong Arthurs Slot, hvor Hr. Lancelot opholdt sig, men det var netop denne romantiske Idé, som tiltalte Anna. Veninderne blev ved at overtale hende til at udføre Elaines Rolle, og Isabella sagde, som Svar paa hendes Beklagelse over sit røde Haar:

»Alvorlig talt, Anna! Dit Haar er næsten ikke mere rødt, det har kun en »rødgylden« Glans, som gør det ligefrem smukt ,og dine Kinder har akkurat den fine blege Farve som Rubys.«

»Synes I virkelig, mit nye Haar er blevet kønt,«

udbrød Anna rødmende af Glæde, »undertiden har jeg selv troet det, men har aldrig turdet sige det.«

»Det er virkelig kønt,« sagde den smukke Ruby nedladende. Hun havde længe hemmelig beundret Annas »nye« Haar, der blev holdt sammen af et flot Fløjlsbaand med en stor Sløjfe.

Pigebørnene stod paa Flodbredden, hvor en lille Pynt skød sig ud i Vandet. Yderst ude paa Pynten var der bygget en Landingsbro, hvor Børnene tit morede sig med at fiske Laks, og Anna og Isabella havde faaet Lov til at ro i den lille, fladbundede Baad, som Hr. Barry havde liggende der til Brug ved Andejagter.

Endelig lod Anna sig overtale og paatog sig Rollen som Elaine.

»Ruby maa være Kong Arthur og Jane Guinevra, Isabella, du skal være Lancelot, ikke?« foreslog Anna. »Men først maa I alle tre være Elaines Far og Brødre; den stumme Tjener, der skulde styre Flaaden, maa vi jo opgive. Men vi maa pynte Baaden med sort, — hør, Isabella — din Mors store, sorte Sjal vilde være udmærket. Vi maa straks holde en Prøve.«

Det sorte Sjal blev hentet, Anna bredte det over Baaden og lagde sig derefter ned i den med lukkede Øjne og foldede Hænder.

»Uh, hun ser ud, som om hun var død,« hviskede Ruby ængstelig, idet hun stirrede ned paa Annas blege Aasyn, der under Birketræernes Skygger saa endnu blegere ud end ellers.

»Jeg bliver saa bange,« udbrød Ruby igen. »Tror I, at det er rigtigt af os? Fru Linde siger, det er en Synd at spille Komedie!«

Anna rejste sig halvt op. »Ruby, du burde ikke nævne Fru Linde,« genmælede hun strengt. »Det ødelægger Virkningen, for dette her foregaar Hundreder af Aar, før Fru Linde blev født. Jane, gør mig i Stand. Det passer sig ikke, at Elaine taler, naar hun er død.«

Jane overtog sin moderlige Rolle. Med megen Højtidelighed bredte hun et Klavertæppe over Anna — desværre var det umuligt at skaffe det gyldne Dække, Elaine egentlig krævede — men da Klavertæppet, skønt

gammelt og falmet, var af gult Krepeflor, passede det godt til Øjemedet. Den hvide Lillie, Elaine skulde have i Haanden, hørte ogsaa til Umulighederne, men en blaa Iris var lige saa smuk.

»Nu er hun færdig,« sagde Jane, »vi maa kysse hende paa Panden og sige hende far vel. Ruby, tal du først som den ældre Broder, saa bedrøvet du kan. Smil lidt Anna, du ved jo, »hun laa, som om hun smiled«.«

Ruby og Isabella deklamerede nu højtidelig som Elaines to Brødre:

»Søster, — ak, far vel for stedse!«
»Nu far vel, vor søde Søster!«

og i det samme puffede Jane til Baaden, der med et Bump for ud i Vandet over nogle gamle Pæle og derpaa vuggede langsomt videre ført af Strømmen.

De tre Pigebørn skyndte sig gennem Skoven til den næste Pynt, hvor de fra gentagne tidligere Forsøg vidste, at Baaden blev drevet i Land. Her skulde de som Kongen, Dronning Guinevra og Ridder Lancelot modtage Elaine.

Imidlertid nød Anna Fornøjelsen ved sin romantiske Stilling ude i den vuggende Baad, indtil der paa een Gang hændte noget højst uromantisk. Vandet begyndte at strømme ind i Bunden af Baaden. Der var knap gaaet et Par Minutter, før den stakkels Elaine blev nødt til at rejse sig, samle baade »Overtæppet« og »Pyntetæppet« og kikke ned i Bunden. Der opdagede hun til sin Rædsel et Hul, hvor Vandet strømmede ind. Pælene ved Landgangsbroen havde slaaet en af Brædderne under Bunden løs, da Baaden blev puffet over dem.

Pigebarnet var straks klar over, at hun var i virkelig Fare. Baaden maatte snart synke — og hvor var Aarerne? De laa paa Flodbredden!

Hun udstødte et eneste lille, forskræmt Skrig, som ingen hørte; men hun mistede ikke sin Omtanke. Der var kun Haab om Redning paa een Maade.

I sin Angst syntes hun, det varede saa længe som

et helt Aar, mens Baaden flød ned ad Strømmen og stadig sank dybere. Hun samlede sine Tanker, og i sin store Nød bad hun Gud om at hjælpe sig, mens hun med stive Øjne stirrede frem imod den store Bro, der førte over Floden. Hun vidste, at Pillerne, der bar den, var gamle Træstammer med store Knaster og afhuggede tykke Grene, hvor hun kunde gribe fat og redde sig op, hvis bare Gud vilde lade Baaden drive hen imod en af dem, inden den sank.

Den ene Gang efter den anden gentog hun højt: »Kære Gud, lad Baaden lande ved en Pæl, saa skal jeg nok selv gøre Resten,« og hendes Bøn blev hørt; Baaden stødte lige op ad Pillen.

I samme Nu sprang Anna til og fik grebet fast om Stammen. Der hang hun, en højst uromantisk Stilling for en afdød Ridderdame, men den moderne lille Pige havde lært Gymnastik og vidste, hvordan hun kunde støtte Arme og Fødder sikrest mod de fremspringende Punkter. Hendes Tanker fløj i et Nu med et takkende Suk imod den usynlige Haand, der havde styret Baaden, og saa tænkte hun paa den menneskelige Hjælp, der maatte til for at bringe hende i Land.

Imidlertid drev Baaden videre og sank midt i Floden paa den modsatte Side af Broen. Ruby, Jane og Isabella, der stod og ventede paa Pynten, saa den forsvinde for deres Øjne, og tvivlede ikke om, at Anna var sunket til Bunds med den.

Et Sekund stod de stille af Rædsel, saa gav de sig alle tre til at skrige himmelhøjt og styrte af Sted gennem Skoven over Stok og Sten, uden at kaste et Blik ud til Broen, hvor deres Kammerat hang og klamrede sig fast.

Anna havde baade hørt og set dem, og det gav hende Haab om snarlig Hjælp.

Alligevel gik det ene Minut efter det andet, og hvert af dem syntes den ulykkelige Lillie-Mø at være en Time. Hvorfor kom der ingen? Hvor var Pigebørnene henne? Tænk, om de alle var besvimet! Sæt, der slet ingen kom. Sæt, at hun blev saa træt, at hun ikke kunde holde sig fast længere! Anna kikkede ned paa det

uhyggelige, grønne Vand under hende med de lange, olieglatte Bølger og gøs. Hendes Fantasi begyndte at arbejde, og de mest grufulde Billeder rullede sig op for hende om en sørgelig Død!

Endelig, da hendes Kræfter næsten var udtømt, og hun syntes, at hun ikke kunde udholde Pinen i Arme og Ben et Minut længere, kom en stor Dreng roende ind under Broen: Det var hendes Arvefjende Gilbert!

Han saa op og opdagede til sin store Forbavselse et lille, blegt Ansigt og et Par store, forfærdede Øjne, der trods hendes brydsomme Stilling stirrede vredt ned paa ham.

»Anna Shirley! Hvordan i Alverden er du kommet der?« raabte han.

Uden at vente paa Svar roede han Baaden hen til Pillen og rakte Haanden op imod hende.

Der var ikke andet at gøre end at tage mod hans Hjælp. Anna klyngede sig til Gilberts Haand og klatrede ned i Baaden, og der sad hun, snavset og vred. Det var overordentlig vanskeligt at holde paa Værdigheden under de Omstændigheder.

»Hvad er der sket?« spurgte Gilbert og tog fat paa Aarerne.

»Vi legede Elaine,« forklarede Anna stift uden at se paa sin Redningsmand, »og jeg skulde flyde med Ligbaaren — Baaden mener jeg — ned til Camelot; men Baaden var læk, og saa klatrede jeg op paa Pillen. Pigebørnene løb efter Hjælp. Vil du sætte mig af ved Hr. Barrys lille Landingsbro?«

Gilbert roede ind til Broen, og Anna sprang let i Land uden at tage imod hans Haand.

»Mange Tak for Hjælpen,« sagde hun afmaalt og vilde gaa sin Vej. Men Gilbert sprang ogsaa ud af Baaden og lagde sin Haand paa hendes Arm.

»Anna,« sagde han hurtig, »hør nu! Skal vi ikke blive Venner? Jeg er meget ked af, at jeg gjorde Nar ad dit Haar den Gang. Jeg vilde ikke saare dig, det *var* jo kun en kaad Spøg. Og nu er det saa længe siden. Det gjorde mig virkelig ondt, at jeg blev Skyld i, at du fik Straf. Jeg synes, dit Haar er udmærket smukt nu!

Paa Ære, det er min oprigtige Mening! Anna, tilgiv mig og lad os saa være Venner! Bliv ikke ved at være vred, vi kunde have saa megen Morskab sammen. En Mand kan fejle, men naar han angrer og beder om Forladelse, saa synes jeg, han burde faa Tilgivelse!«

Anna tøvede. Et Øjeblik skød Tanken om den forfærdelige Time under den sorte Tavle frem i den fintfølende, ærgerrige Piges Sind.

Saa løftede hun Hovedet og saa op paa Drengen. Han stod der foran hende, frimodig og dog ærbødig; det ivrige, halvt bedende, halvt sky Udtryk i hans smukke, brune Øjne undrede hende, og med eet fik hun en besynderlig, heftig Hjertebanken. Næsten uden at vide, hvad hun gjorde, rakte hun ham Haanden, mens en stærk Rødme farvede hendes blege Kinder, — saa vendte hun sig om og løb op ad Stien.

Et Øjeblik saa Gilbert efter hende, derpaa sprang han ned i sin Baad og roede ud i Floden med et Par kraftige Aaretag.

Anna løb videre op mellem de store Ahorntræer, skønt hun syntes, at hun trængte til at sætte sig ned og tage sig en ordentlig Grædetur ovenpaa alle de Sindsbevægelser.

Hun mødte imidlertid de tre Pigebørn, før hun var naaet halvvejs op i Skoven. De kom styrtende tilbage til Floden, aandeløse og helt ude af sig selv. De havde været baade hos Isabella og paa Grønnebrink uden at finde nogen hjemme.

Da de opdagede Anna fri og frelst, kastede Isabella sig om Halsen paa Veninden og raabte hulkende:

»Aah — Anna, vi troede — du var druknet — jeg syntes, jeg havde myrdet dig, fordi jeg overtalte dig til at være Elaine. Aah — Anna, hvordan blev du frelst?«

»Baaden stødte imod en af Pillerne under Broen, og jeg klatrede op paa den og holdt mig fast.«

»Men hvordan kom du i Land?«

Anna slog Øjnene ned og fortsatte med sagte Stemme:

»Gilbert Blyth kom tilfældigvis roende. Han fandt mig og hjalp mig ned i sin Baad.«

»Det var dejligt,« udbrød Jane, »hvor det er romantisk! Nu vil du vel tale til ham efter alt det?«

»Ja,« svarede Anna, »vi er Venner fra nu af. Men Pigebørn, jeg vil aldrig mere høre det Ord »romantisk«. Jeg er saa bedrøvet over, at I altid kommer i Besvær og Ængstelse for min Skyld. Jeg er født under en uheldig Stjerne, jeg bringer altid mine bedste Venner i Ulykke. Og din Fars Baad er ødelagt, Isabella! Jeg har en Forudanelse om, at vi aldrig mere faar Lov til at ro ud alene.«

Annas »Forudanelse« slog til, og baade i det Cuthbertske og det Barryske Hjem blev Forfærdelsen stor, da Tildragelsen blev dem fortalt.

»Kan du aldrig blive fornuftig, Anna?« klagede Marilla, da hun havde hørt Historien.

»Jo, det bliver jeg nok,« lød Annas forbavsende muntre Svar. Hun havde faaet Tid til at græde ud i Ensomhed oppe i sit lille Gavlværelse og følte sig saa glad og oplivet. »Du skal se, Marilla, mine Udsigter til at blive fornuftig er netop saa overordentlig gode for Tiden.«

»Hvordan *det* skal gaa til, indser jeg rigtignok ikke,« erklærede Marilla yderst forundret.

»Jo, nu skal du høre. I Dag har jeg lært en ny Lektie. Lige siden jeg kom til Grønnebrink har jeg kun gjort Fejltagelser og rodet mig ind i alle mulige Ulykker, og hver Gang har jeg lært noget af det. Tilfældet med Ametystbrochen lærte mig ikke at røre ved andres Ejendom, »Medicinkagen« hjalp mig til at passe paa, naar jeg laver Mad! At farve Haar knækkede min Forfængelighed, og fra i Dag vil jeg ikke have mere med Romantik at gøre. Jeg har gjort den Opdagelse, at det ikke kan nytte at være romantisk i Avonlee! Det var formodentlig lettere for et Par Hundrede Aar siden, men det gaar ikke i vore Dage. Marilla, du skal nok snart mærke en meget stor Forbedring hos mig i den Retning.«

Marilla rystede tvivlende paa Hovedet, men indrømmede, at hun »haabede at se Forbedringen«.

Under denne Samtale havde Martin som sædvan-

lig siddet tavs i sit Hjørne. Da Marilla var gaaet ud af Stuen, trak han Pigebarnet hen til sig.

»Opgiv ikke al din Romantik, lille Anna,« hviskede han, som om han undsaa sig for det, han vilde sige, »det er godt at have lidt af det, — alt for meget er naturligvis ikke heldigt, — men, Anna, behold lidt af det, — behold lidt af det!«

XVIII.

Anna som Linedanserinde.

Efter Lillie-Møens uheldige Optræden gik der nogen Tid, uden at Anna fandt paa nye Spilopper. Smaa Uheld, som da hun en Dag i Aandsfraværelse hældte et Fad skummet Mælk i en Kurv med Uldgarn i Stedet for i Svinetruget, eller da hun i et Anfald af Drømmeri tog Fejl af Broen og spadserede lige ud i Bækken, tæller ikke med mellem »Ulykkerne«.

Men en Dag sidst i Ferien havde Isabella Klassekammeraterne til Middag, og saa hændte der noget alvorligt.

De havde moret sig udmærket, og der skete ikke noget usædvanligt før henad Tetid, da de samledes i Haven, lidt trætte af deres Leg og rede til enhver Galskab, der mulig vilde blive foreslaaet. Denne Gang blev Udslaget at lege »Vovestykker«.

Det var en Leg, Ungdommen i Avonlee i høj Grad yndede. Drengene var begyndt med den, men den smittede ogsaa Pigerne, og skulde alle de gale Streger, der blev fundet paa den Sommer, optegnes, vilde de fylde en Bog.

Carrie begyndte med at opfordre Ruby til at krybe op i det store Elmetræ foran Huset og naa en bestemt udpeget Gren. Ruby klarede Opgaven hurtigt og smidigt, skønt hun var dødelig angst for de tykke, grønne Kaalorme, der krøb rundt paa Træet, og i Aanden hørte

hun sin Moder skænde, hvis hun fik Pletter paa sin nye Kjole. Hun kom snart ned til Jorden igen, og Carrie havde tabt.

Saa spurgte Josie, om Jane kunde hoppe Haven rundt paa eet Ben uden at standse.

Jane prøvede, men naaede ikke længere end til det tredie Hjørne; *der* maatte hun give op og tilstaa sig overvundet.

Josie jublede mere end nødvendigt over Kammeratens Nederlag, og Anna, der ærgrede sig over hendes Vigtighed, foreslog Josie at balancere hen ad den øverste Planke af Havens Stakit.

Det var ingen let Opgave, for der hører en hel Del Øvelse og Ligevægt til at kunne balancere, men Josie sad netop inde med en ualmindelig Evne i den Retning. Hun spadserede langs hen ad den smalle Bjælke, som om det var den letteste Sag af Verden, og da hun naaede Maalet, hilste de andre hende med vild Jubel. Blussende af Sejrsglæde sprang hun ned og sendte Anna et knusende Blik.

Denne rystede ærgerlig sine nye Fletninger. »Det er slet ikke svært at balancere paa et saa lavt Stakit,« sagde hun, »jeg kender en Pige, der gik paa Tagryggen af et Hus.«

»Det er ikke sandt,« afbrød den anden vredt, »det er der ingen, undtagen en ægte Linedanser, der kan. Mener du maaske, at du kan optræde som Linedanserinde?« tilføjede hun haanligt.

»Ja, hvorfor ikke?« spurgte Anna rask.

»Naar du tør, spørger jeg dig, om du kan klatre op og gaa paa Tagryggen af Køkkenet her?«

Josie saa udfordrende paa Anna og slog med Nakken.

Anna blev dødbleg; det var øjensynligt, at hun vilde følge Opfordringen, men indsaa, hvor vanskeligt det vilde være at udføre et saa halsbrækkende Vovestykke. Tavs gik hun hen til Stigen, der stod lænet op til Muren, og begyndte at gaa op ad den.

De andre, der hidtil havde staaet som lamslaaet af

Skræk, brød nu enstemmig ud i Beklagelser og Overtalelser.

»Gør det ikke,« skreg Isabella, »du falder ned og slaar dig ihjel. Bryd dig dog ikke om Josie. Det er grimt at foreslaa noget virkelig farligt.«

»Jeg maa,« svarede Anna højtideligt, »min Ære staar paa Spil. Jeg gaar op paa Tagryggen, Isabella, enten jeg falder ned eller ej. Hvis jeg dør, skal du arve min Perlering.«

Anna gik højere op ad Stigen under aandeløs Tavshed, naaede Tagryggen, traadte varsomt ud paa den smalle Kant og balancerede af Sted med en Følelse af, at her krævedes der mere end Spillerum for Fantasien til at staa sikkert.

Imidlertid vandt hun flere Skridt frem, inden Katastrofen indtraf.

Lige med eet tabte hun Ligevægten, snublede, greb for sig og faldt — rutchede ned ad det solstegte Tag, masede igennem Vildvinsrankerne — alt i en saadan Fart, at Skaren nedeunder ikke fik Tid til at udstøde et eneste forfærdet Skrig. Hvis Anna var faldet ned paa den modsatte Side, vilde Isabella sandsynligvis have kunnet glæde sig over Arven af Perleringen, men lykkeligvis skraanede Taget saa langt ned over Indgangsdøren paa denne Side, at Faren her var betydelig ringere.

Da Pigebørnene med Isabella i Spidsen kom styrtende rundt om Huset — med Undtagelse af Ruby, der stod som fastnaglet i et Anfald af Krampegraad — fandt de Anna liggende hvid og ubevægelig mellem de sønderrevne Vinranker.

»Anna,« raabte Isabella og kastede sig paa Knæ ved Siden af hende, »er du død? Sig bare et Ord til mig og fortæl mig, om du er død?«

Til Kammeraternes og særlig Josies Glæde aabnede Anna Øjnene. Skønt Josie efter Annas Mening var uden Fantasi, havde hun været rædselsslagen ved Tanken om at skulle brændemærkes for Livet som »den Pige, der slog Anna Shirley ihjel«.

»Nej, Isabella, jeg er ikke død, men mon jeg ikke

er besvimet!« stammede Anna. »Det vilde være saa interessant.«

I det samme kom Fru Barry til Stede, og Anna prøvede paa at rejse sig, men sank tilbage med et Smertens Skrig.

»Hvad er det? Hvor har du slaaet dig?« spurgte Fruen.

»Min Ankel,« stønnede Anna. »Aah, Fru Barry, vil Deres Mand ikke nok bringe mig hjem? Jeg kan ikke gaa, og jeg er sikker paa, at jeg ikke kan hoppe saa langt paa eet Ben, naar Jane ikke engang kunde hoppe Haven rundt.«

— Marilla var nede i Frugthaven for at samle en Kurv Sommeræbler, da hun saa Hr. Barry komme over Broen og gaa opad Skrænten med Fru Barry ved Siden af sig og en Procession Pigebørn tradskende bagefter. Han bar Anna paa sine Arme, og hendes Hoved laa støttet mod hans Skulder.

I dette Nu gjorde Marilla en Opdagelse! Den lammende Skræk, der knugede hendes Hjerte, da hun saa, at Plejedatteren var kommet til Skade, sagde hende alt, hvad dette Barn betød for hende. Hun vilde gerne have indrømmet, at hun holdt meget, endogsaa overmaade meget af Anna, men da hun i vildt Løb styrtede ned ad Skrænten, vidste hun med sig selv, at det Barn var hende det dyrebareste paa Jorden.

»Hr. Barry, hvad er der sket?« gispede hun. Den fornuftige, rolige Marilla stod bleg og rystende af Sindsbevægelse; det var ikke hændet hende i mange, lange Aar.

»Du skal ikke være saa bange, Marilla, jeg spadserede paa Tagryggen af Hr. Barrys Køkken og faldt ned. Jeg har vist forstuvet Anklen, men jeg kunde have brækket Halsen. Lad os se paa den lyse Side af Sagen,« trøstede Anna hende.

»Jeg vidste jo nok, du vilde gøre Ulykker, da jeg gav dig Lov til at gaa i det Selskab,« — Marilla blev i sin Beroligelse ved at kende Ulykkens Omfang hurtig streng og barsk igen. — »Bring hende herind,

Hr. Barry, og læg hende paa Sofaen. Men du min Skaber, Barnet er gaaet hen og daanet!«

Det var virkelig Tilfældet, overvældet af Smerter fik Anna sit Ønske opfyldt, hun var besvimet for ramme Alvor. Martin, der blev kaldt hjem fra Marken, løb øjeblikkelig efter Lægen, som kom og efter Undersøgelsen erklærede, at Skaden var alvorligere, end nogen havde tænkt. Anklen var brækket.

Om Aftenen, da Marilla gik op til Gavlværelset, hvor den blegnæbbede, lille Pige laa, hilstes hun af en klagende Røst fra Sengen:

»Er du meget bedrøvet over mig, Marilla?«

»Det er din egen Skyld,« lød Svaret, mens Marilla lod Rullegardinet gaa ned og tændte Lampen.

»Jo, men saa skulde du netop være endnu mere bedrøvet over mig,« gentog Anna. »Det, at Skylden er min egen, gør det hele saa svært. Hvis jeg kunde skyde den over paa en anden, vilde jeg føle mig langt bedre til Mode. Men hvad vilde du have gjort, hvis du var blevet opfordret til at gaa paa en Tagryg?«

I det samme, Ordene var udtalt, saa Anna i Fantasien den værdige Plejemoder spadserende hen ad Tagryggen, og Pigebarnet var lige ved at briste i Latter. Lykkeligvis tog hun sig i det, mens Marilla alvorlig svarede:

»Jeg vilde være blevet, hvor jeg var, med en solid Grund under Fødderne og givet de andre en god Dag. Den Tur var jo Vanvid!«

Anna sukkede. »Du har en stærk Karakter. Det har jeg ikke, og jeg kunde ikke bære Josies Foragt. Hun vilde have haanet mig hele Livet. Men jeg tror, jeg er straffet nok, du behøver ikke at være vred, Marilla! Det er for Resten slet ikke behageligt at besvime, og Doktoren pinte mig voldsomt, da han satte Benet sammen. Nu skal jeg ligge 6—7 Uger, og jeg faar ikke den nye Lærerinde at se, førend hun er blevet gammel, og alle de andre kommer foran mig i Klassen. Aah, hvor jeg er en stakkels dødelig, men jeg skal prøve paa at være tapper, naar du bare ikke vil være vred paa mig!«

»Saa, saa, jeg er ikke vred! Du har altid Uheld, det er der ikke Tvivl om, men du har lidt nok! Prøv nu paa at spise noget af Suppen her.«

»Er det ikke en Lykke at have en livlig Fantasi?« vedblev Anna. »Den vil hjælpe mig meget, naar jeg ligger og keder mig. Hvad gør Folk uden Fantasi, naar de falder og brækker deres Ben?«

Anna fik mange Gange Lejlighed til at velsigne sin livlige Fantasi i de kedelige Uger, der fulgte. Men det var dog ikke hendes eneste Trøst. Hun fik mange Besøg, der gik næsten ikke en Dag, uden at en eller flere af Kammeraterne saa op til hende, bragte hende Bøger og Blomster og fortalte hende Avonlee Nyheder.

»De er alle saa gode og venlige imod mig,« sagde hun, den første Gang hun prøvede paa at hinke over Gulvet. »Det er ikke morsomt at ligge i Sengen, men der er den lyse Side ved det, at man opdager, hvor mange Venner man har. Og Gilbert kom med den dejlige Pose Konfekt. Det var virkelig pænt af ham!«

XIX.

Martin gør nogle løjerlige Indkøb.

Det var langt ud paa Efteraaret, førend Anna blev rask nok til igen at begynde sin Skole. En dejlig Oktobermorgen, da Træernes Løv lyste rødt og gyldent, og Solen skinnede gennem Taagerne, saa de funklede i alle mulige skønne Farver, indtog hun glædestraalende paany sin Plads ved Siden af Isabella.

Det var en Fryd atter at være mellem Kammeraterne. Med aabne Arme blev hun modtaget af alle i sin Klasse. De havde savnet hende til at føre an i Legen og fortælle morsomme eller rørende Historier, og hun fik mange Vidnesbyrd for Kammeraternes venlige Følelser.

Jane gav hende en dejlig gul Stifmoderblomst, klippet ud af et Gartnerkatalog, Carrie tilbød at lære hende

et splinternyt Hæklemønster, Ruby gav hende en smuk Flakon fyldt med Vand til at viske Tavlen af med. Og fra Isabella fik hun et nydeligt Bogmærke med følgende poetiske Udgydelse:

»Naar Stjernerne glimrer, og Skyggerne svinde
saa husk, du har i mig en trofast Veninde.«

Med et lykkeligt Suk spidsede Anna sin Blyant og ordnede Sagerne i sin Pult, Livet var virkelig overordentlig interessant.

I Stedet for Hr. Philips var der blevet ansat en ung Dame, en Frøken Stacy som Lærerinde i Skolen. Alle Børnene, baade Drenge og Piger var lige henrykte over hende, og Anna delte straks den almindelige Begejstring. Hun blomstrede op som en Rose i Solskin under hendes gode Indflydelse og fortalte hjemme løst og fast om alt, hvad hun oplevede med den nye Lærerinde.

»Jeg *elsker* Frøken Stacy,« erklærede hun en Dag. »Hun er saa dameagtig og har en yndig, blød Stemme. I Aften har vi haft Oplæsning! Bare I kunde have hørt mig fremsige Digtet om Marie Stuart. Ruby sagde, da vi gik hjem fra Skole, at det løb hende koldt ned ad Ryggen, da jeg kom til Ordene:

»Ved Blokken Bødlen streng og skummel stod,
i Haanden holdt han Øksen, ventende paa Blod,«

»Naa — ja — kan du ikke sige det for mig nede i Laden en Dag?« spurgte Martin.

»Det vil jeg naturligvis gerne,« svarede Anna eftertænksom, »men jeg tror ikke, det vil løbe koldt ned ad *din* Ryg! Jeg skal sige dig, Onkel Martin, jeg gør det vist ikke saa godt, naar jeg er alene med dig i Laden. Det er meget mere spændende, naar hele Skolen sidder og stirrer paa mig.«

»Jeg kan ikke forstaa, at Frøken Stacy vil opmuntre jer til saadant noget Vrøvl,« mente Marilla hovedrystende.

Nogle Dage efter kom Anna, som saa ofte før, stormende hjem fra Skole.

»Marilla, Marilla, tænk dig, Frøken Stacy vil gerne have et Flag til Skolen, og for at samle Penge ind, laver hun en Aftenunderholdning, hvor vi alle sammen skal optræde! Vil du ikke ønske, at din lille Anna maatte udmærke sig?«

»Jeg vil bare ønske, at du opfører dig ordentlig, og jeg skal være himmelglad, naar den Aftenunderholdning er vel overstaaet. Du duer ikke til noget, naar du har Hovedet fuldt af Vers og Komedier. Det er saamænd mærkeligt, at din Tunge ikke er slidt op for længe siden.«

Anna sukkede og trak sig tilbage sammen med Martin, der skulde ud og hugge Brænde i Baghaven. Hun satte sig paa en Træstub og snakkede videre med ham om Frøken Stacys Planer. Han var altid en forstaaende og venlig Tilhører.

»Hm —« Martin rømmede sig, »det bliver nok en dejlig Aften, og du gør sikkert dine Ting udmærket, Anna!«

Han saa smilende paa det ivrige, unge Ansigt. Martin havde mange Gange takket sin gode Stjerne for, at *han* ikke behøvede at »opdrage« den lille Plejedatter. Det var udelukkende Marillas Pligt, og han kunde »forkæle« hende saa meget, han vilde. Men det var godt, som det var, for lidt Forkælelse trænger man ogsaa til en Gang imellem.

Imidlertid fik Martin en meget ubehagelig Aften for Annas Skyld. Han sad ude i Køkkenet i en mørk Krog og blankede sine store, grove Støvler uden at vide, at Anna med en Flok Pigebørn holdt Prøve paa Aftenunderholdningen inde i Dagligstuen.

Paa een Gang kom de leende og snakkende i Munden paa hverandre ud i Køkkenet. I deres Iver opdagede de ikke Martin, som forskrækket trak sig tilbage bag Køkkenskabet med en Støvle i den ene Haand og Børsten i den anden.

I de ti Minutter, der gik, mens de fandt deres Hatte og Kaaber og tog dem paa, iagttog han dem ubemærket,

men fuld af Interesse. De snakkede ustandselig om Aftenunderholdningen, og Anna stod imellem dem som den ivrigste af dem alle.

Med eet slog det Martin, at der var noget, der skilte Plejedatteren fra alle de andre. Hvad det var, gik ikke straks op for ham, men han forstod, at det var noget, der ligesom gjorde Anna ringere end de andre unge Pigebørn.

Hvad kunde det være?

Hun var den kønneste af dem, det var der ikke Tvivl om, det kunde endog Martin se; det var ikke *dér*, Forskellen laa. Men hvad var det da?

Længe efter at Pigebørnene var gaaet og Anna vendt tilbage til sine Lektier, vedblev denne Uvished at pine ham.

Han havde en Følelse af, at Marilla haanlig vilde afvise enhver Ytring i den Retning, og han maatte tage Piben til Hjælp i sine Overvejelser. Efter to Timers haardt Hjernearbejde og stærk Tobaksrøg gik det endelig op for ham, hvad der var i Vejen.

Annas Kjole saa ikke ud som de andre Smaapigers!

Jo mere Martin spekulerede over Sagen, jo mere indsaa han, at hun aldrig havde haft Kjoler, der lignede andres, — aldrig, saa længe hun havde været paa Grønnebrink!

Søsteren lod hende gaa i de samme, mørke Klæder, altid skaaret efter samme Mønster, syet af hende eller gamle Mary i Landsbyen. Martin kendte ikke synderlig til Moder, men saa meget kunde han dog se, at Anna havde Ret, naar hun stadig klagede over ikke at maatte faa lyse Bluser, og at hun maatte gaa uden Pufærmer. For hans indre Blik svævede Billedet af smaa, glade Piger i lyserøde, blaa eller hvide Kjoler, og han undrede sig over, hvorfor Marilla altid klædte Anna saa mørkt og tarveligt. Der maatte naturligvis være en Grund — Marilla vidste Besked, og det var hende, der opdrog Barnet. Men det kunde dog ikke skade, om Anna en Gang fik en smuk, lys Dragt, saadan en, som den Isabella havde paa.

Martin tog den Afgørelse, at han vilde købe en fin

Kjole til sin Plejedatter. Det skulde han da mene, han havde Lov til, — uden at spørge Marilla. Det var allerede Jul om fjorten Dage, saa det kunde blive en god Julegave. Med et tilfreds Suk stillede den gamle Landmand Piben hen i sin Krog og gik i Seng, mens Marilla smækkede alle Vinduer og Døre op for at faa Tobaksrøgen ud.

Allerede næste Dag tog Martin til Byen for at købe sin Gave hos Blairs, hvor han og Marilla plejede at handle. Byens Butikker var ikke mange, men til Gengæld kunde man i dem alle faa omtrent alt muligt.

Martin Cuthbert holdt ikke meget af at gøre Indkøb, og naar han nu skulde have »Fruentimmerstads«, som han hemmelig udtrykte sig, vilde han føle sig endnu mere kejtet, og det vilde være ham en Beroligelse, naar der stod et mandligt Væsen bag Disken, og det vidste han, var Tilfældet hos Blairs.

Men stakkels Martin anede ikke, at Hr. Blair havde faaet en Dame til Hjælp i Butikken, en flot, ung Frøken, klædt efter sidste Mode, og han var nær gaaet bag over af Skræk, da han saa sig Ansigt til Ansigt med hende.

»Hvad ønsker De, Hr. Cuthbert?« spurgte Damen muntert, hun kendte Martin Cuthbert af Ydre.

»Naa — ja — har De en Haverive?« stammede Martin befippet.

Da man var midt i December Maaned, saa Frøkenene lidt overrasket ud. »Jeg tror, der er et Par Stykker tilbage fra i Sommer. Jeg skal gaa op paa Lageret og se efter,« svarede hun lidt mut.

Mens hun var borte, prøvede Martin paa at samle sine Tanker, og da den unge Pige vendte tilbage med en Rive og spurgte: »Ønsker De mere?« busede Martin ud:

»Hvis det ikke var for megen Ulejlighed — siden De spørger om det — — har De noget Græsfrø?«

Frøkenen stirrede paa ham, som om hun mente, at han var gaaet fra Forstanden.

»Det fører vi kun om Foraaret,« svarede hun spidst.

»Naa — — ja, nu, da De siger det,« mumlede den ulykkelige Mand. Han greb Riven og skyndte sig hen

til Døren, men saa huskede han, at den ikke var betalt og sjokkede tilbage. Mens han fik Penge vekslet, prøvede han for sidste Gang at udføre det, han udelukkende var taget til Byen for.

»De skulde vel ikke have — kunde jeg se paa — jeg mener noget Sukker?«

»Hvidt eller brunt?«

»Naa — ja — brunt,« svarede Martin usikkert.

»Der staar en Tønde af det derhenne, vi fører kun een Slags,« og Frøkenen pegede ud i Butikken.

»Lad mig faa — 5 Kilo,« sagde Martin med Sveden perlende paa Panden. Saa spadserede han ud af Butikken med sine Indkøb, og han blev ikke sig selv igen, før han var naaet Halvvejen hjem. Da han kom til Grønnebrink, listede han ud i Laden med den overflødige Rive og bragte Sukkeret ind til Marilla.

»Brunt Sukker!« udbrød hun, da hun lukkede Posen op. »Hvad skal jeg med den Masse? Jeg bruger det kun til Frugtkager, og dem har jeg lavet for længe siden!«

»Jeg tænkte, det var godt at have noget ved Haanden,« stammede Broderen og skyndte sig ud ad Døren.

Efter disse Uheld besluttede Martin at henvende sig til Fru Linde og forklare hende sin Plan. Hun var straks villig til at paatage sig at købe Tøjet og faa det syet.

»Tak, Tak,« svarede Martin, »men hvis det ikke var for megen Ulejlighed — jeg synes — Annas Ærmer ser anderledes ud, — hvis det ikke var for besværligt — kan der ikke sættes Puffer paa?«

»Puffer! Naturligvis! Ikke et Ord mere, Martin, Kjolen skal blive syet efter sidste Mode.«

»Naa,« tænkte Fru Linde ved sig selv, da Martin var gaaet. »Det bliver en Fornøjelse en Gang at faa Anna klædt som andre Smaapiger. Jeg har Masser af Gange villet sige det til Marilla, men jeg ved, hun vil bide Næsen af mig, hvis jeg blander mig i hendes »Opdragelse«. Hun tror, Anna bliver ydmyg og artig af at gaa i grimme Klæder, men hun kan lige saa let blive misundelig og gnaven. Jeg er vis paa, Barnet har lidt

under den Forskel, der er paa hende og de andre. Men tænke sig, at Martin har Øje for det! Vidunderligt, at den Mand først er blevet vaagen efter at have fyldt de treds!«

Da Fru Linde Dagen før Jul bragte den nye Kjole op til Grønnebrink, fik Marilla Hemmeligheden at vide. Hun sagde ingenting og lod, som om hun gik ind paa Fru Lindes diplomatiske Forklaring, at Martin var ræd for, at Anna skulde opdage det hele, hvis Søsteren havde sørget for det.

Men trods sin tilsyneladende Ro var Plejemoderen krænket, og Martin maatte høre en Del om det urimelige i at købe fine Kjoler med Pufærmer, naar Anna havde tre varme, solide Kjoler i Forvejen.

Det havde sneet Juleaften, og Juledag, da Anna kikkede ud af sit Gavlvindue, øjnede hun lutter hvidt!

Kirsebærtræerne stod hvidpudrede af Rimfrosten, Markerne lignede hvide, bløde Dyner, og Luften var saa lys og frostklar, at Pigebarnet var i den syvende Himmel af Henrykkelse. Syngende i vilden Sky sprang hun ned ad Trappen.

»Glædelig Jul, Marilla! Glædelig Jul, Onkel Martin!« raabte hun, idet hun aabnede Døren og fløj dem om Halsen. »Er det ikke velsignet med en hvid Jul? Jeg holder ikke af en grøn Jul, for den er slet ikke grøn, men har kun falmede, brune Blade og visne, graa Grene! Men — Onkel Martin, — hvad er det? Er den til mig?«

»Ja, den er, lille Anna!«

En stor Papæske stod midt paa Gulvet, og med sine kejtede Hænder løftede Martin i det samme Kjolen op. Marilla var tilsyneladende ivrig sysselsat med at hælde Vand paa Tepotten; i Virkeligheden fulgte hun med spændt Interesse, hvad der foregik.

I andagtsfuld Tavshed modtog Pigebarnet Kjolen og bredte den ud. Den var af et blødt, silkelignende Stof og syet efter sidste Mode. En Knipling rundt om Udskæringen i Halsen og nydelige Puffer paa Ærmerne.

»Det er din Julegave, Anna,« sagde Martin paa sin forlegne Maade, »synes du om den?«

Anna saa op paa ham med Taarer i Øjnene — hun

bredte varsomt Kjolen ud over en Stol og slog Hænderne sammen:

»Synes om den? Den er henrivende! Jeg kan aldrig takke dig nok! Se paa Ærmerne! Nej, det maa være en dejlig Drøm!«

»Lad os nu spise Frokost,« afbrød Marilla tørt. »Jeg synes ikke, du trængte til flere Kjoler, men pas nu godt paa den, siden Martin har købt den. Jeg har et Haarbaand til dig fra Fru Linde. Det passer til Kjolens Farve. Kom nu og sæt dig ned.«

»Hvordan tror du, jeg kan spise Frokost,« raabte den henrykte Anna, »det er altfor hverdagsagtigt i saadant et vidunderligt Øjeblik. Jeg vil hellere se paa Kjolen. Jeg maa blive en ualmindelig god Pige med saadan en dejlig Kjole paa.«

Efter Frokost kom Isabella, og Anna styrtede ud af Døren for at møde hende:

»Glædelig Jul, Isabella, aah, hvor det er en yndig Jul! Tænk bare, Onkel Martin har foræret mig den dejligste Kjole med Kniplinger i Halsen og Puffer paa Ærmerne.«

»Jeg har ogsaa noget til dig,« svarede Isabella glædestraalende og overgav Veninden en stor Æske. Da den blev aabnet, laa der øverst et Kort til »Annapigen med Ønsker om en glædelig Jul« og nedenunder et Par fine Kidskinds Sko med Silkesløjfer og funklende Spænder.

»Det er fra Tante Josephine, vi fik en stor Kasse fra hende, og deri laa Æsken til dig,« meldte Isabella.

»Nej, det er *for* meget! Jeg tror, jeg drømmer,« stammede Anna overvældet.

»Jeg kalder det bare heldigt, for nu har du en dejlig Dragt, naar du skal op og deklamere ved Frøken Stacys Afteunderholdning.«

De to Skolekammerater fordybede sig i Samtale om Festen, der skulde finde Sted anden Juledag. Anna skulde fremsige et længere Digt, og de nærede alle store Forventninger.

Opførelsen blev da ogsaa straalende, alle de medvirkende skilte dem godt fra deres Hverv, men Anna

lyste som en Stjerne, det maatte selv den misundelige Josie indrømme.

»Har det ikke været en herlig Fest?« spurgte Anna, da Veninderne fulgtes hjem, Arm i Arm i den stjerneklare Vinteraften.

»Jo, og vi faar mindst hundrede Kroner ind,« svarede den praktiske Isabella. »Ved du, at Pastor Allan vil skrive om os i Charlottetowns Avis?«

»Skal vore Navne staa paa Tryk? Det gyser i mig, bare ved Tanken. Du sang din Solo dejlig, jeg var saa stolt af, at det var min Hjerteveninde, der blev klappet saa meget af.«

»Naa, Anna, de var jo lige ved at vælte Huset, da du sagde dit Digt frem! Var du ikke bange, da du skulde begynde?«

»Jo, vældigt! Jeg syntes næsten ikke, jeg kunde faa et Ord frem, men saa tænkte jeg paa Pufærmerne og fik Mod. Jeg vidste, at jeg maatte gøre de Ærmer Ære. Først var det, som min Stemme kom langt borte fra, jeg følte mig som en Pappegøje, for jeg ved ikke, hvormange Gange, jeg har gentaget de Ord oppe paa Gavlværelset. Da jeg endte, saa jeg gamle Fru Stone tørre Øjnene! Det er overvældende at tænke sig, at jeg har rørt et Menneske til Taarer ved mine Ord! Hvor det er romantisk at optræde og sige sørgelige Digte frem, ikke sandt? Og i *den* smukke Anledning!«

Saa skiltes Veninderne for den Aften og hver gik til sit Hjem. Da Anna senere var gaaet i Seng, sad Marilla og Martin ved Kaminilden og snakkede sammen. Det var over tyve Aar siden, de sidst havde været paa en Aftenunderholdning, men i Aften havde de begge været med til Festen. »Vores Anna gjorde sine Sager bedre end nogen af de andre,« sagde Martin stolt.

»Det gjorde hun,« indrømmede Marilla. »Og hun saa godt ud. Jeg vilde nødig have hende med til al den Kommers, men jeg var virkelig stolt af hende i Aften. Det har jeg dog ikke i Sinde at fortælle hende.«

»Naa — ja — *jeg* var ogsaa stolt af hende, og jeg sagde det til hende, inden hun gik op. Vi maa se, hvad

vi kan gøre for hende, Marilla! Hun maa lære mere, end hun kan her i Avonlee.«

»Aah, hun er da ikke mere end fjorten Aar, saa der er Tid nok til at tænke paa den Sag,« mente Søsteren. »Jeg syntes nok, hun saa meget voksen ud i den Kjole, Rachel har ladet den sy altfor dameagtig. Anna har ellers et godt Lærenemme, og det bedste, vi kan gøre for hende, er vel at sende hende en Tid til Kollegiet i Charlottetown. Men det behøver vi ikke at tale om allerede nu.«

»Det er ingen Skade til at tænke i Tide over den Bestemmelse,« sluttede Martin.

XX.

Frøken Stacys Klasse.

Marilla lagde sit Strikketøj i Skødet og lænede sig tilbage i Stolen. Hendes Øjne smertede, og hun tænkte paa, at hun maatte lade Doktoren give sig et Par andre Briller for at prøve, om det kunde hjælpe paa den Træthed og de Smerter, hun nu saa ofte følte sig plaget af.

Det var en trist Novemberdag, kun de røde Flammer i Ovnen oplyste det hyggelige Køkken.

Henne ved Kaminen sad Anna paa Tæppet med Benene trukket op under sig, Bogen, hun havde læst i, var gledet ud af hendes Haand. Hun stirrede ind i Ilden med et drømmende Smil, hvem kunde følge alle de Billeder og luftige Eventyr, hendes livlige Fantasi oprullede for hendes indre Syn! Alle de smukke Drømme, der altid endte lykkeligt og ikke som i den haarde Virkelighed, hvor de saa ofte blev knust.

Marilla iagttog hende med et Blik saa fuldt af Ømhed, som man ikke vilde have tiltroet den knarvorne Plejemoder. Men det var ogsaa kun i det usikre Lys fra Ovnen, mens hun selv sad i Mørke, at denne Ømhed fik Lov rigtig at vise sig. Marilla lærte aldrig at forme sin

Kærlighed i Ord, men hun elskede den unge Pige med en Kærlighed, der blev saa meget dybere, fordi den manglede Udtryk. Hun havde en Følelse, som om det var en Synd at elske et Menneske saa højt, og som en Slags ubevidst Bod paalagde hun sig selv at optræde endnu mere streng og kritisk, end hvis hun havde elsket hende mindre. I hvert Fald kunde Anna ikke vide, hvor højt Marilla elskede hende, hun syntes, at Marilla undertiden var meget svær at gøre tilpas, men hun bebrejdede sig altid disse Tanker og bestræbte sig for at huske alt, hvad hun skyldte hende Tak for.

Paa een Gang afbrød Marillas skarpe Røst Stilheden:

»Anna, Frøken Stacy var her i Aften, mens du var ude med Isabella.«

Anna for op af sine Drømmerier med et Suk.

»Hun vilde tale om dig,« vedblev Marilla. »Hun vil oprette en privat Klasse af sine bedste Elever, som skal studere videre for at kunne optages ved Kollegiet i Charlottetown. Hun vil give dem ekstra Timer efter Skoletid, og hun kom for at bede Martin og mig, om vi vilde give dig Lov til at være med. Hvad mener du selv? Vilde du synes om at komme til Kollegiet og blive uddannet til Lærerinde?«

Anna sprang op og slog Hænderne sammen.

»Aah, Marilla,« udbrød hun, »det har altid været mit Livs Drøm — det vil sige, det sidste halve Aar, lige siden Ruby og Jane begyndte at tale om at gaa der. Jeg har ikke sagt noget om det herhjemme, for jeg troede, det vilde være unyttigt. Jeg vilde saa gerne undervise, husk, der er Lærerblod i mig, baade Far og Mor var jo Skolefolk. Men det bliver gruelig dyrt, ikke sandt? Hr. Anderson siger, det kostede ham 150 Dollars at holde Prissy dér, og Prissy var ikke et Fæ i Matematik, saadan som jeg.«

»Du skal ikke spekulere over den Sag. Da Martin og jeg tog dig til os, bestemte vi, at du skulde faa den bedste Opdragelse, vi kunde skaffe dig, og jeg tror, et Pigebarn bør kunne forsørge sig selv. Du skal altid have et Hjem paa Grønnebrink, saa længe Martin og jeg lever

her, men man ved aldrig, hvad der kan ske i denne usikre Verden, og det er bedst at være forberedt paa det værste. Saa gaar du altsaa med i Klassen, hvis du vil?«

Anna slyngede kærligt Armene om Marillas Hals og saa hende alvorlig ind i Øjnene.

»Marilla, hvor jeg takker dig uendelig mange Gange. Jeg skylder dig og Onkel Martin saa megen Taknemmelighed, og jeg skal studere saa ivrigt og gøre mit bedste til Ære for jer. Men jeg siger i Forvejen, at I ikke maa vente jer for meget af mig i Matematikken, men jeg tror nok, at jeg klarer mig i de andre Fag, og jeg lover, at jeg skal arbejde alvorligt.«

»Du kommer nok efter det! Frøken Stacy sagde, at du var kvik og flittig.«

Marilla vilde ikke gentage Frøken Stacys overordentlig rosende Ord, hun mente, det vilde smigre Annas Forfængelighed altfor meget.

»Tag nu ikke Livet af dig af Iver, det haster ikke!« vedblev hun. »Frøken Stacy siger, der er halvandet Aar endnu, men det er godt at lægge en solid Grund i Tide.«

»Nu skal jeg være mere opmærksom end nogen Sinde før,« erklærede Anna højtidelig, »for nu har jeg et Maal for mine Studier og for mit Liv.«

Kollegieklassen var hurtig dannet. Anna, Gilbert Blyth, Ruby, Jane, Josie og et Par andre Elever blev optagne i den. Isabella kom ikke med, hendes Forældre ønskede hende ikke uddannet til Lærerinde. Det var et Sorgens Budskab for Anna! Siden deres Venskab blev sluttet, havde de været fælles om alt.

Den Aften, Klassen havde sin første Time, og Anna saa Isabella langsomt gaa ud af Skolen med de andre, kneb det for hende at blive siddende paa sin Plads. Hun var helst styrtet ud efter sin kære Sidekammerat, der sad en Klump i hendes Hals, og hun skyndte sig at holde den latinske Grammatik op for Øjnene, for at ingen skulde se hendes Taarer.

Studierne begyndte for Alvor. Anna tog fat med Liv og Lyst, og hendes gode Evner, Lærvillighed og Tanken om de to paa Grønnebrink, der skulde have

Ære af hende, virkede, saa at hun og Gilbert Blyth kappedes om at være Nummer Et.

Hele Vinteren forløb med behagelige Pligter og ivrige Studier. Anna var lykkelig og glad, saa hun knap vidste, hvordan det gik til, at Foraaret saa hurtig begyndte at vise sig paany. Verden blev grøn, og alt stod i Blomst eller Knop.

Studierne tabte lidt af deres Interesse, for Annas Klasse maatte blive siddende i Skolestuen, mens de andre kunde løbe om i Skov og Eng, og mangt et længselsfuldt Blik fulgte dem gennem Ruderne. De ungdommelige Hoveder bøjede sig dybere ned over de latinske Verber og de franske Stile. Spændingen og Iveren tog af, endog Anna og Gilbert blev forsømmelige.

Baade Lærer og Elever var glade, da Sommerferien begyndte, og den dejlige Tid kunde nydes i fri Luft fra Morgen til Aften, uden Skolepligter og Lektier.

»I har gjort et godt Stykke Arbejde,« sagde Frøken Stacy i den sidste Time inden Ferien. »Mor jeg nu godt og saml Kræfter i Sommer, for næste Aar bliver det strengeste, naar I skal vente at kunne optages paa Kollegiet.«

»Tager De herfra til Efteraaret?« spurgte Josie, der altid kom med næsvise Spørgsmaal. Der var gaaet Rygter om, at Lærerinden vilde modtage en anden Stilling, og denne Gang var hele Klassen Josie taknemmelig for hendes paatrængende Spørgsmaal og ventede aandeløs paa Svaret.

»Jeg tænker, at jeg bliver her,« svarede Frøkenen rolig. »Jeg blev tilbudt en Stilling ved en større Skole, men jeg har fattet saa megen Kærlighed til mine Elever, at jeg bliver og fører jer op til Eksamen.«

»Hurra!« raabte Moody Pherson, han plejede ellers ikke at lægge sine Følelser for Dagen, men alle de andre istemte højlydt hans Hurra, og i den fornøjeligste Stemning skiltes Lærerinde og Elever.

Da Anna kom hjem, puttede hun alle sine Skolebøger ned i en gammel Kuffert, der stod oppe paa Loftet og kastede Nøglen i den Kasse, som Marilla opbevarede sine Uldtæpper i.

»Jeg skal sige dig,« betroede hun Marilla, »jeg vil ikke tage en Lektiebog i Haanden hele Ferien. Jeg har læst saa meget hele Vinteren og hængt i med Matematik, saa jeg er træt af al den Fornuft. Jeg trænger til at lufte min Fantasi. Bliv ikke bange, jeg skal nok holde den i Tømme; men jeg vil have en ekstra god Sommerferie, det bliver maaske min sidste Sommer som lille Pige. Fru Linde siger, at hvis jeg vokser lige saa meget næste Aar, maa jeg have lange Kjoler, inden jeg bliver seksten. Men saa skal jeg ogsaa føre mig med Værdighed. Nu skal jeg more mig, der er saa mange Selskaber og Skovture, og Isabella har lovet, at hendes Far tager os over til Hvide-Sandes Hotel og spiser en fin Middag der. Jane var der i Fjor, der er meget elegant.«

En Aften kom Fru Linde for at spørge, hvorfor Marilla ikke havde været til Menighedsmøde den foregaaende Dag, for naar Marilla svigtede der, maatte der være sket noget paa Grønnebrink.

»Martin havde et slemt Hjerteanfald,« oplyste Søsteren, »jeg turde ikke gaa fra ham. Nu er han rask igen, men Doktoren siger, han maa undgaa Sindsbevægelser; han arbejder for strengt, og det vil han ikke holde op med. Læg Tøjet, Rachel, og drik en Kop Te med.«

Mens de to gamle Damer sad og snakkede sammen, dækkede Anna Bord, lavede Te og tog de hjemmebagte Kiks ud af Ovnen.

»Jeg maa sige, at Anna er blevet helt flink,« tilstod Fru Linde, da Pigebarnet et Øjeblik var ude af Stuen. »Hun maa være en god Hjælp for dig.«

»Det er hun,« sagde Marilla med en usædvanlig Varme i Stemmen.

»Hun er ogsaa blevet en køn Pige,« fortsatte Fru Linde, »jeg ved ikke, hvordan det er, men naar Anna er sammen med andre unge Piger, bliver hun altid den, man lægger Mærke til. Der er noget pikant over hende, som de andre mangler.«

XXI.

Hvem blev Nummer Et?

Anna fik en god Sommerferie, som hun nød af Hjertens Lyst. Hun og Isabella var stadig i fri Luft og drev omkring i Skov og Mark. Marilla lod hende have fuld Frihed til at gøre, hvad hun vilde, for Doktoren havde sendt hende det Bud, at Anna ikke maatte læse mere, før hendes Kinder var blevet røde og Gangen spændstig.

Plejemoderen blev forskrækket og saa i Aanden Anna fortæret af Svindsot. Hun proppede hende derfor med saa megen god Mad, hun kunde lokke i hende, og lod hende drive eller spadsere uden at kræve stadigt Arbejde af hende.

Da September Maaned kom, var Anna ogsaa lige saa rund og rødkindet, som nogen Doktor kunde kræve, og det var med nyvakt Fornøjelse, at hun lukkede op for Lektiebøgerne.

Hun maatte holde en lille Tale til dem og hilse dem paany som kære, gamle Kammerater.

»Nu begynder Studierne for Alvor,« sagde hun til Marilla, »jeg er saa glad over, at jeg har et stort Maal. Jeg synes for Resten godt, at Kvinder kunde blive andet end Lærere, hvorfor kan de ikke blive Præster? Fru Linde prædiker lige saa godt som Pastor Bell gjorde.«

»Ja, der sker ingenting i Avonlee, uden at Rachel Linde holder en Prædiken,« ytrede Marilla med et af sine kønne Smil.

Vinteren gik, og Studierne skred fremad. De sled alle i det, og jo nærmere Tiden kom, da Eksamen stod for Døren, des ængsteligere følte de sig. Anna kunde undertiden vaagne om Natten i Rædsel over den Mulighed, at hun ikke fik de nødvendige Points. Hun og Gilbert stod stadig som de øverste i Klassen og under Frøken Stacys kloge og taktfulde Ledelse udviklede hendes Elever sig til tænksomme og dygtige unge Mennesker.

Imidlertid skød Anna ogsaa legemlig i Vejret. En Dag, da de stod ved Siden af hinanden, opdagede Ma-

rilla, at den unge Pige var vokset hende over Hovedet. Der gik en vemodig Følelse gennem Plejemoderens Hjerte; Anna var ikke mere Barnet, der altid skulde raades og hjælpes.

Om Aftenen, da Martin kom ind i Stuen, sad Marilla alene med Taarer i Øjnene. »Hvad er der i Vejen?« spurgte Broderen forundret.

Marilla lo gennem sine Taarer og sagde:

»Jeg tænkte paa Anna — næste Vinter er hun ikke her! Jeg vil savne hende saa meget!«

»Hun kan jo ofte komme hjem,« trøstede Martin, for hvem Anna altid blev ved at være den lille Pige, han havde bragt med sig fra Stationen. »Til den Tid er Sidebanen til Carmody bygget færdig!«

»Aah — Mænd kan nu ikke forstaa den Slags Ting,« svarede Marilla utaalmodig, »det bliver ikke det samme som at have hende herhjemme.«

Ogsaa i andre Retninger havde Anna forandret sig. Hun var blevet roligere, hun tænkte og drømte lige saa meget som før, men hun talte ikke længere saa meget, og da Marilla en Gang spurgte hende om Grunden, rødmede hun og lo lidt, inden hun svarede:

»Jeg trænger ikke mere til at tale saa meget. Jeg vil hellere beholde mine Tanker for mig selv. Frøken Stacy siger ogsaa, at de stærke Ord ikke betyder saa meget, hun beder os altid skrive saa roligt og ligefremt som muligt i vore Stile. I Begyndelsen faldt det mig svært, men nu gaar det meget bedre og — Frøken Stacy roser mine Stile.«

»Nu om to Maaneder kommer Eksamen, tror du, det vil gaa dig godt?« spurgte Marilla.

Anna gøs.

»Undertiden tror jeg, det vil gaa udmærket, og til andre Tider er jeg fortvivlet og er vis paa, at jeg falder igennem. Aah, Marilla,« udbrød hun med et ængsteligt Blik, »hvad skal jeg gøre, hvis jeg ikke faar den Eksamen?«

»Prøve igen næste Aar,« svarede Plejemoderen roligt.

»Nej, det kan jeg ikke. Jeg vil føle mig vanæret,

og hvis Gilbert faar den og studerer videre, vil jeg være altfor beskæmmet til at kunne begynde igen næste Aar.«

Med et Suk vendte hun sig bort fra Vinduet, hvor Foraaret lokkede med grønne Træer og Fuglesang og tog ivrig fat paa Lektierne.

Sidst i Juni kom Afslutningen paa Frøken Stacys Skolegerning i Avonlee. Anna og Isabella vandrede hjem sammen den Dag, begge meget bedrøvede. Røde Øjne og vaade Lommetørklæder var Tegn paa, at den kære Lærerindes Afsked havde været lige saa rørende som Hr. Philips for tre Aar siden.

Da de naaede op paa Toppen af en Bakke, vendte Isabella sig om og saa ned paa Skolebygningen.

»Er det ikke, som om alt var forbi,« sukkede hun.

»Du kan ikke føle dig mere bedrøvet end jeg,« sagde Anna og søgte forgæves efter en tør Plet paa Lommetørklædet. »Du kommer igen næste Vinter, men jeg har forladt den gamle Skole for bestandig, — hvis jeg er heldig.«

»Men det bliver ikke det samme. Hverken Frøken Stacy eller du, eller Jane og Ruby er her mere. Jeg kommer til at sidde alene, for jeg vil ikke have en fremmed ved Siden af mig ved Pulten. Vi har haft en yndig Tid sammen, Anna!«

To store Taarer rullede ned ad Isabellas Næse.

»Hvis du vil lade være at græde, saa holder jeg ogsaa op,« udbrød Anna. »Jeg kommer naturligvis tilbage næste Aar. I Dag føler jeg bestemt, at jeg ikke faar den Eksamen, jeg føler det nu mere og mere, at jeg falder igennem. Det er uhyggeligt.«

»Du kom saa udmærket fra Frøken Stacys Prøveeksamen!«

»En Eksamen hos Frøken Stacy gør mig aldrig nervøs, men naar jeg bare tænker paa den virkelige Eksamen, løber det mig koldt ned ad Ryggen. Jeg har trukket Nr. tretten og Josie siger, at det betyder Ulykke. Jeg er ikke overtroisk, men jeg vilde ønske, at jeg ikke havde Nummer tretten!«

»Gid jeg kunde være sammen med dig inde i Byen

Eksamensdagen. Vi kunde more os saa dejligt sammen! Men du skal vel læse hver Aften, mens du er derinde?«

»Nej, vi har alle lovet Frøken Stacy ikke at aabne en Bog! Hun siger, det vil kun trætte os til ingen Nytte; vi skal spadsere gode Ture, ikke tænke paa Eksamen og gaa tidlig i Seng. Det er vist et godt Raad, men det bliver vanskeligt at følge det. Hvor det var venligt af din Tante Josefine at tilbyde mig at bo hos sig i den Tid!«

»Du skriver vel til mig og fortæller, hvordan det gaar dig?« spurgte Isabella ængstelig.

»Naturligvis skriver jeg og underretter dig om Slagets Gang,« lovede Anna.

Den følgende Mandag rejste Anna, og straks Onsdag Morgen stillede Isabella paa Posthuset i Avonlee.

»Kære Isabella!« skrev Anna, »jeg sidder i Biblioteket her paa »Bøgely« og skriver efter Løfte til dig. I Gaar Aftes følte jeg mig meget ene og længtes efter dig, for jeg turde ikke læse Lektierne igennem, og anden Læsning brød jeg mig ikke om. Frøken Stacy fulgte os til Kollegiet i Morges! Ruby lod mig føle sine Hænder, de var kolde som Is, og Josie fortalte mig, at jeg saa' saa daarlig ud, at jeg vist slet ikke kunde taale at være Lærerinde. Hun er altid saa venlig! Det er undertiden svært at finde sig i hendes Ubehageligheder! Paa Kollegiet var der en Mængde studerende forsamlet, og den første, vi saa, var Moody Pherson, der sad paa et af Trinene og uafbrudt regnede Multiplikationstabellen halvhøjt igennem. Jane spurgte, om han var blevet tosset, og han svarede, at hvis han stoppede et Øjeblik, blev han overvældet af Angst, derfor maatte han uafbrudt gaa Tabellen igennem forfra og bagfra.

Da vi havde faaet vores Værelse anvist, maatte Frøken Stacy forlade os. Jane var vidunderlig rolig, men mit Hjerte bankede, saa jeg troede, det kunde høres over hele Stuen. En Herre kom ind og fordelte Papirer med en engelsk Opgave. Mine Hænder blev som Is, og det snurrede i mit Hoved, et forfærdeligt Øjeblik, da jeg tog imod Papiret — jeg følte mig akkurat til Mode, som da jeg bad Marilla, om jeg maatte

blive paa Grønnebrink — men saa klarede det sig altsammen, for nu vidste jeg, at den Opgave kunde jeg faa noget ud af.

Vi kom hjem til Middag og maatte til Kollegiet senere hen paa Dagen. Det var Historie, og jeg tror, jeg slap godt igennem. Men, Isabella, i Morgen er det Matematikken, det gælder! Hvis det kunde hjælpe at løbe Tabellen igennem, skulde jeg gerne lægge to og to sammen hele Natten!

Jeg besøgte de andre Pigebørn i Aftes og mødte Moody Pherson paa Vejen. Han var fortvivlet og sagde, han var dumpet i Historie; han vilde opgive Læsningen og slaa sig paa Snedkeriet. Jeg trøstede ham saa godt jeg kunde, og glædede mig over, at jeg ikke var en Dreng, og over at han ikke var min Bror. Ruby fandt jeg i Krampegraad, hun havde opdaget Fejl i den engelske Stil; da hun var kommet sig lidt, gik vi ud sammen og spiste Iskager. Jeg vilde ønske, at du havde været med.

Ak, Isabella, gid Matematikken var overstaaet. Men, som Fru Linde siger, Solen staar op og gaar ned, enten jeg falder igennem eller ikke. Jeg vilde hellere have, at den ikke stod op mere, hvis jeg falder.

Din hengivne

Anna.«

Matematikken og de øvrige Fag blev overstaaet, og Anna kom hjem Fredag Aften, træt, men henrykt. Isabella kom styrtende til Grønnebrink og hilste paa Veninden, som om der var gaaet Maaneder mellem deres sidste Møde.

»Hvordan gik det dig, kære, gamle Kammerat! Det er dejligt at se dig igen,« raabte hun og omfavnede hende stormende.

»Jeg haaber, det er gaaet godt,« svarede Anna rolig, »men jeg ved ingenting og synes kun, at det er herligt at være hjemme igen. Grønnebrink er det dejligste Sted paa Jorden.«

Anna trængte til Hvile ovenpaa Spændingen og det anstrengte Skolearbejde. Hun havde slidt i det, ikke alene for sin egen Skyld, men haabede at blive Num-

mer Et for Martins og Marillas Skyld — særlig for Martins. Han erklærede altid, at hun var den dygtigste paa hele Prins Edwards Ø, men det vidste hun, kunde ikke være Tilfældet; naar hun bare maatte faa Eksamen saa hæderlig, at hun kunde se Martins venlige Øjne straale af Stolthed, vilde det være hende Belønning nok for alt hendes Arbejde.

Efter fjorten Dages Forløb begyndte alle Eleverne i Avonlee at gaa daglig op til Posthuset og med rystende Hænder aabnede de Aviserne, men der var ingen Eksamensliste. Tre Uger gik uden Resultat, og Anna sagde, at hun snart ikke kunde udholde Spændingen. Hun mistede Appetitten og blev blegere og blegere. Plejemoderen iagttog hende med Bekymring.

Endelig kom Efterretningen.

Anna sad en Aften ved det aabne Vindue i sit Gavlværelse og havde et Øjeblik glemt alle Eksamenssorgerne. Hun glædede sig over den yndige Sommeraften, Duften af Blomster og Urter nede i Haven steg op til hende, og hun betragtede drømmende den rosenrøde Aftenhimmel, da hun med eet saa Isabella komme løbende over Broen med en aaben Avis i Haanden.

Anna sprang op — hun vidste, at hendes Skæbne var afgjort, og at Avisen indeholdt Eksamensresultaterne. Hun stod stille, Hjertet bankede i hendes Bryst, det forekom hende, at Isabella brugte en Time om at naa op ad Skrænten — endelig blev Døren revet op og aandeløs for Veninden ind, idet hun raabte:

»Du har bestaaet — du har bestaaet —, du er den allerførste! Dit og Gilberts Navn staar øverst — aah, hvor jeg er glad!«

Isabella kastede Avisen paa Bordet og sig selv paa Annas Seng, udmattet og maalløs af Hastværk og Glæde.

Med rystende Hænder greb Anna Avisen! Ja, der stod hendes Navn øverst af to Hundrede! Det var et af de Øjeblikke, der gav Livet Værd!

»Du er vidunderlig, Anna,« stammede Isabella, saa snart hun var kommet sig saa vidt, at hun kunde sætte sig over Ende og havde faaet Vejret igen. »Far kom hjem fra Byen med Avisen for et Øjeblik siden. Den

bliver ikke udleveret i Avonlee førend i Morgen tidlig! De har alle bestaaet; Josie har kun knebet sig igennem, men hun er naturligvis lige vigtig for det! Hør, Anna, hvordan er det at se sit Navn staa øverst? Jeg vilde blive gal af Glæde, jeg er lige ved det paa dine Vegne, og du er saa rolig og kold som en Vinterdag.«

»Jeg er saa fortumlet,« svarede Anna sagte, »der er saa meget, jeg vilde sige, men jeg kan ikke finde Ord. Dette har jeg aldrig drømt om, jeg syntes, det var en hovmodig Tanke at tro, jeg kunde blive den første af dem alle! Undskyld mig, Isabella, men jeg maa ud og se at finde Onkel Martin og fortælle ham det!«

De fandt Martin i Engen, hvor han slog Græs, og det traf sig saa heldigt, at Marilla og Fru Linde ogsaa stod og snakkede sammen derude.

»Onkel Martin,« raabte Anna glad, »jeg er blevet Nummer Et — jeg er slet ikke stolt, men jeg er saa inderlig taknemmelig.«

»Naa — hvad sagde jeg?« udbrød Martin med straalende Øjne. »Jeg vidste jo, at du var den dygtigste af dem alle.«

»Det var godt gjort, Anna, det maa jeg sige,« sagde Marilla, der forgæves prøvede at skjule sin Stolthed og Glæde over Anna for Fru Lindes kritiske Blikke, men denne gode Dame udbrød hjertelig:

»Anna, du har opført dig udmærket. Det er en Ære for din Plejemor og Onkel Martin, og vi er alle stolte over dig!«

Da Anna den Aften gik i Seng, knælede hun ned og udøste sit Hjerte i en inderlig Bøn med en Tak for Fortiden og et ydmygt Haab om en god Fremtid. Hun faldt straks i Søvn, da hun lagde Hovedet paa Puden, og drømte saa roligt og barnligt, som om hun aldrig havde været plaget af Eksamensbekymringer.

XXII.

Anna optræder offentlig.

En Dag stod Anna og Isabella oppe i Gavlværelset paa Grønnebrink. Det var ikke mere det samme Værelse, der for flere Aar siden modtog Anna, da hun som den forskræmte, fattige lille Pige første Gang blev vist ind i det. Den ene Forandring efter den anden var efterhaanden sket i det lille Værelse, og selv om det hvide Fløjlsgulvtæppe med Roserne, og Silkegardinerne for Vinduerne, der var hendes Barndoms Drøm, ikke blev til Virkelighed, saa havde Marilla fundet sig i at lægge et stort, smukt Tæppe paa Gulvet og dække Vinduerne med lysegrønne Mollsgardiner, der hang ned i lange, bløde Folder. Væggene var prydet med adskillige gode Billeder — Gaver fra Fru Allan —, og paa en Hylde for sig selv stod et Portræt af Frøken Stacy med et Glas friske Blomster. En Bogreol, malet lysegraa som Møblerne, en polstret Kurvestol, et Toiletbord med hvide Mollsgardiner og et Spejl i forgyldt Ramme, der plejede at hænge i Dagligstuen, var altsammen Martins Gaver. Og en Dag lagde Marilla af sig selv et smukt, strikket, hvidt Tæppe paa den unge Piges Seng i Stedet for det tarvelig, stribede af Sirts. At Tæppet var Marillas eget Arbejde, gjorde det dobbelt velkomment for Anna.

Tusmørket var brudt frem, paa den klare, skyfri Aftenhimmel skinnede Maanen med et svagt Skær, idet den langsomt hævede sig over Skovbrynet; de søvnige Fugle pippede hist og her i Træerne, og alle Blomster i Haven udsendte endnu en Gang en duftende Hilsen, inden de lukkede sig for Natten.

Inde i Gavlværelset var Lampen imidlertid blevet tændt, for der forestod en interessant Tildragelse. Isabella var i Færd med at pynte Anna, der var blevet opfordret til at medvirke ved en Aftenunderholdning i Hvide-Sandes Hotel. De fremmede, der boede i Hvide-Sande, havde arrangeret den til Fordel for Hospitalet i Charlottetown, og Programmet var udsøgt. Der var

Sang, baade Solo og Duetter, Violinspil og Deklamation.

Anna var temmelig nervøs og ophidset, Martin i den syvende Himmel af Stolthed over, at man havde opfordret Plejedatteren, og Marilla var ikke langt fra at gøre ham Følgeskab, skønt hun nødig vilde tilstaa, at hun følte sig smigret paa Annas Vegne.

De unge Piger skulde køre med Jane og hendes Broder Billy. Mange af Avonlees Beboere fulgtes ad derover, fra Charlottetown ventedes en hel Del Gæster, og efter Koncerten var der Festmaaltid, hvortil Komiteen indbød de assisterende.

»Du maa tage den hvide Kjole paa Anna,« paastod Isabella.

»Synes du virkelig, den hvide er bedst?« spurgte Anna tvivlende. »Er den blaa ikke smukkere, den er mere moderne!«

»Nej, den hvide klæder dig bedst,« gentog Isabella. Hun var altid selv meget smukt klædt, og hendes Smag var saa sikker, at hun blev spurgt til Raads af alle Veninderne i Toiletspørgsmaalet. I Aften havde hun selv en nydelig lyserød Kjole paa, men alle hendes Tanker drejede sig om Hjerteveninden paa denne vigtige Dag. Hun redte hendes Haar, hjalp hende at fæste Dragten, trak ud i Ærmepufferne og halede i Nederdelen. Da alt var færdig, lige til de hvide Sko og Strømper, hentede Isabella en lille, hvid Rose, som hun stak ind i Haaret bagved Annas ene Øre.

»Der var kun denne ene Rose tilbage paa Busken,« sagde hun. »Jeg gemte den til dig.«

»Skal jeg tage Perlesnoren om Halsen?« spurgte Anna. »Martin kom hjem fra Byen med den forleden Dag, han vilde vist gerne se mig med den paa.«

Isabella traadte et Skridt tilbage, lagde Hovedet paa Skraa og iagttog hende kritisk, saa nikkede hun og fæstede Perlerne om Annas hvide Hals.

»Der er noget saa stilfuldt over dig,« udbrød hun. »Jeg ved ikke, hvori det ligger! Det maa være din Holdning og din Figur, jeg falder helt igennem ved Siden af dig, men det gør vi nu alle,« sluttede hun med oprigtig

Beundring. »Fru Linde siger, at du er pikant, og du er noget for dig selv.«

De unge Piger gik ned for at fremstille sig for Marilla og Martin. Isabella lukkede Døren op og sagde: »Kom og se paa vores Deklamatrice, er hun ikke yndig?«

Plejemoderen rejste sig op. Der var kommet et langt mildere Udtryk over hende end tidligere. Nu undslap der hendes et Udraab af Beundring, men hun skyndte sig at tilføje:

»Ja, hun er ren og pæn. Pas nu paa Kjolen, Anna, naar du gaar ud og ind ad Vognen og tag din tykke Trøje paa.«

»Hvad har du valgt at deklamere?« spurgte Isabella, »og har du tænkt paa noget, hvis du bliver kaldt frem?«

»Det falder dem vist ikke ind at gøre det,« afbrød Anna, der i sit stille Sind inderlig haabede, at hun næste Morgen ved Frokosten kunde fortælle Martin om en Fremkaldelse.

Saa kom Vognen, og de kørte af Sted. Ved Indgangen til Hotellet blev Anna modtaget af en af Komiteens Damer og ført til de assisterendes Værelse. Blandt alle de silke- og kniplingsklædte Damer følte den unge Landsbypige sig undseelig og overset. Hendes Dragt, der hjemme i Gavlværelset var forekommet hende saa nydelig, blev tarvelig og landlig i Sammenligning med de andres, og hendes Perlesnor blev til ingenting ved Siden af alle de Diamanter, der lynede fra Damernes Smykker. Hun tog Hat og Kaabe af og satte sig beskeden i et Hjørne.

Hendes Ængstelse blev ikke mindre, da hun blev ført ind i den store Sal og sad oppe paa Tribunen mellem Komiteedamerne. Det elektriske Lys skar hende i Øjnene, Duften af Parfumer og den stærke Summen af Stemmer forvirrede hende, hun ønskede bare, at hun var nede hos Jane og Isabella! Paa hendes ene Side sad en tyk Dame i rosenrød Silkekjole, paa den anden Side en hovmodig, ung Person i hvid Kniplingsdragt. Den tykke Dame vendte sig om og stirrede saa

længe paa Anna igennem sin Stanglorgnet, at hun til sidst fik Lyst til at ruske hende. Den unge Dame talte halvhøjt til sin Nabo om »landlige Skønheder«, og gjorde Løjer over de »lokale Talenter«, der stod opført paa Programmet.

Uheldigvis for Anna skulde en kendt Skuespillerinde først optræde, en sortøjet Dame i en sølvglinsende Silkedragt med Diamanter i Haaret og om Halsen. Hun havde en blød og vidunderlig bøjelig Stemme, og da hun endte sin Fremsigelse, brød Publikum ud i vild Begejstring. Anna havde lyttet efter med straalende Øjne og hede Kinder, hun var lige saa begejstret som alle de andre og glemte alle sine egne Bekymringer.

Pludselig slog hun Hænderne for Ansigtet, hvordan kunde hun træde op efter denne Dame? Hvor kunde det dog være faldet hende ind at sige »Ja«, da hun blev opfordret?

Gid hun var hjemme paa Grønnebrink hos de to gamle i Fred og Ro.

Mens hun sad i disse sørgelige Tanker, blev hendes Navn raabt op.

Hun rejste sig langsomt og traadte frem. Hendes Bleghed var saa paafaldende, at Jane og Isabella greb hinanden i Haanden af Skræk.

En voldsom Angst var overfaldet Anna, det var som om alt forsvandt for hende, hendes Hjerte bankede, Knæene rystede under hende, hun syntes et Øjeblik, at hun maatte vende sig om og flygte ned ad Tribunen.

Paa een Gang opfangede hun et Glimt af Gilberts Ansigt nede i Salen. Han nikkede til hende, og i et Nu gennemlevede hun Scenen under Broen, da han reddede hende og hans mandige Bøn om Tilgivelse bagefter!

Hun rettede sig, drog Vejret dybt, al Frygt forsvandt, og hun begyndte. Den klare, ungdommelige Røst trængte ned til Salens fjerneste Krog, hendes Selvbeherskelse var vendt tilbage.

Da hun endte, brød et Bifald løs, der ingen Ende vilde tage. Rødmende af Glæde satte hun sig paa sin

Plads og blev meget forbavset, da den tykke Dame i den røde Silkekjole greb hendes Haand og takkede hende hjerteligt.

»Kære Frøken,« sagde hun, »jeg har grædt som et Barn, det var saa udmærket, aah — hvor Folk klapper, De maa frem igen.«

»Nej, — jo, for Onkel Martins Skyld,« stammede Anna forvirret.

»Ja, for Onkel Martins Skyld,« lo Damen.

Smilende traadte Anna atter frem og sagde et lille muntert Digt, som fik Tilhørerne til at klappe endnu stærkere end før.

Hele Aftenen blev en Triumf for hende. Den tykke Dame, der viste sig at være en Millionærs Hustru, tog hende under sit Værn og forestillede hende for en Mængde Mennesker. Alle var venlige imod hende og gjorde Væsen af hende. Skuespillerinden kom hen og talte længe med hende, og den hovmodige unge Dame i Kniplingskjolen gav hende den ene Kompliment efter den anden.

De fik et elegant Aftensmaaltid i den store, smukke Spisesal. Isabella og Jane blev indbudt med, fordi de hørte til Annas Selskab, og Aftenen svandt som en dejlig Drøm.

Paa Køreturen hjem blev Begivenheden drøftet af de tre Pigebørn. »Gid jeg var Millionærhustru og kunde gaa i Diamanter og Silkekjoler hver Dag,« sukkede Jane.

»Hvor du var brillant, Anna,« sagde Isabella, »men vi var saa bange i Førstningen, det saa ud, som om du ikke kunde tale.«

»Nævn det ikke,« afbrød Anna hurtig. »Jeg er glad over, at Folk var tilfredse med mig.«

»Jeg har en Hilsen til dig. Egentlig er det en Kompliment! Der sad en amerikansk Herre bagved Jane og mig. Han saa' saa romantisk ud, Josie siger, at han er en kendt Maler. Da du kom frem, spurgte han, hvem den unge Pige med det pragtfulde tizianske Haar var. Han havde Lyst til at male dig, sagde han. Men hvad er tiziansk Haar?«

»Jeg tænker, det betyder rødt Haar,« svarede Anna leende, »Tizian var en stor Maler, der altid malede rødhaarede Kvinder.«

»Saa du alle deres Diamanter?« vedblev Jane, »hvis jeg var rig, vilde jeg købe mange Diamanter.«

»Hvorfor skal vi misunde dem! Vi *er* jo rige, for vi er unge, glade og raske. Jeg bryder mig kun om at være Anna fra Grønnebrink med en tarvelig Perlesnor om Halsen. Jeg ved, at Onkel Martins Gave blev givet med lige saa stor Kærlighed, som alle den fine Frues Diamanter er værd.«

XXIII.

Paa Kollegiet.

De næste tre Uger blev en travl Tid paa Grønnebrink, for Anna skulde gøres færdig til at tage af Sted til Kollegiet. Hendes Udstyr blev smukt og elegant, for Martin paastod, at det skulde være af første Sort, og han var villig til at betale alt, hvad der krævedes. Marilla fandt sig ikke alene i alle hans Indkøb, hun gjorde mere endnu. For sin egen Regning købte hun en smuk, lyseblaa Selskabsdragt, som hun forærede Anna med de Ord:

»Jeg hører, at Jane og Ruby har faaet, hvad de kalder en »Selskabsdragt«, og du skal ikke staa tilbage for dem. Jeg fik Fru Allan til at købe den i Byen. Jeg synes, den ser pæn ud.«

»Marilla, nej, hvor den er dejlig!« udbrød Anna. »Hvor er du kærlig imod mig! Med hver Dag bliver det sværere og sværere for mig at skulle herfra.«

For at glæde de to Søskende tog Anna en Aftenstund den smukke Dragt paa og fremsagde det store Digt, hun havde gjort saa megen Lykke med paa Aftenunderholdningen.

Mens Plejemoderen hørte efter og iagttog hendes kønne Ansigt og yndefulde Skikkelse, dukkede Billedet af den lille, fattige Pige, der første Gang traadte ind i

Hjemmet, atter frem for Marillas Erindring; Taarerne steg op i hendes Øjne, og da Anna endte, skjulte hun sit Ansigt i Forklædet.

»Har jeg faaet dig til at græde?« spurgte den unge Pige blidt. Hun bøjede sig over Plejemoderen og trykkede et Kys paa hendes Kind. »Naa — det er rigtignok en Triumf for mig!«

»Det var ikke over det poetiske Vrøvl, jeg græd,« stammede Marilla, »men jeg kunde ikke lade være at tænke paa den lille Pige, du var en Gang. Jeg vilde ønske, du kunde blive ved at være Barn med alle dine Unoder og dit uregerlige Væsen. Nu er du saa stor og voksen, og — saa fin og elegant i de nye Kjoler, — det er, som om du ikke mere hørte til i Avonlee, og jeg blev saa vemodig ved den Tanke!«

»Marilla!« Anna kastede sig om Halsen paa sin gamle Plejemoder, tog hendes furede Ansigt mellem begge sine Hænder og saa hende alvorlig ind i Øjnene. »Jeg er uforandret og bliver aldrig anderledes! Jeg er kun blevet høj og alvorlig. Mit virkelige *Selv* — det herinde —« og Anna lagde Haanden paa sit Hjerte, »er, som det altid har været. Om jeg end forandrer mig udvendig, jeg bliver altid jeres lille Anna, som elsker dig og Onkel Martin og Grønnebrink højere og højere hver Dag i mit Liv.«

Anna lagde sin runde, røde Kind op imod Marillas og strakte den ene Arm ud, saa hun kunde naa at lægge den om Martins Skulder.

Marilla ønskede, at hun kunde udtale, hvad hun følte, men Ordene stod ikke til hendes Raadighed, hun kunde kun knuge sin lille Pige i sine Arme, som om hun ønskede aldrig at slippe hende, mens Martin listede ud af Døren med Taarer i sine ærlige Øjne.

— Endelig slog Timen, da Anna skulde bort. Hun og Martin kørte af Sted en smuk Septembermorgen, efter en taarevædet Afsked fra Isabella og en behersket fra Marillas Side. Men da Anna var borte, gik Isabella til Selskab og morede sig udmærket, mens Marilla gik hvileløs om i sin Ensomhed med en bitter Følelse af Savn og Længsel, og da hun gik i Seng om Aftenen,

brast hun i Graad ved Tanken om, at det lille Gavlværelse nu i lang Tid skulde staa tomt.

Anna og de andre Elever fra Avonlee naaede Byen i rette Tid og skyndte sig hen til Kollegiet. Den første Dag gik fornøjelig nok med at gøre Bekendtskab med de nye Kammerater, hilse paa Lærerne og blive fordelt i deres respektive Klasser. Baade Anna og Gilbert valgte en etaarig Klasse. Det betød strengt Arbejde, da der skulde naas det samme Resultat, som de fleste brugte to Aar om, men det var en Ære at kunne bestaa Eksamen med saa kort en Frist — *hvis* de bestod! Og de gav hinanden Haandslag paa, at det skulde blive en ærlig Væddekamp imellem Venner.

Alle de andre Avonlee Kammerater valgte to Aars Klassen, og det var en Trøst for Anna, at hendes gode Ven fra det gamle Hjem blev hendes Sidemand.

Mest ensom følte hun sig, da hun om Aftenen var alene paa sit Værelse. Frøken Barrys Hjem laa for langt fra Byen til, at hun kunde bo der, skønt den gamle Dame meget gerne vilde huse hende. I Stedet for anbragte Frøkenen hende i et godt Pensionat, der bestyredes af Enken efter en engelsk Officer, og hvor der kun boede velopdragne og nette unge Mennesker. Det var altsammen godt og rigtig pænt, men alligevel følte den unge Pige sig syg af Hjemve og Længsel.

»Nej,« sagde hun til sig selv, »jeg *vil* ikke græde — det er dumt og unyttigt — saa, nu løber der en Taare ned ad Kinden! Jeg maa tænke paa noget fornøjeligt. Fredag i næste Uge kan jeg rejse hjem til Gæste — aah, der er hundrede Aar til den Dag, tror jeg! Nu er Martin snart hjemme — Marilla venter nok paa ham ved Leddet! Jeg kan ikke lade være at græde, jeg kan lige saa gerne opgive det.«

Hvis ikke Josie var traadt ind ad Døren i samme Øjeblik, var Anna bristet ud i en ordentlig Hulken, men da hun saa et kendt Ansigt, glemte hun alt, hvad der ellers kunde være ubehageligt ved Pigebarnet og hilste hende hjertelig velkommen.

»Naa, du har grædt,« ytrede Josie i sin sædvanlige næsvise Tone, »nogle Mennesker har saa lidt Selvbeher-

skelse. Jeg har ikke Spor af Hjemve, jeg er kun glad over, at jeg er borte fra det kedelige Hul, som hedder Avonlee. Du skulde ikke græde, Anna, det klæder dig ikke, baade din Næse og dine Øjne er røde, saa du er snart rød over det hele. Vores franske Lærer ligner en Dukand, synes du ikke? Hør, har du ikke noget spiseligt, jeg er ved at dø af Sult, Marilla har nok givet dig en Masse Kager med.«

»Jo, her er en Kasse, vær saa god at tage for dig.«

Mens Josie gnaskede løs, snakkede hun videre:

»Jeg var ude at høre paa Musikken med Frank Stockeley, han bor samme Sted, som jeg. Han saa dig paa Kollegiet forleden Dag og spurgte, hvem den rødhaarede Pige var. Jeg fortalte, du var en forældreløs Pige, ingen vidste noget om, men Marilla og Martin Cuthbert havde taget dig til sig.«

Anna sad tavs og tænkte, at Ensomhed og Taarer var bedre end Josies Selskab, da Døren paany gik op, og Jane og Ruby traadte ind.

»Aah,« sukkede Jane, »jeg synes, der er gaaet Maaneder, siden jeg tog hjemmefra. Jeg burde sidde hjemme og læse Virgil, den væmmelige, gamle Professor gav os tyve Linier til i Morgen; men jeg kan ikke udholde at studere i Aften, Anna. — Jeg synes, jeg ser Spor af Taarer — ikke sandt, jeg har Ret? Det vil hjælpe paa min Selvagtelse, for jeg svømmede ogsaa i Taarer, da Ruby kom op til mig. Det er ikke saa flovt at sige, naar I andre ikke har været et Haar bedre. Kager? Maa jeg faa en med? Tak, de har den rigtige Avonlee Duft!«

Ruby opdagede Kollegiets Prisopgave liggende paa Bordet og spurgte Anna, om hun havde i Sinde at erhverve Guldmedaillen.

Anna rødmede og tilstod, at hun tænkte paa det.

»Ved I,« raabte Josie, »at Kollegiet har faaet Tilladelse til at uddele et Stipendium. Frank fortalte mig det. En af Skolebestyrerne er hans Onkel. Det kommer i Avisen i Morgen.«

Et Stipendium! Annas Hjerte bankede, og hendes Ærgerrighed skiftede med eet Retning. Før Josies Tale havde hun kun tænkt paa en Landsbyskolelærers Stil-

ling med en første Karakter til Eksamen om et Aar og maaske Medaillen. Nu viste der sig pludselig et andet Maal. Hun saa sig selv vinde Stipendiet, gennemgaa et Semester ved Redmond Universitet og tilsidst iføres Magister-Kaaben og Hat, — altsammen før Josie havde endt sin Tale.

En afdød Rigmand havde testamenteret en Sum Penge til Kollegiet. Efter et Aars Studium kunde man opnaa 250 Dollars hvert Aar i fire Aar til at studere ved Redmond Universitet!

Intet Under, at Anna den Aften gik i Seng med bankende Hjerte og røde Kinder.

»Hvis strengt Arbejde kan gøre det, skal jeg nok vinde Stipendiet! Hvor det er morsomt at være ærgerrig. Naar man har naaet et Maal, dukker der straks et andet op, — hvor Livet er interessant!« sluttede hun sin Enetale.

— Det hjalp paa Annas Hjemve, at hun hver Fredag kunde komme hjem til Grønnebrink. Saalænge Vejret var godt, kunde de unge studerende tage med den nye Jernbane til Carmody og spadsere hjem derfra. I Reglen gik Isabella og flere andre fra Avonlee dem i Møde, og det var en munter og glad Flok, der færdedes paa Vejen hver Fredagaften.

»Du er nok stadig fine Venner med Gilbert, din gamle Arvefjende,« ytrede Isabella en Aften ved Hjemkomsten. »At tænke sig, at den Drillepind nu spiller det galante Pindsvin og bærer din Haandtaske! Er han altid saa galant?«

Blodet skød op i Annas Kinder, havde det været en anden end Hjerteveninden, havde der vanket et afvisende Svar, nu sagde hun kun roligt:

»Gilbert er en udmærket Kammerat!«

»Og maaske lidt mere, — hvad?« frittede Isabella. »Jeg saa godt forleden Dag, han tog den hvide Rose op, som var faldet af dit Haar, og stak den i Vestelommen!«

»Vrøvl!« sagde Anna kort og blev atter rød lige op til Haarrødderne. Fordi Gilbert var tosset, vilde *hun* sandelig ikke være det!

Efter Juleferien opgav de vordende Studenter fra Avonlee at tage hjem hver Uge og tog fat paa Studierne af alle Kræfter. De var nu indstillet hver efter sine Evner, udvist Flid og Opmærksomhed, og der havde allerede dannet sig bestemte Meninger vedrørende det endelige Udfald af Eksamen. Medaillen ventedes sikkert vundet af en af de tre, Anna Shirley, Gilbert Blyth og Louis Wilson. Det var endnu tvivlsomt, hvem der vilde sejre i Kapløbet om Stipendiet, og her nævnedes i Regelen seks forskellige Navne.

Ruby var Kollegiets Skønhed det Aar, men den indtagende og interessante Frøken Shirley med det pragtfulde rødblonde Haar og de kloge, dejlige Øjne forstyrrede mere end een ung Herres Hjertefred. Endog Josie blev berømt, nemlig som den mest skarptungede, unge Dame af dem alle, saa Frøken Stacys Elever hævdede i Aarets Løb deres Stilling paa forskellig Maade.

Anna arbejdede flittigt og strengt. Alle sine Fridage tilbragte hun hos Isabellas Tante. Skønt Frøken Barry erklærede, at hun følte sig meget gammel, og hendes Øjne ikke mere kunde se klart, havde hendes Tunge ikke mistet noget af sin Skarphed, men Anna vedblev at være hendes Yndling, og imod hende var hun kun venlig og mild.

»Jeg ved ikke, hvad der er med den Annapige,« ytrede hun en Gang. »Andre unge Piger trætter mig, og de er saa kedsommelig ens alle sammen. Men Anna er altid forskellig, og hver Gang jeg ser hende, synes jeg bedre om hende. Hun er ikke saa morsom, som da hun var en lille Pige, men jeg kan ikke lade være at holde af hende.«

Foraaret var kommet. I Haven paa Grønnebrink sprang Blomsterne ud, Knopperne bristede, hele Skoven stod grøn, men ved Kollegiet talte man kun om Eksamen.

»Hvor det er mærkværdigt at tænke sig, at vi allerede nærmer os Eksamen, — jeg synes, det var en umaadelig lang Tid, vi havde at læse i, — og nu skal den begynde i næste Uge,« ytrede Anna. »Naar jeg ser

mig omkring, kan jeg ikke lade være at glæde mig over, at det er Foraar! Jeg er lige ved at glemme Eksamen, naar jeg opdager, at der er Violer og Krokus, og at Kastanietræerne er ved at springe ud.«

Annas Begejstring blev ikke delt af Kammeraterne, Jane sukkede over, at hun havde tabt fire Pund i fjorten Dage; hun begyndte at ængste sig for sin Eksamen, skønt den endnu ikke dette Aar var afgørende for hendes Vedkommende.

»Jeg bryder mig ikke om, hvordan det vil gaa mig i Aar,« udbrød den hovmodige Josie. »Hvis det skal være, kan Far godt have Raad til at holde mig flere Aar ved Kollegiet. Anna, Franck Stockeley fortalte mig, at hans Onkel mener, at Gilbert faar Medaillen og Emily Clay Stipendiet.«

»I Morgen bliver jeg maaske bedrøvet over din venlige Meddelelse,« sagde Anna leende. »I Dag føler jeg mig altfor foraarsglad til, at det kan gøre noget Indtryk paa mig. Jeg har gjort mit bedste og begynder at forstaa, hvad der menes med »Arbejdets Glæde«. Lad os ikke tale mere om Eksamen, Pigebørn! Se paa den dejlige blaa Himmel og tænk jer, hvor der maa være herligt i Avonlee!«

De andre begyndte at tale om, hvad de skulde have paa Eksamensdagene, men Anna støttede Armene i Vindueskarmen og lagde Hovedet i Hænderne. Hun drømte igen som i gamle Dage, mens hendes Blik søgte ud over Husenes Tage og fortabte sig i Skyerne, som om hun der vilde læse sin Fremtid.

XXIV.

Hjemme igen.

Den Dag, Eksamensresultatet skulde bekendtgøres ved Opslag inde i Kollegiets Forhal, gik Anna og Jane sammen ned ad Gaden. Jane var smilende og lykkelig, de anstrengende Eksamensdage var ovre, og hun var

nok sluppet igennem. Hendes Ærgerrighed strakte sig ikke videre.

Anna var bleg og rolig, om ti Minutter vidste hun, hvem der havde vundet Medaillen og Stipendiet. Hvad der eksisterede efter de ti Minutter, skænkede hun ikke en Tanke.

»Du har naturligvis vundet en af Delene,« mente Jane, der fandt det umuligt, at man kunde lade være at belønne hendes dygtige Veninde.

»Jeg har intet Haab om Stipendiet,« indvendte Anna, »de siger alle, Emily Clay faar det. Men, Jane, jeg har ikke Mod til at gaa op i Forhallen, jeg gaar lige op i Damernes Værelse. Læs, hvad der staar, og kom op og fortæl mig det. Jeg beder dig for gammelt Venskabs Skyld at gøre det saa hurtigt som muligt, og hvis jeg ikke har vundet noget, saa sig det lige ud, uden Omsvøb. Vil du love mig det, Jane?«

Jane lovede det, men der blev ingen Anledning til at holde Løftet. Da de kom op ad Trappen, var Forhallen fuld af unge Mennesker, der bar Gilbert om i Guldstol og skreg: »Hurra for Medaillemanden Blyth!«

Et Øjeblik svimlede det for Anna, hun var den tabende, Gilbert havde vundet Prisen! Hvor Onkel Martin vilde blive bedrøvet, han stolede saa sikkert paa hende. Dog, Gilbert fortjente det, det gjorde han!

Men saa var der en, som raabte: »Tre Hurra'er for Frøken Shirley! Hun har faaet Stipendiet!«

Jane greb Anna i Armen og trak hende med sig igennem den skrigende og jublende Skare. »Anna, hvor jeg er stolt af dig!« hviskede hun. Og inde i Dameværelset blev Anna straks omringet af alle de unge Piger, der leende og snakkende ønskede hende til Lykke. De vilde alle omfavne hende, kysse hende eller klappe hende paa Skulderen, hun blev puffet og skubbet og knuget, og helt aandeløs hviskede hun til Jane:

»Jeg maa hjem og telegrafere til Marilla og Martin. Hvor de vil blive glade.«

— Afslutningen paa Eksamen foregik under megen Højtidelighed i Kollegiets store Sal. Der blev afsunget flere Sange, Rektor holdt Tale, den bedste

Eksamensstil blev læst højt, og saa blev Præmien og Stipendiet uddelt.

Martin og Marilla var der, men de havde kun Øje og Øre for en eneste af de mange studerende af begge Køn, der sad paa Tribunen, — en høj, ung Pige i en lyseblaa Kjole med blege Kinder og funklende Øjne.

Det var *hendes* Stil, der blev læst højt, det var hendes Navn, Folk hviskede — hun havde jo vundet Stipendiet.

»Jeg tænker, du er glad over, at vi beholdt hende, Marilla,« hviskede Martin smaaleende.

»Det er ikke første Gang, jeg er glad over det,« svarede Søsteren. »Du skal ikke gøre Nar ad mig, Martin!«

Frøken Barry, der sad bagved, bankede Marilla paa Skulderen med sin Parasol:

»Er De ikke stolt af den Annapige, for det er jeg,« sagde hun.

— Samme Aften tog Anna hjem med Plejeforældrene. Hun havde ikke været hjemme et halvt Aar, og hun modtoges nu af Henrykkelsens hvide Vej, Blomstersøen med det skinnende Vand og al Grønnebrinks svulmende Blomsterpragt.

Isabella stod i Døren paa Grønnebrink og fulgte med op i Annas lille Gavlværelse, som Marilla havde pyntet med et blomstrende Rosentræ. Anna drog et langt Suk og udbrød:

»Aah, hvor det er dejligt at komme hjem igen og se de mørke Grantræer og Frugthaven med de hvide Blomster og mærke Duften af Krusemynte! Se den Terose, — nej, hvor er alt dejligt, — og hvor det er godt at være sammen med dig igen, Isabella!«

»Jeg troede, du var blevet Veninde med Frøken Maynard inde i Byen. Josie fortalte, I var uadskillelige, og at du helt havde glemt mig,« sagde Isabella bebrejdende.

Anna lo og ruskede hende i Skuldrene:

»Stella Maynard er meget sød, men ingen i hele Verden er som du, Isabella! Jeg holder mere af dig end nogen Sinde før, — aah, jeg har saa meget at for-

tælle dig. Jeg er saa træt af at være flittig og ærgerrig. I Morgen vil jeg i det mindste ligge to Timer i Træk paa Græsplænen uden at bestille noget.«

»Du har ogsaa gjort et godt Arbejde, Anna! Vil du blive Lærerinde nu, da du har opnaaet Stipendiet?«

»Nej, i September rejser jeg til Universitetet i Redmond, naar jeg har haft min dejlige tre Maaneders Ferie.«

»Bestyreren i Nybro-Skolen har tilbudt Jane Timer, og Gilbert vil ogsaa være Lærer. Hans Far har ikke Raad til at lade ham studere videre, og han maa forsørge sig selv. Han faar vist Skolen her,« oplyste Isabella.

Der faldt ligesom en Skygge over Annas Glæde. Hun havde ikke vidst noget om Gilberts Planer, og Tanken om at skulle miste Kammeraten og ikke mere skulle kappes med ham om Førstepladsen røvede Læsningen noget af dens sædvanlige Tillokkelse. Det vilde blive et Savn ikke at følges med ham i Studierne.

Den næste Dag ved Frokostbordet slog det Anna, at Martin ikke saa rask ud. Han var blevet meget mager og mere graahaaret.

»Marilla,« sagde hun tøvende, da Martin var gaaet, »er Onkel Martin syg?«

»Nej, ikke nu,« svarede Søsteren. »Men han har haft nogle Hjerteanfald og vil ikke tage sig i Agt. Jeg har været bekymret for ham, men nu er han bedre. Vi har taget en Mand til Hjælp. Jeg haaber, han kommer sig nu, du har altid kunnet live ham op.«

Anna lænede sig over Bordet og tog Marillas Ansigt mellem begge sine Hænder.

»Du ser heller ikke rask ud, Marilla! Du er vist træt og har arbejdet altfor meget. Nu maa du hvile dig, saa længe jeg er hjemme. En Dag vil jeg ofre til at hilse paa alle de gamle, kære Steder og snakke med mine Venner, men saa bliver jeg hjemme, og det er dig, der skal hvile, og mig, der skal arbejde.«

Marilla saa kærlig paa sin Plejedatter og smilede svagt.

»Det er ikke Arbejdet. Det er mit Hoved. Jeg

har mange Smerter bag Øjnene. Doktoren giver mig ofte nye Briller, men de hjælper ikke. Der kommer en berømt Øjenlæge til Carmody sidst i Juni, jeg tror, jeg vil tage ind og lade ham undersøge Øjnene. Jeg kan snart hverken læse eller sy mere.«

»Men lad os ikke tale om det,« vedblev hun. »Du har gjort et udmærket Arbejde, Anna, taget en god Eksamen og vundet Stipendiet i Løbet af et Aar. Rachel Linde synes ikke, det er naturligt for en Kvinde at lære saa meget, men jeg bryder mig ikke om, hvad hun siger! — Siden jeg nævner Rachel — jeg kommer til at tænke paa, at hun fortalte mig, Hr. Abbeys Bank stod paa svage Fødder — ved du noget om det?«

»Jeg har hørt Folk sige det; men hvorfor spørger du om det?«

»Fordi alle vore Sparepenge staar i den Bank — hver en Øre — Martin vilde absolut sætte Pengene der, fordi vores Far kendte gamle Hr. Abbey. Martin blev meget urolig, da Fru Linde fortalte ham om alle disse Rygter!«

»Hr. Abbey er meget gammel, det er hans Brodersønner, der styrer Banken nu.«

»Ja, det ved jeg, og jeg bad Martin tage Pengene ud, men nu havde han talt med den ene af Herrerne, og han paastod, at alt var i den bedste Orden.«

En hel Dag tilbragte Anna med at gaa i Gæste og vandre rundt til alle sine Yndlingssteder, hun var ved Blomstersøen med det skinnende Vand, og gik ad Violstien, hun kikkede ned ad Henrykkelsens hvide Vej, og hun besøgte Fru Allan, med hvem hun fik en lang, fortrolig Samtale. Det blev en dejlig Dag for hende, og den stod altid senere i hendes Erindring som et glad og lyst Minde, ikke overskygget af nogen Sorg eller Ængstelse.

Om Aftenen gik hun hjem med Martin fra Marken, Solen var ved at gaa ned og spredte sit rødmende Skær over Skovene og de fjerne Bjerge i Vest. Martin vandrede langsomt med bøjet Hoved; ved Siden af ham gik Anna, høj og rank, men rettende sine spændstige Skridt efter hans tunge, trætte Gang.

»Du arbejder for meget, kære Onkel Martin,« sagde hun bebrejdende. »Kan du ikke gøre dig Livet lidt lettere?«

»Naa — hm —« mumlede Martin paa sin sædvanlige gryntende Maade, idet han lukkede Ledet op for hende. »Jeg er blevet gammel, lille Anna, og det glemmer jeg. Jeg har altid haft strengt Arbejde, og jeg vil helst dø paa Valpladsen.«

»Hvis jeg nu havde været den Dreng, I egentlig vilde have haft, saa kunde jeg have hjulpet dig paa hundrede Maader,« sagde Anna sørgmodig, »jeg vilde inderlig ønske, at jeg havde været en Dreng bare af den Grund!«

»Naa — naa — jeg vil hellere have dig end et Dusin Drenge,« trøstede Martin og klappede hendes Haand. »Mon det var en Dreng, der vandt Stipendiet, hvad? Jeg tror, det var en Pige — min Pige — min lille Pige, som jeg er saa stolt af, og som jeg hellere vilde have end et Dusin Drenge — husk det, Anna, hellere end et helt Dusin.«

Han smilede med sit underlig forlegne Smil, og de gik sammen ind i Huset.

Anna mindedes hans Ord og Smil, da hun sad ved Vinduet i sit lille Gavlværelse, førend hun gik i Seng den Aften, hun tænkte paa Fortiden og drømte om Fremtiden.

Frugttræernes hvide Blomster lyste i Maaneskinnet som Sølvflor, fra Dammen lød Frøernes Syngen i den natlige Stilhed. Den unge Pige glemte aldrig denne fredelige Aften, den sidste, inden Sorgens kolde Haand rørte ved hendes Hjerte.

XXV.

Livets Alvor.

»Martin — Martin — hvad er det? Er du syg?« raabte Marilla med Angst i Stemmen.

Anna kom gaaende ind fra Haven med en stor Buket Pinselillier og hørte hendes angstfulde Raab.

Hun saa Martin staa i Køkkendøren med et Papir i Haanden og et underlig, forstenet Udtryk i sit dødblege Aasyn. Anna kastede Blomsterne og sprang hen imod ham. I det samme løb Marilla til, men de kom begge for sent. Inden de naaede ham, segnede han om paa Dørtærskelen.

»Han er besvimet,« stammede Marilla, »løb efter John — hurtig, hurtig — han er ovre i Stalden.«

John, Karlen, der gik Martin til Haande, kastede sig paa en Hest og galopperede efter Doktor Spencer; paa Vejen standsede han hos Barrys og bad dem gaa over til Grønnebrink. Fru Linde, der tilfældig var til Stede, fulgte med dem, og alle tre skyndte sig af Sted.

De fandt Anna og Marilla forgæves prøvende paa at kalde Martin til Bevidsthed. Fru Linde skød dem blidt til Side. Hun bøjede sig ned over ham, følte hans Puls og lagde Øret til hans Hjerte. Saa rejste hun sig op og saa sorgfuld paa de to stakkels, ængstelige Kvinder.

»Marilla,« sagde hun stille, med Taarer i Øjnene, »jeg tror ikke — at der er noget at gøre!«

»Fru Linde,« udbrød Anna forfærdet, »De tror da ikke — mener De —« hun kunde ikke faa de sørgelige Ord over sine Læber, hun vendte sig om, det sortnede for hendes Øjne.

»Ja, mit Barn, jeg tror det. Se paa ham! Det Udtryk har jeg set saa mange Gange, jeg ved, hvad det betyder.«

Anna saa paa det blege Aasyn, mærket af Dødens Alvor, og hun maatte bøje sig for den bitre Sandhed.

Doktoren kom kort efter og erklærede, at Døden var indtruffet hurtig og let som Følge af en pludselig Sindsbevægelse. Grunden blev snart opklaret. Det Brev, Martin havde holdt i Haanden, meddelte, at Abbeys Bank havde spillet Fallit.

Ulykken rygtedes hurtig i Avonlee, og Venner og Naboer strømmede til Grønnebrink for at tilbyde Hjælp og lægge deres Hengivenhed for Dagen baade for den

døde og de efterlevende. For første Gang blev den forlegne og tilbageholdne Martin Cuthbert en Person af Betydning, men det viste sig ogsaa ved denne Lejlighed, at han havde vundet mange oprigtige Venner.

Først ved Nattens Frembrud kom der atter Ro og Stilhed over det gamle Hus. I Dagligstuen stod Martins blomsterstrøede Kiste, han laa med et Smil paa Læberne, som om han drømte smukke Drømme, og Anna havde plukket alle de gammeldags Blomster, han elskede, og bragt ham dem, det var sidste Gang, hun kunde gøre noget for sin trofaste Plejefader.

Fru Linde blev hos dem om Natten, og da Barrys vilde gaa, slyngede Isabella Armene om Anna, der stod stum og taareløs ved Vinduet.

»Kære Anna? Hvis du ønsker det, vilde jeg saa gerne blive hos dig i Nat!« hviskede hun.

»Tak, Isabella,« Anna saa alvorlig paa Venindens kærlige Ansigt. »Du vil sikkert ikke misforstaa mig, naar jeg siger dig, at jeg helst vil være alene. Jeg har ikke været et Øjeblik i Ro, siden — det hændte — og jeg trænger til at samle mig. Jeg kan endnu ikke fatte, hvad der er sket; men jeg føler en forfærdelig Tyngde og Kval.«

Isabella forstod hende ikke helt. Marillas ubeherskede Sorg laa hende langt nærmere end Annas taareløse Fortvivlelse. Men hun lod Veninden gøre, som hun ønskede!

Anna haabede, at Ensomheden vilde bringe hende den lindrende Graad, men Taarerne vilde ikke komme. Midt om Natten vaagnede hun, og i den dybe Stilhed slog Mindet om Dagens Tildragelse over hende som en Bølge af Sorg. Hun syntes, at hun saa Martins smilende Ansigt forrige Aften, da han sagde: »Min Pige, som jeg er saa stolt af«, og i det samme brød Taarerne frem i en ustandselig Graad.

Marilla hørte hende græde og gik ind for at trøste hende.

»Saa, saa græd ikke saa meget, min Skat! Vi faar ham ikke igen! Det er ikke rigtigt! Jeg gjorde det

selv, jeg kunde ikke lade være, han var en god Bror — men Gud styrer alt til det bedste.«

»Aah, lad mig græde,« hulkede Anna. »Taarerne gør mig godt. Bliv hos mig, Marilla, og hold mig i dine Arme — saadan! Jeg vilde ikke have Isabella hos mig — hun er god og sød — men det er ikke *hendes* Sorg; hun staar udenfor og kan ikke komme mit Hjerte saa nær, at hun kan hjælpe mig. Det er kun *vores* Sorg — din og min! Aah, Marilla, hvad skal vi gøre uden ham?«

»Vi har hinanden, Anna! Jeg ved ikke, hvad jeg skulde have gjort, hvis du ikke var her, hvis du aldrig var kommet. Anna, jeg ved, at jeg har været barsk og streng imod dig, — men du maa tro, at jeg elsker dig lige saa højt som Martin. Jeg maa sige dig det nu, det har altid vært svært for mig at udtale mig, men i denne Time falder det mig let. Jeg elsker dig, mit Barn, som om du var mit eget Kød og Blod, og du har været min Glæde og Lykke, lige fra du traadte ind paa Grønnebrink.« —

To Dage senere blev Martin Cuthbert baaret ud af sin Dør, gennem den Have han havde elsket, og hvis Træer han havde plantet, og over de Marker, han saa trofast havde dyrket. Efter Jordfæstelsen faldt Avonlee tilbage i sine gamle Folder, og paa Grønnebrink begyndte det daglige Arbejde paany; de samme Pligter og med den samme Regelmæssighed, som om intet var hændt.

Anna, for hvem Sorgen var en ny Oplevelse, følte det som en Synd imod Martin, at det daglige Liv kunde genoptages uden ham. Hun skammede sig, naar hun glædede sig over at se Knopperne springe ud og høre Fuglene synge, eller naar hun selv smittedes af Isabellas Smil og Latter.

»Det er lige som om jeg var troløs imod Onkel Martin,« sagde hun en Dag til Fru Allan. »Jeg savner ham saa meget — altid — og dog er Verden saa smuk og interessant. I Dag fik Isabella mig til at le. Da Onkel Martin døde, troede jeg, at jeg aldrig kunde le

mere, og undertiden syntes jeg, at jeg heller ikke burde.«

»Mens Martin levede, holdt han af at se dig glad, og han satte Pris paa din Kærlighed til Naturen,« svarede Fru Allan kærligt. »Han er ikke mere her paa Jorden, men jeg er vis paa, han gerne vil have, at du skal vedblive at være glad! Vi føler alle paa samme Maade, vi synes, vi er troløse, naar Livet igen begynder at interessere os.«

»Jeg har plantet en Rosenbusk paa Onkel Martins Grav,« sagde Anna drømmende. »Det er en Gren af den Rosenbusk, Onkel Martins Mor bragte med fra Skotland. Jeg syntes, det var, som om jeg kom ham nærmere, da jeg plantede den! Men nu maa jeg gaa, Marilla er alene, og hun bliver sørgmodig, naar Mørket falder paa.«

»Hvordan skal det gaa, naar du rejser til Redmond?« spurgte Fru Allan. Anna svarede ikke, men sagde kun god Nat og gik langsomt hjem til Grønnebrink.

Marilla sad paa Bænken udenfor Døren, og Plejedatteren tog Plads ved Siden af hende.

»Dr. Spencer var her, mens du var borte,« begyndte Marilla. »Han fortalte mig, at den berømte Øjenlæge kommer til Byen i Morgen, og raadede mig til at tage ind til ham. Jeg maa hellere have det overstaaet og faa de rigtige Glas. Du er vel ikke ked af at være alene. John kører mig frem og tilbage, og du har Strygning og Bagning at passe.«

»Jeg skal nok blive færdig i rette Tid, du behøver ikke at være bange, denne Gang skal jeg hverken stive Lommetørklæderne eller komme Medicin i Kagen.«

Marilla smilede.

»Hvor du altid kom i Ulykker som Barn! Jeg troede undertiden, du var forhekset, — kan du huske, da du farvede dit Haar?«

»Ja, det glemmer jeg aldrig,« sagde Anna og førte uvilkaarlig Haanden op mod den tunge Krone af Fletninger, der dækkede hendes velformede Hoved.

»Jeg ler endnu en Gang imellem af alle de mange

Sorger, mit røde Haar og mine Fregner plejede at skaffe mig. Jeg ler kun lidt, for mine Sorger var alvorlige nok den Gang. Fregnerne er omtrent borte, og Folk er saa venlige at fortælle mig, at mit Haar er smukt rødblondt. — Det er kun Josie, der stadig forsikrer mig, at det er endnu rødere end før, og hun sagde forleden Dag, det var min sorte Kjoles Skyld. Hun spurgte, om man kunde vænne sig til at have rødt Haar. Marilla, jeg tror, jeg opgiver at holde af Josie. Jeg har gjort heroiske Anstrengelser, men hun egner sig ikke til at blive holdt af.«

»Josie hører til den Ramseyske Slægt, derfor er hun saa ubehagelig,« svarede Marilla med noget af sin gamle Skarphed. »Jeg ved ikke, hvad Nytte den Slags Mennesker er til. De er ligesom Tidslerne i Haven. Skal Josie være Lærerinde?«

»Nej, men de andre Pigebørn opgiver at studere videre og overtager Timer i Skolen.«

»Hvad vil Gilbert?«

»Han vil ogsaa være Lærer.«

»Hvor han er smuk,« yterede Marilla tankefuld. »Jeg saa ham rigtig i Kirken i Søndags. Han er høj og rank som sin Far, da han var i den Alder. John Blyth var en smuk ung Mand, og vi var gode Venner. Folk kaldte ham min Kæreste.«

Anna saa op paa Marilla med den dybeste Interesse.

»Aah, Marilla — hvad skete der — hvorfor vilde du — —«

»Vi skiltes som Uvenner, for jeg vilde ikke tilgive ham, da han bad om Forladelse. Vi havde en Ordstrid, og jeg vilde have tilgivet ham senere, men han kom aldrig igen — og jeg var meget bedrøvet! Jeg ønskede, at jeg havde tilgivet ham i rette Tid. Kan du huske, jeg sagde, du skulde tilgive Gilbert. Du forstod ikke den Gang, hvad der laa bag mine Ord.«

»Saa har du ogsaa haft en Roman i dit Liv,« sagde Anna stille.

»Ja, det kan du godt kalde det! Det kan man ikke

se paa mig, mener du vel? Men man kan ikke dømme Mennesker efter deres Ydre. Nu er den Historie med John og mig glemt for længe siden.«

XXVI.

Grønnebrink.

Den næste Dag tog Marilla ind til Byen og kom sent hjem. Anna var gaaet over til Isabella og fandt ved sin Hjemkomst Marilla siddende i Køkkenet, støttende den ene Arm paa Bordet, med Haanden under Kinden.

Anna stod forbavset stille.

Hun havde aldrig før set sin Plejemoder sidde uvirksom, og der var noget usædvanligt, ligesom fortabt, udbredt over hende, som forskrækkede den unge Pige.

»Er du meget træt, Marilla?« spurgte hun.

»Ja — nej — det ved jeg ikke,« Marilla saa op paa sin gamle, tvære Maade. »Jeg antager, at jeg er træt, men det har ikke noget at sige.«

»Talte du med Øjenlægen? Hvad sagde han?« Anna gik nærmere og saa ængstelig paa hende.

»Ja, jeg har talt med ham. Han undersøgte mine Øjne. Han sagde, at hvis jeg vil lade al Læsning og Syning fare og alt, hvad der kan anstrenge Øjnene, saa vil jeg maaske kunne beholde Synet. Jeg maa passe paa ikke at græde for meget, og naar jeg bruger de Briller, han giver mig, antager han, at Hovedpinen vil blive bedre. Hvis jeg ikke gør alt det, bliver jeg fuldstændig blind om et halvt Aar! Blind, Anna, kan du tænke dig det?«

Efter et første Forfærdelsesudbrud tav Anna stille, det var hende umuligt at faa et Ord frem.

Endelig havde hun behersket sig saa meget, at hun med nogenlunde fast Stemme kunde sige:

»Det maa du ikke tænke paa, Marilla! Han har

jo givet dig Haab om, at du kan beholde Synet, naar du er varsom, og hvis Hovedpinen bliver bedre, er det ogsaa kun glædeligt.«

»Jeg synes ikke, der er meget Haab,« sagde Marilla bittert. »Hvordan skal jeg leve, naar jeg ikke kan gøre en Smule Nytte? Jeg kunde lige saa gerne være blind — eller død. Og hvordan skal jeg lade være at græde, naar jeg sidder alene og keder mig. Men lad os nu ikke tale mere om det. Jeg vil meget gerne have en Kop Te, naar du vil lave mig den, jeg er helt udmattet. Du maa love mig ikke at tale med en Stavelse om alt det til noget Menneske. Jeg kan ikke holde ud at have Folk løbende her og komme med Beklagelser.«

Efter at Marilla havde spist, fik Anna hende til at gaa i Seng, saa gik hun op i sit Gavlværelse og satte sig ved Vinduet.

Hun stirrede med taareblændede Øjne og et tungt Hjerte ud i Mørket. Ak, hvor var alt forandret, siden hun sidst havde siddet her, Aftenen efter hendes Hjemkomst! Den Gang var hun fuld af Haab, og Fremtiden laa rosenrød og forjættende foran hende. Anna syntes, der var gaaet Aar siden da, — hun blev siddende i lang Tid ubevægelig. Hendes indre Kamp og sørgmodige Tanker maatte have Tid til at overvindes, og en Afgørelse maatte fattes.

Da hun endelig gik i Seng, var der et Smil paa hendes Læber og Fred i hendes Hjerte. Hun havde modig set sin Pligt i Øjnene og følt, at den blev hendes Hjælp. Det gør Pligten altid, naar vi tappert tager den op.

Et Par Dage senere kom Marilla langsomt gaaende ude fra Gaarden, hvor hun længe havde staaet og talt med en Mand. Anna kendte ham godt, det var John Sadler fra Carmody. Hun undrede sig over, hvad det kunde være, der gjorde Marilla saa alvorlig.

»Hvad vilde Hr. Sadler, Marilla?«

Den gamle Kvinde satte sig ved Vinduet og saa paa Anna. Trods Lægens Advarsler var der Taarer i hendes Øjne, og det var med en brudt Røst, hun begyndte at tale:

»Han havde hørt, at jeg vilde sælge Grønnebrink, og han vilde gerne købe den.«

»Købe den! Købe Grønnebrink?« Anna vilde ikke tro sine Øren. »Du mener da ikke at sælge Gaarden?«

»Hvad andet kan jeg gøre? Jeg har gennemtænkt alt. Hvis jeg beholdt mit Syn, kunde jeg blive her og passe Gaarden og Huset med nogen Hjælp, men det kan jeg ikke mere. Aah, jeg troede aldrig, jeg skulde leve den Dag, jeg maatte sælge mit Hjem. Men det vil gaa tilbage efterhaanden, og til sidst er der ingen, som vil købe det. Hver en Øre, vi havde staaende i Banken, er tabt, og Martin havde endnu nogle ubetalte Regninger.«

Anna havde nærmet sig og gjorde Mine til at afbryde hende, men Marilla lod hende ikke komme til Orde og vedblev:

»Fru Linde raader mig til at sælge Gaarden og indlogere mig et eller andet Sted, formodentlig hos hende. Jeg faar vist ikke meget ind ved Salget, for Ejendommen er ikke stor og Bygningerne gamle. Men jeg tænker, det er nok til, at jeg kan leve af det. Jeg er taknemmelig over, at du bliver forsørget, men det gør mig meget ondt, at du intet Hjem har i Ferierne, skønt du kan vel indrette dig paa en eller anden Maade; Martin og jeg havde haabet at kunne gøre dig til en velhavende Pige!«

Da Marilla havde talt ud, faldt hun sammen i bitter Graad, men Anna greb hende i sine Arme, knugede hende ind til sig og sagde bestemt:

»Grønnebrink skal ikke sælges!«

»Gid jeg kunde lade være! Men det er umuligt. Jeg kan ikke blive her alene, jeg bliver tosset af Tungsindighed, og jeg vil græde saa meget, at jeg hurtig bliver blind, — saadan ender det.«

»Marilla, du skal ikke blive alene tilbage! Jeg forlader dig ikke, jeg opgiver at tage til Redmond.«

»Tager du ikke til Redmond?« gentog Marilla og løftede sit forgrædte Ansigt, »hvad mener du?«

»Nu skal du høre!«

Anna knælede ned ved Siden af sin Plejemoder.

Hun tog begge hendes Hænder i sine og begyndte i en kærlig, opmuntrende Tone at fortælle hende om den Plan, hun havde lagt for begges Fremtid.

»Jeg bestemte straks den Aften, du havde været hos Lægen, at jeg vilde opgive at tage til Redmond. Tror du, at jeg vilde forlade dig efter alt, hvad du har gjort for mig i disse Aar? Jeg ved, at Hr. Barry vil forpagte Gaarden for næste Aar, saa den behøver du ikke at tænke paa. Jeg vilde gerne have Lærerindepladsen her ved Skolen, men den faar jeg vist ikke. Bestyrelsen har i Sinde at antage Gilbert. Men der er lovet mig Ansættelse ved Skolen i Carmody.«

Marilla sad tavs og hørte som i Drømme paa Anna, der fortsatte:

»Det vilde naturligvis have været bedre at faa Skolen i Avonlee, men om Sommeren kan jeg gaa frem og tilbage. Om Vinteren maa jeg bo derovre. Aah, Marilla, hvor vi skal faa det hyggeligt sammen! Jeg har saa mange Planer — jeg skal læse højt for dig og fortælle dig alt det morsomme, jeg oplever. Vi skal blive lykkelige, og saa glade for hinanden, at du ikke faar Tid til at blive tungsindig!«

Da Anna tav, rettede Plejemoderen sig op, som om hun først nu vaagnede, og udbrød:

»Det vilde altsammen blive godt, naar du blev her. Men jeg kan ikke tillade dig at opofre dig for min Skyld. Det vilde være forfærdeligt.«

»Snak!« lo Anna fornøjet. »Det er slet ikke noget Offer, det værste var at skulle opgive Grønnebrink, — det kan jeg ikke holde ud. Vi maa bevare det gamle Hjem! Det er min faste Beslutning. Jeg tager *ikke* til Redmond, jeg bliver her som Lærerinde — sørg ikke med en Tanke over mig!«

»Men din Fremtid, Anna — og —«

»Du skal ikke tro, at jeg opgiver min Ærgerrighed! Den har kun skiftet Genstand. Først vil jeg være en dygtig Lærerinde og prøve paa at frelse dit Syn, men desuden vil jeg studere saa meget jeg kan, herhjemme — akkurat, som om jeg skulde tage Eskamen — aah, jeg har et halvt Dusin Planer!«

»Jeg burde vist ikke tillade dig at opgive Studierne.« sukkede Marilla.

»Men du kan ikke forbyde mig det,« paastod Anna leende, »jeg er en stor, voksen Pige og stædig som et Æsel, siger Fru Linde! Du maa ikke beklage mig, jeg kan ikke lide det, og der er ikke Grund til det. Før syntes jeg, min Fremtid laa saa lige som en Landevej for mine Øjne, jeg kunde tælle alle Milepælene langs med den. Men nu slaar Vejen en Bugt, det er saa hemmelighedsfuldt og lokkende! Hvor bærer det hen? Gennem lysegrønne Skove — gennem nye Egne med skønne Udsyn, hvad tror du, Marilla?«

Marilla svarede ikke, hun rystede paa Hovedet og smilede.

»Jeg er saa hjertelig glad ved Tanken om at skulle blive paa Grønnebrink. Der er ingen, som kan elske den højere end du og jeg, — derfor maa vi to holde sammen og blive paa Gaarden!«

»Mit velsignede Barn,« udbrød Marilla bevæget, »du giver mig nyt Liv. Jeg burde vist gaa min Vej og lade dig fortsætte din Løbebane — men jeg *kan* ikke, Anna, og jeg giver mig selv og hele Gaarden og Fremtiden i dine Hænder.«

Da det rygtedes i Avonlee, at Anna Shirley havde opgivet at tage til Redmond Universitetet og i Stedet for blev hjemme som Lærerinde, vakte det stor Opsigt. De fleste vidste ikke noget om Marillas svage Syn og fandt hendes Opførsel taabelig.

Fru Allan og Fru Linde tog det hver paa sin Maade. Den første roste hendes Afgørelse og talte kærlige og opmuntrende Ord, saa Taarerne stod Anna i Øjnene.

Fru Linde kom en Aften spadserende op til Grønnebrink. Hun fandt Anna og Marilla som sædvanlig siddende uden for Døren i den lune Sommeraften. De elskede at sidde der, naar Solen var gaaet ned, og de lette Natsværmere strøg omkring dem paa deres bløde Vinger.

Fru Linde nedlod sin fyldige Person paa Bænken ved Siden af og begyndte Samtalen med de Ord:

»Jeg maa tilstaa, at jeg trænger til at sidde ned.

Jeg har trippet rundt hele Dagen, og to Hundrede Pund er ikke lidt at bære for kun to stakkels Fødder. Det er en Lykke, du maa skønne paa, Marilla, at du ikke er tyk. — Naa, Anna, jeg hører, at du har opgivet Studeringerne, jeg blev saa glad over det! Du har allerede mere Lærdom, end et Fruentimmer behøver. Jeg holder ikke af, at Pigebørn stopper deres Hoveder saa fulde lige som Mændene med al dette latinske og græske Vrøvl.«

»Men jeg har netop i Sinde at blive ved at studere Græsk og Latin,« sagde Anna og brast i Latter. »Jeg fortsætter mine Studier her paa Grønnebrink, akkurat som om jeg var paa Kollegiet.«

Fru Linde hævede rædselsslagen Armene i Vejret: »Anna Shirley, du tager Livet af dig!«

»Aldeles ikke, jeg skal nok passe paa ikke at overanstrenge mig. Om Vinteren faar jeg megen Fritid, og jeg bryder mig ikke om Haandarbejder. Ved De, at jeg skal være Lærerinde i Carmody?«

»Saa — jeg troede, du var ansat her i Avonlee! Bestyrerne har jo bestemt sig til at tage dig!« sagde Fru Linde i en munter Tone.

»Fru Linde,« raabte Anna og sprang op. »Tror De virkelig. Jeg hørte, at Gilbert skulde have Pladsen.«

»Det var ogsaa først bestemt. Men da Gilbert fik at vide, at du ansøgte om Stillingen, trak han sin Ansøgning tilbage paa det Vilkaar, at du blev antaget. Han overtager nu Skolen i Hvide-Sande. Han vidste, du ikke vilde forlade Marilla, men jeg synes, det er smukt og rigtigt af ham. Det er virkelig et Offer, han bringer, for han maa selv betale sit Ophold i Hvide-Sande. Saa du vidste det virkelig ikke? Saa naaede jeg min Hensigt, at være den første, som bragte den gode Nyhed. Det har kriblet i mig, lige siden jeg hørte det.«

»Jeg burde vist ikke tage imod det,« stammede Anna. »Jeg synes — jeg mener — jeg burde ikke lade Gilbert ofre sig for mig.«

»Nu kan der ikke gøres Forandring,« sagde Fru Linde. »Gilbert har underskrevet Kontrakt med Hvide-Sandes Skole, saa det nytter ikke ham, hvis du afslaar

Pladsen her. Men du maa tage imod den, du bliver en udmærket Lærerinde. Ih, bevares! Hvad betyder al den Blinken ovre fra Barrys Gavl?«

»Det er Isabella, der signaliserer til mig,« forklarede Anna. »Kender De ikke vores Tegn? Vi opfandt det, da vi var smaa Piger. Undskyld, at jeg løber over og spørger, hvad det er!«

Anna ilede ned ad Skrænten og forsvandt mellem Træerne.

»Der er endnu meget af Barnet i hende,« udbrød Fru Linde.

»Der stikker mere i hende af en moden Kvinde, end der gør i de fleste andre unge Piger,« genmælede Marilla med et Glimt af sin gamle Raptungethed.

Næste Aften gik Anna op til den lille Avonlee Kirkegaard for at lægge friske Blomster paa Martins Grav og vande den hvide Rosenbusk. Hun holdt meget af at sidde deroppe og føle den Fred og Ro, der omgav dette stille Sted. Den svage Raslen af Poplernes Blade var hende som en kær Vens fortrolige Tale, mens Aftenvinden strøg blødt gennem det lange Græs, der voksede vildt mellem Gravene.

Da hun endelig rejste sig for at gaa hjem over Bakken, var Solen gaaet ned, og hele Avonlee By laa foran hende i Tusmørkets drømmende Skær. Lysene begyndte at blinke frem fra Hjemmene nede i Byen. Hun skimtede Søen, taaget og violblaa, den vestlige Himmel var endnu et straalende Farvebundt, som Dammens lille Spejl gengav i stedse mere dæmpet Belysning.

Aftenens Skønhed virkede paa den unge Piges modtagelige Sjæl, og hun sukkede taknemmelig:

»Du kære, gamle Jord, hvor du er skøn, og hvor det er herligt at leve!«

Halvvejs nede paa Bakken laa Gilberts Hjem.

En ung Knøs gik fløjtende ud af Laagen og begyndte at gaa Anna i Møde, det var Gilbert.

Da han genkendte hende, holdt han op at fløjte.

De standsede begge og gav hinanden Haanden.

»Gilbert,« sagde Anna, mens en stærk Rødme farvede hendes Kinder. »Jeg kan aldrig takke dig nok,

fordi du opgav Skolen her for min Skyld. Det var saa smukt af dig.«

»Det var ikke noget Offer, Anna! Jeg var kun glad over at kunne gøre lidt for dig. Vi er jo Venner, og maa altid blive ved at være det. Vi er født til at være Venner. Hør Anna, vi kan hjælpe hinanden med Studierne, for du opgiver dem vel ikke? Jeg fortsætter ogsaa. Gaar du hjem? Maa jeg følges med dig?«

Da Anna kom hjem til Grønnebrink, kikkede Marilla nysgerrig paa hende.

»Hvem var det, du fulgtes med?« spurgte hun.

»Det var Gilbert, jeg mødte ham paa Bakken.«

»Det var en lang Snak, I førte ved Laagen. — Jeg tror en halv Time,« vedblev Marilla med et lunt Smil.

»Var det virkelig en halv Time — jeg syntes kun, det var nogle Minutter,« sagde Anna og mærkede til sin Ærgrelse, at hun rødmede.

Om Aftenen sad Anna længe ved Vinduet i sit Værelse. Hun følte sig glad og tilfreds og indaandede med Velbehag den friske Luft fra Mark og Have. Stjernerne blinkede over Kirsebærtræerne, og Lyset fra Isabellas Gavlvindue kastede et mildt Skær ud i Natten.

Annas Fremtidsudsigter var blevet snævre, siden den Aften, hun sad her efter Hjemkomsten fra Kollegiet, men hvis den Livssti, hun nu skulde ind paa, var uden store Udsyn, saa vidste hun, at der vilde blomstre en rolig Lykke for hende langs dens Kanter.

Ærligt Arbejde, ærgerrig Stræben, Kærlighed og oprigtigt Venskab fulgte hende, og intet kunde røve hende den hemmelige Skat — hendes Fantasi, hendes Drømme, — og den Romantik, der hvilede over den hemmelighedsfulde Bugt paa Vejen!

Aschehougs Ungdomsbøger

Florence L. Barclay: Den syvende Dag. Oversat af *Anna Baadsgaard.* 2,50, indb. 3,75.

Bernt Lie: Svend Bidevind, i Oversættelse ved *Hilda Olsen Ventegodt.* 2,00, kart. 2,50.

L. M. Montgomery: Anna fra Grønnebrink. Efter Originalens 40. Oplag ved *Anna Erslev.*

Roger Nielsen: Buffalo Bill. Helten fra Prærien. 2,25, kart. 2,85.

Barbra Ring: Pejk og da Pejk skulde gøre sin Lykke, i Oversættelse ved *Inger Torrild.* 2,00, kart. 2,50.

— — Ane Karine Corvin, i Oversættelse ved *Inger Torrild.* 1,00, indb. 2,00.

— — To Aar efter, i Oversættelse ved *Inger Torrild.* 1,50, indb. 2,50.

— — Paa egen Haand, i Oversættelse ved *Inger Torrild.*

Eva Dam Thomsen: Annasof. 2,50, eleg. indb. 3,50.

— — Bodil og hendes Brødre. 2,50, kart 3,25.

H. ASCHEHOUG & CO.

